crime scene 43

Stelian Țurlea

IEȘI DIN RÂND!

virtualproject.eu

„O carte scrisă cu furie, vehemență, disperare și, evident, cu talent despre o realitate contemporană nouă."

George Arion

Stelian Țurlea
IEȘI DIN RÂND!
43

Stelian Țurlea
Ieși din rând!

STELIAN ȚURLEA – 2005
CRIME SCENE PUBLISHING 2011 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
Ieși din rând! / Stelian Țurlea;
București: Crime Scene Publishing, 2011
ISBN 978-606-832000-7

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 25 / iunie 2011
Bun de tipar: iunie 2011
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Stelian Țurlea

Ieși din rând!

– ediția a doua –

~ 43 ~

– 2011 –

Născut în ianuarie 1946, Stelian Țurlea a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976), la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, revistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Din 1996 lucrează la ProTV, din 2000 este și editor senior al „Ziarului de duminică”.

Este autor a paisprezece romane, zece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit cinci albume (unul în trei volume despre Bucureștii în vremea lui Carol 1; un altul despre lucrările publice în vremea lui Carol I; Palatul Patriarhiei; Palatul regal; Cronica restaurării Palatului vechi B.N.R.).

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociaților Scriitorilor din București (2007). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru roman în 2003.

Oraşul a devenit locul în care te rogi să nu ți se întâmple ceva. În cazul în care nu eşti agresat, nu cumperi serviciile nici unei prostituate, nu te deranjează consumul de droguri în public, nu îți place să te fâțâi în discotecă şi nu joci jocuri de noroc, vei putea spune că ai văzut partea frumoasă a oraşului. Dacă însă vii cu trenul şi te dai jos în gară, te trezeşti în fața meselor cu „albaneagra". Dacă mergi seara în centru, rişti să poposeşti într-un local în care „se trage pe nas". Dacă vrei să dansezi, în discotecă se simte miros de „iarbă" şi poți observa uşor ochii sticloşi şi amenințători ai unor petrecăreți. Sunt agresivi şi siguri pe ei. Nu se tem. La porțile hotelurilor te întâmpină combinatorii care îți pot oferi tot ce vrei dacă ai suficiente resurse financiare. În cazul în care vrei să vezi cetatea veche, să urci pe munte, să admiri zona, dai peste cabanele cochete ale unor mahări. Acolo, polițiştii şi infractorii sunt vecini de vilă. E o zonă frumoasă, dar în spatele peisajului stau poveşti cumplite de violență, corupție, trafic de droguri, prostituție şi, nu de puține ori, crimă. E o zonă de război.

(*Ziua,* 6 iulie 2004)

PARTEA ÎNTÂI

1.

Ce plictiseală! Am două televizoare în casă, merg non-stop, dar nu mă mai uit la vreun program de la cap la coadă de multe luni. Am patruzeci și cinci de posturi pe fiecare, în română și în vreo alte zece limbi. Toate programele lor au început să semene: filmele sunt cele pe care le-am văzut anii trecuți, doar că se mută de la un canal la altul; emisiunile de divertisment seamănă între ele, o televiziune le cumpără de la alta; la talk-showuri sunt invitați aceiași oameni, am ajuns să le știu ideile pe dinafară, nu-mi mai spun nimic nou, oricare ar fi subiectul, mă enervează că toți se dau atotștiutori, n-au măcar un dram de ezitare; muzica de ultimă oră mă obosește, formațiile care apar ca ciupercile și dispar peste noapte cântă la fel, parcă același cântec, cu mici variații; muzică serioasă, de pe vremea mea, nu mai transmite nimeni, iar eu n-am chef să mă duc într-o sală de concert. Nici n-aș putea. Stau în fotoliu și baleiez, de la primul la ultimul canal și invers. Nimic nou. Rareori mă opresc la vreun documentar pe care nu l-am mai văzut. E tot ce mă mai atrage o jumătate de oră, într-o zi întreagă. Îmi cumpăr toate revistuțele cu programe tv, doar-doar o să descopăr ceva la care să mă uit, îmi fac o droaie de semne de diferite culori pe margine. Mai întotdeauna uit de semne, îmi amintesc sau dau de ele mult după ce emisiunea așteptată s-a încheiat. Cred că telenovelele sunt noi, dar ele mă plictisesc de moarte din start, mă gândesc că, dacă ai văzut una, le-ai văzut pe toate, așa că sar peste postul care le transmite. Mi se întâmplă la fel cu manelele. Îmi e destul că în fiecare seară se umple strada de ritmul lor, dinspre cuiburile de țigani din apropiere. Închid degeaba ferestrele. Vara nici nu pot să le închid, mă sufocă zăpușeala. Mă mai uit la știri, când pe un canal, când pe altul, la anumite ore cu sfințenie, nu vorbesc nici la telefon, mă întrerup din orice activitate. Sunt zile în care până și știrile mă plictisesc.

2.

Convalescența asta se prelungește prea mult. Nu vreau să mă gândesc la ea, nu vreau să vorbesc despre ea. De câte ori o fac, îmi amintesc noaptea când am fost orbit de farurile unei mașini, m-am ciocnit de ceva și m-am dat peste cap. Mi s-a spus că din biata mea mașină nu s-a mai ales decât o mână de fiare și că e o minune că am rămas în viață. Am stat în comă de li se urâse să mă tot vegheze. Se rugau să mor mai repede, să scap și să-i scap. Nu pot să ascult mai departe, când mi se povestește ce s-a petrecut, pentru că simt pe loc cum mă orbesc farurile, mă dor brusc ochii, ceafa, capul întreg și am de fiecare dată senzația oribilă că mă rostogolesc la nesfârșit. Aproape că leșin, îmi alung cu greu amintirea, sunt lac de sudoare, mă simt sfârșit. De fiecare dată adorm epuizat. Într-o zi sper să fiu în stare să mă mișc ca lumea și să ies din nou în stradă. Nimeni nu-mi zice când se va întâmpla asta, m-ar putea păcăli ușor, dar le-am cerut tuturor să-mi spună numai adevărul. Am recitit toate cărțile pe care le am în casă, un perete de cărți, pe care le mai citisem cu mulți ani în urmă. Am văzut toate filmele de atâtea ori că le știu pe dinafară. Mă apasă inactivitatea. Nu vine aproape nimeni la mine, în afara felcerului care, de patru ori pe săptămână, mă reînvață să merg și a menajerei care îmi pregătește mâncare o dată la trei zile. Nu mă plâng. Nu vreau să mă plâng. Mă plictisesc îngrozitor. Nu vreau să înnebunesc. Deschid computerul și încerc să vorbesc cu cineva. Sper să-mi răspundă unul dintre milioanele de oameni aflați acum *online* pe *yahoo* care, habar n-am unde, se plictisește ca și mine. Sper să-mi întindă o pânză de vorbe în care să deslușesc imagini, forme, voci, zgomote, mirosuri cu iz de viață care să mă scoată din amorțeală, ca un fluture părăsindu-și nimfa atras de lumină. E ca și cum îmi nasc o lume din cuvintele altuia, pagină cu pagină, pagină cu pagină. Mă încarc, mă împovărez și renasc.

3.

O să-mi dau un nume, nu e bine să mă dezvălui de la început. X 24? Dolby? Zeus? Vlady? Nemernicul? Alfa 2005 să-mi zică? Cu cine să încerc să intru în

discuție? Sunt mii, zeci de mii de oameni conectați chiar în clipa asta. Câți dintre ei sunt cu scaun la cap? Câți dintre ei își caută perechea? Câți dintre ei nu sunt obsedați sexual? Câți dintre ei nu sunt puști plictisiți care se dau mari și inventează isprăvi? Câți dintre ei nu se țin de farse? Dacă dau peste un savant care-mi oferă viziunea lui proteică despre lume? N-am nevoie de nestatornicie. E un hazard totul. O să aleg din prima literă, poate am noroc. Un înger – Angel Two. Ce fel de înger o fi? Îngerii n-au sex. Îngerii n-au isterii, nu fug, nu leșină, nu se alintă, nu se lălăie, nu mint, n-au creierul blocat. Dacă e înger, înseamnă și că-i inocent cu totul? Foarte interesant. Dar mă îndoiesc că s-a gândit la atâtea când și-a ales numele.

Alfa 2005: Dacă ești acolo, mă citești?

Dacă ești acolo, mă citești?

Mi s-a urât de cât am tot scris vorbele astea, le-am trimis în eter și n-au ajuns la nimeni. Să fie o săptămână? Mai mult? E îngrozitor de lung timpul pentru mine. Mă apucă seara, mă apucă dimineața, uit când am dormit, uit când m-am trezit, am doar câteva ore obligatorii de somn, visez, dar nu știu niciodată ce-am visat, am, după fiecare vis și la fiecare trezire, o poftă să răstorn lucrurile și îmi amintesc greu, din ce în ce mai greu, starea de la care am pornit și decid să notez totul, de parcă toate ciudățeniile pe care le trăiesc și le gândesc s-ar topi prin scris. Și, după ce-mi notez obsesiile într-un fișier al computerului niciodată închis, ca într-o carte, mă întorc pe *yahoo* și caut îngerul. Repet vorbele spuse de atâtea ori, oricum n-am ce face. O fi mai bine să le scriu în altă limbă? Nu, cu unul de-al meu vreau să stau de vorbă. Dacă nu-mi răspunde, încerc la altă adresă.

Alfa 2005:

Dacă ești acolo, mă citești?

Da, în sfârșit, mă citești. Ești în stare să mă asculți? Oricât?

Eu am răbdare.

Am timp mult.

Vreau să te cred.

Ești bărbat sau femeie?

Bărbat. E bine.

Am noroc că ești român, după numele pe care ți l-ai ales puteai fi de la capătul lumii.

E bine că nu ești din orașul meu, nu vreau să mă trezesc într-o zi cu tine la ușă.

Vreau să discut despre orice, dar nu despre închipuirile sau experiențele tale sexuale. Cei mai mulți cu asta se ocupă *Online*. Nu mă interesează. Ești de acord, sper.

Am două televizoare în casă, sunt deschise non-stop, dar nu mă mai uit la vreun program de la cap la coadă de multe luni. Dacă vrei, îți povestesc subiectele tuturor filmelor din această săptămână.

Te-ar plictisi, ai dreptate, și pe mine m-ar plictisi. Pe mine chiar mă plictisesc! Mai bine să nu-ți vorbesc despre televizor, despre nimic din ce poți face și fără mine.

Nu ies nicăieri, sunt ca un prizonier.

Mă plictisesc îngrozitor.

Nu, nici eu nu vreau să înnebunesc.

Ești exact pe dos? Ce fericire de tine!

Habar n-ai, în zadar negi, ce fericire de tine! Cum de am avut norocul să dau peste tine?

Gândeam și eu așa, acum îmi dau seama cât greșeam.

Nu vreau să-mi spui ce faci, vreau doar să mă asculți cum trăncănesc. Dacă ai ceva neapărat să-mi spui, mă opresc și te las pe tine să scrii. Când poți. Când ești acasă.

N-ai nimic să-mi spui? E bine. O să-ți spun eu ce mi se întâmplă, nu cred că îți închipui. Prea des ne închipuim că știm ce gândesc sau ce fac ceilalți. Și suntem în mare eroare. În găleată suntem.

Nu pricep cum de ai răbdare să mă asculți, explicația nu poate fi doar pasiunea pentru computer. Îți lipsește ceva.

Nu vrei să vorbesc despre asta, e-n regulă. Despre ce să vorbesc?

Despre orice?

Astăzi m-am trezit când se crăpa de ziuă, am rămas în pat până foarte târziu, am ascultat știrile nopții, m-am spălat, am băut un ceai, am răsfoit ziarele de ieri, din când în când îmi aruncam un ochi spre ecranele televizoarelor, m-am uitat la cotoarele volumelor așezate alandala în peretele de cărți, e o zi ca toate cele de până

acum, deschid computerul și încerc să dau de cineva cu care să stau de vorbă. Te găsesc.

Până mai adineauri m-am uitat două ceasuri cum se băteau unii într-un film, nimic n-am reținut, decât ardoarea cu care își cărau unii altora pumni și picioare. Nu înțelegeam ce voiau să spună, nici acum nu știu. Sunt nenumărate filme dintr-astea zilnic.

Să-ți povestesc, totuși. O femeie descoperă un cadavru și este acuzată de crimă. Dar, cu ajutorul unui agent Interpol, ea reușește să-și dovedească nevinovăția, chiar dacă drumul către un proces în care să pledeze nevinovată este foarte lung. Presupui din vreme că va fi un *happy-end*.

Un bărbat cu familie și afaceri de succes are o amantă. Într-o zi face parte dintr-un juriu într-un proces în care alt bărbat este acuzat de uciderea soției. Iar victima este femeia cu care afaceristul avusese o legătură. Fatal!

Tone de aur ascunse în deșert de la ultimul război mondial sunt căutate pentru a fi recuperate. Pentru ele se înfruntă mai multe echipe. Totul previzibil.

Cadavrul unei fete este descoperit într-un parc. Iubitul ei își recunoaște vinovăția, dar susține că a fost un accident. În timpul procesului se dovedește că nici victima, nici criminalul nu sunt ceea ce par a fi. Cică s-ar baza pe un fapt real.

Ucigașul o întâlnește pe superba femeie condamnată la moarte de propriul soț, se îndrăgostește de ea și cei doi decid să insceneze moartea ei pentru a-l păcăli pe soțul nerăbdător să audă că a fost eliberat definitiv. În condiții stranii, femeia este omorâtă, asasinul e prins de poliție, iar când evadează descoperă că femeia trăiește. Ce încurcături!

Un grup de soldați se împotmolește pe o planetă infestată de gândaci, se refugiază într-un adăpost abandonat, unde dau peste un supraviețuitor singuratic. Dar amenințările continuă. N-am avut răbdare să urmăresc până la capăt…

Un vas este renovat și repus în circulație. Un grup de teroriști hotărăște să pună mâna pe vasul printre pasagerii căruia se află o vedetă din lumea filmului și bodyguardul ei. Acesta reușește de unul singur să le

întindă o capcană teroriștilor și să salveze viața ostaticilor. Cât de emoționant!

Îți dai seama că pe toate le-am văzut într-o singură zi?

Nu te speria, nu le-am văzut până la capăt! Dacă îți povestesc câte văd într-o săptămână, te iei cu mâinile de cap!

Ai dreptate, stabilisem că nu ți le povestesc, am vrut doar să afli că nu glumesc când scriu că-mi pierd vremea în fața televizorului.

Cum de țin minte toate prostiile astea? Habar n-am. Pur și simplu le țin minte. Mi se întâmplă să mă sperii și eu de toate detaliile care-mi răsar în minte, din tot ce am văzut.

Povestește-mi ceva ce n-am întâlnit, n-am văzut, n-am auzit, nu mi s-a povestit. Vezi că ești în încurcătură?

4.

Angel Two:

M-am răzgândit. Te opresc din trăncănit, cum mi-ai spus. Am ceva să-ți zic neapărat. Ai dreptate, din toate punctele de vedere e bine să-ți povestesc ce se-ntâmplă. Ești singurul care o să ai răbdare să asculți. E foarte mult de povestit, nici nu știi cât de mult. Dacă mi se-ntâmplă ceva și mă opresc, sper că știi ce să faci. Ești pregătit?

Uite:

Cred că ăsta a fost începutul, nu sunt sigur.

Se făcuse târziu, trecuse de miezul nopții și mă gândeam că ar fi bine să mă duc acasă și să mă strădui să adorm. Ajunsesem în dreptul unei benzinării când am auzit țipete și a răsunat zgomotul unei împușcături, dar în prima clipă nu mi-am dat seama că ar fi împușcătură. N-auzisem în viața mea, până în clipa aceea, o împușcătură. M-am apropiat de ușa de sticlă deschisă. Atunci au țâșnit afară doi vlăjgani cu fețele acoperite. Veneau din lumină și abia de vedeam că sunt îmbrăcați într-un fel de salopete de blugi. S-au repezit val-vârtej spre o mașină închisă la culoare. Am apucat să strig: Hei!

Unul dintre ei și-a întors fața spre mine și, cât m-a privit, o secundă ori două, mi s-a părut o veșnicie. A scos un pistol, am crezut că acolo mi se sfârșesc zilele, dar a

tras într-o pompă de benzină. În aceeași clipă mașina a demarat cu un scrâșnet lugubru, acoperit de explozia pompei de benzină. Suflul m-a aruncat la pământ. N-am avut vreme nici să gândesc la ce se întâmplă cu mine. Chestiile alea de prin filme cu mușchiuloși în acțiune, care aruncă priviri de jur împrejur să rețină amănuntele și sar departe de bula de foc, rostogolindu-se ca sulurile de scaieți bătute de vânt sunt povești de adormit proștii. În clipa aia nici să gândești cine ești n-ai timp.

Toate astea le-am spus întocmai, de mai multe ori, polițiștilor care mă ridicaseră din spital. N-aveam nici pe dracu, spuneau, câteva biete zgârieturi, noroc chior, nu era nevoie să mai stau la mâna doctorilor, mă preluau ei, să afle ce se întâmplase. Insistau să le zic cu cine mai dădusem jaful la benzinărie și unde fugiseră ceilalți.

Am crezut că e o glumă, ca între meseriași, să se mai destindă. Încercau să se lege de orice, n-aveau nici un indiciu. Murise un om împușcat, dispăruse o grămadă de bani, nu știau câți, fusese distrusă benzinăria care făcea parte dintr-un lanț al unui mare mahăr și nu mă găsiseră decât pe mine prăbușit pe caldarâm. Dacă nu rezolvau într-un fel cazul, puteau da de mare necaz. Știau foarte bine că n-am nici un amestec. Da' eram singura lor probă. Ca atare, puteau spune și asta, că nu puteam fi decât implicat, altminteri nu înțelegea nimeni ce căutam acolo la miezul nopții. Asta e, când dă nenorocul peste tine.

S-au perindat mai mulți gradați să le repet ce făcusem, că până la urmă tot or să afle ei din altă parte și-mi vor tăbăci pielea că i-am ținut atâta pe jar. Am stat două zile într-o încăpere cu un bec chior și o ferestruică de câteva palme, zăbrelită și cu un geam împuțit că abia vedeai de-i ziuă. N-au dat în mine, au încercat doar să mă sperie, reușiseră, când a venit unul și mi-a zis că sunt liber, da' să nu plec din oraș câtă vreme continuă cercetările. Puteau dura o groază. N-aveam intenția să plec, i-am spus chiar că mi-am dorit de când mă știu să-mi sfârșesc zilele pe coclaurii ăștia. M-a privit nedumerit doar o clipă. Dacă făceam mișto de el, n-avea să-mi fie bine.

— Nu-i prea greu să se și întâmple, dacă o cauți cu lumânarea, a spus printre dinți, lăsându-mă să meditez la soarta care mă aștepta.

5.

La trei noaptea au intrat peste mine. Erau doi din gașca lui Piele. Am dat să protestez, așa somnoros cum eram și atunci s-au pornit să mă tăbăcească, unu Cosmin, p-ălălalt îl știu numai din vedere, habar n-am cum îl cheamă. Au făcut totul praf în casă și m-au lăsat lat. N-am avut în viața mea de-a face cu vreo bandă de interlopi, nu mă duce mintea, îmi țâțâie fundul numai la gândul că scoate vreunul șișul și-l pierde-n măruntaiele mele. Așa că nu-nțelegeam o iotă din ce mi se-ntâmpla.

Am chemat poliția, da' n-a venit nimeni. Abia după ce am spus vecinilor și au călărit și ăia telefonul, au venit și gaborii, a doua zi, după vreo șase-șapte ore. Pe cine să mai prindă atunci? M-au pus să dau declarații, ziceau că am tulburat liniștea publică și sunt pasibil de amendă grasă. O amendă să mă cocoșeze și să mă-nvețe minte să-i mai pun pe drumuri. Am protestat, cum adică, și futut și cu banii luați?! Da-mi tot ziceau să las ciocu' mic, dacă vreau să scap mai ușor, să nu mă mai dau cocoș. Că s-o găsi careva dintre ei să mă reguleze de-mi sar capacele. Nu m-am lăsat. Mai ales că, după ce-am ieșit din spital, bine peticit, că au trebuit să mă ducă și acolo, leșinasem, am aflat că ar fi fost bine să mai rămân sub supravegherea doftorilor măcar vreo două zile, da' făcuseră ce făcuseră să mă scoată mai repede la aer, să n-am zile prea multe de spitalizare. Atunci a venit un don' ofițer și m-a chemat în biroul lui, m-a luat și el la-ntrebări, da' cu binișorul, era numai lapte și miere. «De ce n-ai apelat la mine, măi copile, să te rezolv io de la început, că ai și tu dosar penal pentru conducere fără permis și poți să-nfunzi pușcăria?!». Nici măcar nu era adevărat, mă confundaseră cu ani în urmă cu unul, se lămurise treaba demult, da' nu știu ce prost păstrase dosarul meu și ăsta de-acum zicea că poate a fost totuși ceva în neregulă de nu l-au clasat. Sau poate nu fusese prost, ci așa i se spusese să facă. N-ai fost tu, zicea don' ofițer, prieten cu alde Cloșcă? Fusesem, da' parcă numai cu el? Iar prietenia aia se dusese pe apa Sâmbetei de când, hăt, în urmă!, împrumutase de la mine niște bani pe care îi făcuse uitați. Și n-ai depus tu plângere la poliție în legătură cu alde Cloșcă și Buciumanu? Ehe, asta fusese

cu luni în urmă și nu mișcase nimeni un deget. Nu interesa pe nimeni mizilicul meu. Mă și mir că știa. Și n-ai spus tu, când te-au chemat să te-mpaci cu oamenii, pentru că nu mai era nici un prejudiciu în care să se mai bage poliția, că ăștia se țin cu jocurile de noroc și nu-i deranjează nimeni pentru că dau tainul la poliție? Adică cui, mie îmi dau ăia tainul? Și io sunt din poliție. M-ai văzut tu primind ceva? Păi, dacă așa o fi, să vedem ce putem face. Pe cine să întreb? Ce vrei să fac cu dosarele alea, să le trimit la județ? O să le trimit! Și ofițeru' îi tot dădea cu dosarele și că o să dispună cercetări, așa cum se cuvenea când era vorba de o rețea de răufăcători. Da' dacă lucrurile nu stau așa și-i deranjează pe oameni degeaba și se duce vorba că sunt anchetați și li se lipește pata pe obraz? Cine plătește oalele sparte? Poliția! Că ăia pot face la rândul lor plângere și mai vine vreo echipă mare de la județ sau, te pomenești, chiar de la București, și-l ia și pe el la întrebări și-i rămân copiii pe drumuri. Asta vreau? Sigur nu asta vreau. Și atunci? Nu-i mai bine să-mi țin io gura și să nu mai bat câmpii cu ce fac și nu fac Cloșcă, Buciumanu și ai lor?

Da' cum să-mi țin gura când am văzut atâtea?

6.

Alfa 2005: De ce te-ai oprit? Ce-ai văzut? Povestește-mi, începe să devină interesant.

Angel Two: Ce-am văzut?

Am pus frânturi cap la cap și mi-a ieșit că nimerisem ca musca între clanuri. Doar asta putea fi. Știam și eu ce știa și lumea. Umbla vorba că unii au pus stăpânire pe benzinării și pe jocurile de noroc, iar alții au discoteci și fetițe, poate și droguri. Primii nu se-nghițeau cu ceilalți și se tăiau pe unde apucau. Mai nou, toți au de toate, vor să ia întreg caimacul – și benzinării și albaneagra și curve și băutură. M-a ferit sfântu' de toate astea și n-am treabă cu ei. Dar mă nimerisem când au dat foc benzinăriei și, pentru că m-a luat poliția, mi s-a pus pecetea și-au ajuns proprietarii să creadă că am un amestec, au trimis băieții să mă bumbăcească bine, nu mai conta că s-or fi lămurit că-s virgin, o chelfăneală nu strică nimănui, se zice. Și pe urmă, din punctu' lor de

vedere, parcă nu-i rău să stea cu ochii pe mine, e posibil și să fiu vreun șmecher care-i duce de nas și e dat demult cu dușmanul. Ce să-ți zic mai mult?

Alfa 2005: Ce-ai văzut? De ce te-ai oprit din nou?

Angel Two: Nu pot să-ți spun. N-are rost să te implic și pe tine.

Alfa 2005: M-ai implicat. Chiar dacă unele lucruri nu le înțeleg, îmi place cum povestești. Ești o voce care-mi place, o să-ți explic odată.

Angel Two: Nu, n-are rost.

Alfa 2005: Nu știi cine sunt, nici unde locuiesc, nici ce hram port, nici măcar dacă tot ce ți-am îndrugat până acum nu sunt brașoave. N-o să ne întâlnim niciodată, n-avem cum. Tot ce știu despre tine e ce-mi povestești. Și că locuiești într-un oraș departe de-al meu, departe de București. Pot să cred că tot ce-mi spui sunt fabulații, că te-ai trezit înșirând vorbe, n-are rost să protestezi, gândește-te că-mi poți scrie orice îți trece prin cap și eu să le iau de bune. Sau să nu le iau. Pot și să-ți spun că le iau de bune și să te mint. Pur și simplu. Dacă vrei să mă crezi, nu fac asta, pentru că n-ar mai avea nici un rost dialogul nostru, sunt în stare să inventez și singur o carte. Nu insist să-ți cer să mă crezi. Îți spun însă c-am să cred tot ce scrii. Vrei, nu vrei, m-ai implicat. Ce să-ți spun mai mult?

De ce nu răspunzi?

De ce nu răspunzi?

De ce nu răspunzi? Îți scriu de două zile încontinuu și te chem. Te-ai hotărât să vorbești?

7.

Angel Two:

M-am gândit bine. Dac-ai vrea să-mi faci rău, n-ai avea cum. Nu mă cunoști, nu știi unde sunt, nu știi de unde să mă iei. Mă ușurez povestindu-ți. Iar dacă e să pățesc ceva, ești un martor. O să afli în vreun fel oarecare că am pățit ceva și o să depui mărturie. Așa sper.

Nu vreau să-mi spui cum vei face, lasă-mă să-mi închipui ce vreau.

Am s-o iau de la început:

Am dat peste o geantă diplomat banală plină cu teancuri de bancnote, n-am avut curajul să le număr. Am simțit că mă ia amețeala, am închis repede geanta, am deschis-o din nou, banii erau acolo, nu visam. M-am uitat speriat în jur, doar pentru că văzusem ce era înăuntru putea să-mi ia gâtul vreunul, dar nu era nimeni pe o leghe în jurul meu, parcă se dăduseră într-adins cu toții la fund. Am ridicat geanta ca un automat și m-am îndreptat spre casă cu ce credeam eu că e aerul cel mai firesc din lume. Îmi tremura târtița ca niciodată, la fiecare adiere de vânt mi se părea că m-a ajuns din urmă cineva și-i pe cale să mă ia la întrebări. Nu știu ce mi-a trecut prin cap, după ce am ajuns, am rămas nemișcat o groază de vreme, lipit de tocul ușii, atent la fiece mișcare, tresărind la fiecare zgomot înfundat de prin vecini, îmi bătea inima ca la balamuc, o sută cincizeci pe minut, o simțeam în urechi. Am îndesat bancnotele în geanta mea veche de voiaj, jerpelită ca naiba, am înghesuit peste ele cămăși, pantaloni și pulovere frumos împăturite și am împins geanta deasupra șifonierului. Nici n-am căutat un ascunziș mai de doamne-ajută. Unde i-am pus, nici dracu nu umblă vreodată, mi-am zis. Apoi m-am așezat pe somiera care a mieunat scurt, cum îi e obiceiul, și m-am întrebat ce mai trebuie să fac. Simțeam furnicături în picioare și-mi tremurau mâinile. Diplomatul l-am aruncat, când s-a înserat, pe un maidan și abia după aia m-am gândit că-mi lăsasem amprentele cu nemiluita, dar îmi bătea prea tare inima să mă întorc și să le șterg.

A doua zi tot cartierul știa că un bețiv schimbase geanta pe o jumătate de votcă și până spre ziuă fusese înjunghiat de câteva ori. Umbla vorba că ascunsese banii din geantă și proprietarului ei i se urcase sângele în cap de furie. Lăsase să se răspândească știre despre o recompensă mare celui care va da de banii lui. Îi dă mâna, ăl de-ar găsi banii n-ar avea curajul să spună că-i aparțin, doar de nu-i în toate mințile, în câteva ore i-ar face careva de petrecanie. Nu-i de glumit cu Piele, zis și Chelu. Nu știu ce-a fost în capul meu. Voiam să-i țin? Voiam să mă dau mare? Credeam că-mi schimb viața? Nu mă puteam gândi că-s ai unuia cu coaie grele care o să-i caute și-n gaură de șarpe? Nu mai văzusem în viața mea atâta bănet, nici măcar în filme. Cum era să mă arăt lumii cu atâția bani fără să fiu luat la întrebări? O clipă

nu m-am gândit la asta. Iar acuma, că știu ai cui au fost, amenințarea stă pe capul meu cât casa. Măcar scriu aici, să se știe că n-am luat un leuț.

8.

Noaptea am rămas treaz. Chibzuiam. Să-i duc banii lui Piele? N-o să mă creadă în vecii vecilor că i-am găsit eu, după ce oamenii lui răscoliseră orașul. O să mă stoarcă până o să-i spun ceva, iar dacă n-am să-i spun, tot o să mă stoarcă și o să-mi vină de hac, nu dă el o recompensă atât de mare primului care vine și-i toarnă povești. Nici măcar nu sunt sigur că-s ai lui. Să-i duc la poliție? Din două una: ori îi împart între ei și scapă-ntr-un fel de mine, îmi închid ei gura cumva, ori mă dau pe mâna lui Piele, cu care se trag de brăcinari, iar ăla mă toacă să mă dea la rațe. Cel mai bine e să fac pe prostul, usturoi n-am mâncat, gura nu-mi miroase. Cine să se lege de unul ca mine?

Da' nici acasă nu puteam sta. Fierbeam. O dată-n viață am avut și eu un noroc chior să dau peste o comoară și s-a-ntâmplat ca aia să fie a unui grangur gata să-mi ia gâtul, dacă află! Mi-am spus că nu mai pot sta în casă. M-am dus s-o văd pe fătuca de-mi luase mințile. N-am zis până acum despre ea?

A fost tot în ziua în care necazul a intrat în viața mea, iar eu, ca un bou n-am fost în stare să mă apăr, n-am înțeles nimic. S-au înșirat toate ca pe ață, de parc-ar fi fost programate. Nici nu mi-am dat seama ce mi se întâmplă. Întâi a fost o răpăiala cu o sută de litri pe metru pătrat în cinci minute, parcă eram în Bangladesh și venise musonul peste noi, nu vedeai unde pui piciorul, o perdea de apă te separa de tot ce știai în jur, ce perdea, dom'le, o pătură, o draperie, o cortină de-a dreptul! Nu mai vedeam trotuare, nici ziduri. Unde să mă adăpostesc? Până să fac pasul, eram burete de apă. Am început să râd ca prostu' și mi-am continuat drumul, mai încet, de teamă să nu cad în vreo groapă plină cu apa care curgea pe stradă ca un fluviu. Ne-au înnebunit ăia de la televizor cu tipi care și-au frânt gâtul căzând nevinovați în gropi acoperite cu apă. Peste vreun sfert de oră s-a liniștit totul se lumina cerul, nu-ți venea să crezi ce fusese, dacă n-ar

fi fost pâraiele împuțite care se rostogoleau încă pe străzi. Un rachiu cu cafea caldă era bun atunci, așa că m-am oprit la prima cafenea întâlnită în drum. Cu ochii la băltoace, m-am ciocnit în ușă de o fătucă, naiba o proptise în prag, dar era vina mea, trebuia să casc ochii. După aia, degeaba i-am căscat. M-am grăbit să bâlbâi niște scuze, cum se face, și când m-am uitat la ea, m-am bâlbâit de-a binelea. Mi-a luat mințile pe loc cu ochii ei verzi și buzele mari ca focul. Pe mine mă aștepta, mi-am zis, și, dacă nu mă aștepta, o să mă aștepte de-acum încolo. O clipă nu m-am gândit că e vreo vampă în căutare de clienți. Era exclus ziua-n amiaza mare și pe bulbuceala aia. Am uitat ce treburi aveam. I-am oferit o cafea, chipurile să-mi cer iertare că am năvălit peste ea, a acceptat fără mofturi. Grozav, mi-am zis, fătucile fără mofturi sunt pasiunea mea. S-a legănat ca o pisică până la scaunul pe care s-a așezat pe o parte, să văd cum își pune picior peste picior. Știa că sunt dumnezeiești. Apoi și-a-nfipt privirile în mine, le-a răsucit adânc și dus am fost. Nu știu dacă am schimbat mai mult de zece perechi de vorbe în afară de ce faci? ce vreme împuțită! cum îți duci veacul? Era atât de conștientă de efectul privirii asupra mea că nu-și putea opri un zâmbet, iar ăsta mă dădea gata. Nu știu ce a spus, ceva despre cât de ocupată e, de un drum pe care trebuie să-l facă, habar n-am, am reținut doar că pot da de ea la un bar, unde cântă seara, și unde i-ar fi tare drag să mă vadă cândva. Chiar așa a spus: tare drag. Îmi tot zicea iubițel. Până să plătesc, plecase, nici nu văzusem când oprise o mașină în fața cofetăriei, am auzit doar portiera trântindu-se. Pe urmă a fost chestia cu diplomatul. Le cam încurc, nu-i așa? O să-nțelegi tu.

Alfa 2005: Nu le-ncurci. Îmi place. Dă-i înainte.

9.

Nu cânta nimeni în baru' ăla, poate nimerisem eu în vreo pauză. Fum să-l tai cu cuțitul și zarvă la greu. Am cerut o bere, cam de vreo cinci ori prețul din alte părți. Dam un ban, dar ședeam în față, chiar la propriu, la o măsuță înghesuită între bar și podiumul înalt de-o șchioapă, cu o bară nichelată în mijloc. Scena lu' pește

prăjit, făcută anume să te uiți între cracii dansatoarelor. Fătuca mea, nicăieri. Nu puteam întreba de ea, nu-mi spusese cum o cheamă. Alături de scenă, într-un spațiu că abia ai fi așezat patru, cinci scaune, cupluri de tineri dansau înlănțuite, băieții își odihneau palmele pe fundul fetelor, ele își îngropau bărbia în umerii sau pieptul lor, perechi asudate lipite una de alta în lumina puțină și vineție.

Mă plictisisem de cât mă prefăceam că sorb din paharul ăla de bere, bâțâind din cap în ritmul muzicii, ca un cunoscător împătimit, cu ochii roată, doar-doar o apărea fătuca. Nu mai ținea mult, ori îmi luam altă bere, ori ștergeam putina, se uita cam urât barmanul la mine, era dar că nu câștiga nici două parale de pe urma mea, ocupam scaunul degeaba. Nu mă tenta să-i cunosc forța mușchilor care-i zvâcneau sub tricoul imprimat cu un spiderman. Atunci a apărut, încă și mai frumoasă decât fusese la prânz, cu o fustiță de-o palmă, galbenă ca lămâia, și-o bustieră care plesnea peste sânii uriași. S-a dus drept pe podium și-a început să se legene languros în ritmul muzicii care acoperea brusc zarva. În afară de mine, de-abia de uitau la ea vreo patru-cinci labagii. M-am temut c-o să se dezbrace în fața lor. La o adică, era ca și dezbrăcată, doar că nu i se vedea păsărica, în rest, tot tacâmul. Ăilalți ori aveau orbul găinilor, ori erau plictisiți de muieri, ori erau pederești, n-o băga niciunul în seamă. Când a încheiat primul dans, i-am făcut semn cu mâna, dar se făcea că nu mă vede. N-am disperat. O fătucă de felul ei, dacă nu face și fițe, parcă nu-i în regulă. La al doilea dans, am dat să mă trag mai aproape de scenă și i-am strigat ceva. Atunci a răsărit, naiba știe de unde, cel care o însoțise până la scenă, nu-l băgasem de seamă și nici nu-l vedeam bine în penumbra aia. Mă mai întâlnisem cu el, Cosminu ăsta îmi făcuse de curând casa praf într-o noapte care lui i se păruse de pomină, parcă ți-am spus. M-a recunoscut pe loc:

— Tot tu, băiatu? Nu te-ai învățat minte?

Ce era să-i răspund? Mă uitam la picioarele de lux ale fătucii, simțeam cum Cosminu se umflă de nervi.

— Bă, cu tine vorbesc! Nu-i de nasu' tău fata asta. Nici localu' ăsta. Așa că, valea, până nu mă-nfurii de-a binelea și te tăbăcesc iar.

Îi veniseră două matahale în ajutor, priveau amuzați, nu știau dacă să se bage ori nu, n-aveau habar ce hram port. N-aveam nici o șansă cu ei. Fătuca se dădea prinsă cu dansul, nici un semn de bunăvoință. Mi-am cântărit sorții cu luciditate, am dat pe gât ultima picătură de bere de parcă ar fi fost un pahar plin cu tărie, m-am ridicat și am ieșit fără vreo privire către matahale. Îi făcusem doar un semn fătucii, putea însemna orice. Cosminu striga ceva în urma mea, nu l-am înțeles, mintea îmi era la picioarele alea dumnezeiești al căror nume nu-l aflasem.

10.

O căutam cu lumânarea, altfel nu-mi explic. Matahalele îmi făcuseră un bine, mă îndepărtaseră de pericol, dar eu nu și nu, țineam morțiș să-i fac față. Mi se părea că-i prea devreme să mă duc acasă, mai era mult până la miezul nopții. Dar, mai ales, nu puteam să-mi iau gândul de la picioarele alea de aur. Chiar așa, să nu fiu în stare să stau de vorbă cu ele?

M-am învârtit pe străzi o vreme și m-am întors la bar. N-am mai intrat. Îmi lăsasem hârbul de Dacie acasă, așa că vegheam sub cerul liber. Am pândit de la distanță, chircit lângă o buturugă. Când m-am ridicat, îmi simțeam pulpele atât de amorțite că abia mi-am înghițit răcnetul de durere. Dar nu mă puteam da de gol. Una din matahale o conducea pe fătuca mea la o mașină parcată în apropiere. Am așteptat să pornească și m-am repezit la unul din taxiurile ai căror șoferi moțăiau peste drum de bar. I-am cerut să meargă după mașina din față, dar cât mai discret.

— Ești sigur că asta vrei, șefu'? mă întrebă fără rost. Dacă voiam altceva, i-aș fi spus. Dar am înțeles mesajul.

Ai dublu, i-am zis.

Se uita la mine neîncrezător, dar n-a mai spus nimic, a pornit în urmărire. Se vedea de la o poștă că mai făcuse asta la viața lui, a condus ca la carte, nici să fi știut că-i urmărit, matahala nu s-ar fi prins.

N-am mers mult. Cel din față a oprit între blocuri ca niște cutii, în fața unei intrări cu gratii la ușă. Fătuca s-a dat jos, a intrat în scara blocului. Matahala a rămas în mașină, făcuse doar pe șoferul, asta m-a uns pe suflet. A

demarat în trombă. De ce în trombă, nu știu, nu era nimeni să-l admire. Am plătit cum promisesem, l-am salutat pe șofer și m-am dat jos.

— Sigur nu v-aștept, șefu'? m-a întrebat el, înmuiat de suma cu care își mângâia barba. La-ntoarcere nu mai costă nimic.

I-am mulțumit pentru mărinimie. Era posibil să întârzii mai mult, m-am dat eu cocoș. A zâmbit cu subînțeles și mi-a urat baftă. După care a demarat și el în trombă, deși nu-l admira nici pe el nimeni, iar eu văzusem că e as la condus.

Nu mai știam ce să fac, așa că am rămas pe trotuar, uitându-mă ca boul la blocul fătucii. Cum să dau de ea, unde s-o caut? Dar era una din zilele sau nopțile mele băftoase. Așa credeam. Când îmi storceam creierii și mă gândeam s-o iau la picior spre casă, s-a aprins o lumină la etajul al treilea. Putea să fie vreun însetat care se scoală să bea apă, da' putea să fie și fătuca. Nimeni altcineva nu intrase în bloc. M-am rugat să fie ușa de la intrare deschisă. A fost. Am urcat treptele până la etajul al treilea într-o fugă, pe urmă am stat o vreme să-mi trag sufletul, nu puteam să sun la ușă gâfâind ca o focă.

A fost vizibil surprinsă când mi-a deschis ușa. Ți-aș putea vinde gogoși cu ce-am făcut, cum s-a aruncat în brațele mele, fără o vorbă, cum i-am luat mințile, de câte ori am avut-o în noaptea aia, de câte orgasme s-a bucurat, cum trăgea de mine să nu mai plec. Oi fi eu macho, dar nici chiar așa! S-au întâmplat însă altele.

Ezita dacă să mă lase înăuntru, să-mi trântească ușa-n nas sau să strige s-o audă vecinii. N-am grăbit-o, s-a liniștit și s-a dat de o parte să intru.

— Probabil ți s-a urât cu viața, a zis. Peste vreo oră, o să vină Chelu. Când închide barul.

Chelu era dat dracului, dacă până și eu auzisem de el. Făcea ordine în aproape jumătate din oraș, era prieten cu toți gaborii. Nu făcuse în viață lui nici măcar o zi de pârnaie și toată lumea se întreba cum de reușise.

— O să plec pân-atunci, am zis.

— Și de ce-ai venit?

Am aruncat primele vorbe care mi-au venit pe limbă, convins c-o dau gata:

— Nu puteam să nu te văd. La bar n-am prea avut noroc. Sau poate nici n-ai voie să stai de vorbă cu

clienții.

N-a spus nimic Și-a scos fustița galbenă, a aruncat-o pe canapea, m-a privit intens cu ochii ei verzi, se purta extrem de provocator, de parcă n-aș fi fost acolo, și-a tras peste cap bustiera, nu purta sutien, n-avea nevoie. S-a răsucit în dreptul oglinzii înalte fixate pe unul dintre pereți, admirându-și coapsele și picioarele dumnezeiești. Femeia asta știa cât valorează! Mi-a întors spatele abia atunci, a deschis șifonierul, a căutat un capot de mătase cu cocori stacojii în care și-a vârât mâinile cu încetinitorul și s-a trântit într-un fotoliu, forfecând din picioarele-i de aur, știind că-mi sunt ochii lipiți de ele. Nu mă mișcasem nicio clipă. Îmi era clar că mă întărâta, să vadă cât rezist. Îi făcea și plăcere.

Vezi-mă.

Nu mai văzusem un trup atât de minunat, aș fi dat orice să-l frământ, simțeam că leșin dacă nu intru-n ea în noaptea aia. Dar nu știu cum se face că mi-a șoptit cineva în ureche să stau cuminte, dacă vreau să am zile să mă și bucur de ce vreau.

Am început să vorbesc. Asta știu să fac foarte bine. Nu-mi cere să scriu ce i-am spus, nu-mi amintesc o iotă, de parcă aș fi fost în transă. Știu doar că mă uitam în ochii ei și-i spuneam cât e de minunată, ca nimeni alta, că mi se învârte capul la vederea frumuseții ei, că eram convins că nimeni nu-i spusese că e o minune cu vorbele care chiar să spună asta. La început a protestat timid, i se părea că o trag în piept. Da' nu-mi păsa de protestele ei și am continuat să vorbesc. Și pe măsură ce cuvintele mele umpleau spațiul și o învăluiau, părea că se zăpăcește, se străduia să mă urmărească și să fie tare, da-începea să se clatine ca sub o vrajă, lovitură după lovitură, zbang! zbang!, uitase să-și mai strângă capotul în jurul pieptului și sânii țâșniseră afară cu sfârcurile trezite provocator, mă prefăceam că nu bag în seamă și continuam să mă uit în ochii ei și să-i vorbesc. Mi se părea că nu mai făcusem asta de amar de vreme, chiar credeam că e minunată.

Asta am vrut să-ți spun.

Exact atunci s-a auzit scrâșnet de frâne și cauciucuri.

— A sosit, a zis, ușor speriată. A sosit mai devreme. Pleacă repede. Dacă vrei să nu-ți rupă picioarele. Cine ești? Mă cheamă Laura.

N-am apucat să-i mai spun ceva, am ieșit tiptil și m-am repezit pe scări spre ultimul etaj. Auzeam cum Chelu urcă grăbit câte două trepte deodată. Părea teribil de nerăbdător.

11.

Spre surpriza mea, noaptea nu se încheiase. Am stat ghemuit la ultimul etaj mai bine de un sfert de ceas, până mi s-au liniștit bătăile inimii. Tot blocul dormea, undeva a bătut o pendulă ora patru. Am coborât încet. În dreptul apartamentului Laurei, m-am oprit și am tras cu urechea, dar nu se auzea nimic. Am ieșit în stradă.

Mașina Chelului era chiar în fața ușii, iar la volan una dintre matahale asculta muzică, cu capul dat mult pe spate. A tresărit când a dat cu ochii de mine, parcă mă mai văzuse și nu știa de unde să mă ia. Nu l-am băgat în seamă și am luat-o la pas. Făcusem vreo cincizeci de metri și în liniștea nopții am auzit cum pornește motorul. Într-o clipă ajunsese în dreptul meu și înainta paralel cu mine. Coborâse geamul portierei și mi-a zis cu o voce dogită:

— Ce căutai în blocul ăla?

N-am răspuns. Se pare că nu i-a picat bine, s-a înfuriat, m-a întrebat din nou pe un ton răstit.

— Te știu, a mai zis. Tu ești ăla care te holbai în seara asta la curul Laurei. Nu cumva ai urmărit-o până acasă?

Trebuia să tac și să-mi văd de drum. M-a zgârmat în cur să-i răspund:

— Și ce-i cu asta?

Parcă am turnat ceară fierbinte pe el.

Stai, nenicule, unde te trezești? Ia să te iau eu la puricat!

Am iuțit pasul, am cotit pe altă stradă, am ieșit într-o piațetă. El mă urmărea îndeaproape. Atunci doar mi-a părut rău că n-aveam mașina cu mine. Norocu' meu a fost că am dat peste un echipaj de poliție. N-am apucat să deschid gura. Îi știa și mi-a luat-o înainte, cerându-le să mă verifice.

— Să trăiești, Gore, avem noi grijă, i-a spus unul dintre gabori.

Matahala cu numele Gore a demarat în trombă și dus a fost. Nu știu ce aveau în noaptea aia că toți aflați la volan simțeau că nu sunt șoferi dacă nu demarează în trombă. Mă uitam după el și mă întrebam în câte secunde o să fie la datorie, în fața blocului.

— Ia, zi, șefule, care-i problema? mă readuse la realitate unul dintre polițiști.

Ce să le spun? O țineau una și bună că, dacă le spusese Gore că nu-s în regulă, știa el ceva. Pentru că nu aveam ce să le zic, au socotit că-i sfidez și nu se face să sfidezi organu', nu-i așa, șefule? A trebuit să-i urmez la secție.

M-am trezit unde mai fusesem nu demult. M-au așezat la o masă și m-au pus să declar de ce tulburasem liniștea publică. Mi-a sărit țandăra, nu fuseseră de față, habar n-aveau ce făcusem, luau de bune aiurelile unui bodyguard de borfaș, n-aveau nici un drept să mă rețină, dacă nu vor să fac un scandal cât casa. Au dat din cap, m-au felicitat pentru iscusința mea, nu întâlnesc zilnic oameni ca mine care să cunoască legile, să stau liniștit, sunt liber să plec în orice moment, da' să nu uit c-o să primesc acasă o amendă usturătoare pentru că am tulburat liniștea publică. Să n-o luăm de la început cu întrebarea care liniște publică!

Dacă le mai răspundeam, îmi răceam gura de pomană. Mă căptușisem bine și era clar c-or să mă țină minte.

12.

Okey, nu intra în panică. Asta-mi spuneam tot timpul. Trebuie să rămân calm. La urma urmei, n-au nimic împotriva mea, n-au ce să-mi reproșeze, nu mă pot amenda că așa le-a trecut lor prin scăfârlie, îi pot da în judecată, un om cu scaun la cap mi-ar da dreptate, nu suntem în țara lui Gabor vodă! Sau suntem? De ce primul lucru la care mă gândesc într-o asemenea situație este eșecul? Mai bine să nu fac nimic.

Restul nopții mi-l amintesc ca prin ceață. Se crăpa de ziuă, picam de somn, nu sunt obișnuit să umblu aiurea, am și eu o muncă pe care n-o pot neglija. Am închis ochii o juma' de oră, am făcut un duș suedez, am

băgat în mine un litru de cafea neagră și m-am dus să pontez. Trebuie să trăiesc din ceva.

Poliția lucrează repede, nu-mi vine să cred că nu-i birocrație și în instituția asta. Sau nu e atunci când aleg ei cazurile pe sprânceană. Abia se făcuse ora prânzului și la magazin a sosit o amendă pentru mine, chipurile pentru tulburarea liniștii publice. Degeaba o să protestez, a fost deștept ăla care a trimis-o aici, vânzătorul a semnat că a primit-o, nu mă pot preface că n-am știut de ea, cândva voi fi nevoit s-o plătesc. Chiar dacă n-au nici un drept și e un abuz. Turbez. Simțeam că mă sufoc de indignare. N-am cu cine să mă cert, cui să-i explic. Ce anume să-i explic? Am plecat mai devreme, doar să nu izbucnesc fără rost de față cu ceilalți.

Ar trebui să-ți spun că am un magazin de discuri și nimicuri, o dugheană de două încăperi în care vând de toate. Pe o străduță liniștită, în partea veche a orașului, în apropierea centrului, foarte bine plasat. I-am zis „Oklahoma – nimicuri”, naiba știe ce m-a apucat, poate pentru că de mic mă tot gândesc cum vor fi ajuns străbunicii mei în ditamai statul din miezul Americii. Când au văzut firma, oamenii s-au crucit, pe urmă au intrat de curiozitate, mereu mai mulți. Târziu, la o bere, mi-au mărturisit că se așteptau să găsească nimicuri de prin America. Prima încăpere are vitrine pe toți pereții, de jos până sus, cu CD-uri și casete de toate felurile, la rafturile de sus se ajunge cu o scară mobilă, dar nu e o problemă să găsești ceva, tot ce există în magazin se află înscris în computer, cu `jdemii de alte informații utile sau nu. Suntem dotați, ce mama naibii! Prima încăpere e ca o sală de așteptare în care adie în permanență o muzică ambientală. Pe cei care intră pentru a doua încăpere, și care sunt cu mult mai mulți, muzica asta îi tulbură și absolut toți calcă mai ușor, ca într-un muzeu. În a doua încăpere e o harababură de nedescris, da’ clienții se simt ca acasă – pijamale și cămăși în țiplă, pălării, geci chinezești, fel și fel de pantofi, smacuri cu duiumul, mică aparatură de casă și multe nimicuri, o senzație că totul e strâmt și înghesuit și peste toate un miros de stătut. Oricât am aerisit, mirosul nu dispare. Am trei angajați, doi vânzători care lucrează cu schimbul, de dimineața până seara, o zi da, alta nu, și o contabilă-casieriță care stă tot timpul în prima încăpere, așa că nu prea are cum

să intre careva, să fure și să dispară. Câștig cât să le plătesc lefurile și să-mi mai rămână ceva și mie, nu mare brânză, după ce-mi plătesc dările la stat, care-s cu duiumul. Dar s-ar zice că stau pe picioarele mele, nu întind mâna la nimeni, nu stau cu frica-n sân că mi se reduce postu', ca la stat, sau mă dă patronu' afară când nu-i mai plac ochii mei. Supraviețuiesc datorită celor care locuiesc pe acea stradă și care vin să-și facă cumpărăturile numai la mine.

Îmi fac veacul în prima încăpere, ascultând muzică, studiind cataloage și storcându-mi mintea să aduc ce-i mai bun și mai ieftin fără să fie făcătură. Mi-e groază să nu mă înșele distribuitorii, așa că singur controlez toate livrările. De la magazin până la apartamentul meu de două camere dintr-un bloc vechi nu-i mai mult de un kilometru, hai doi, și vreo trei străduțe întortocheate.

În spatele încăperilor magazinului, e o magazie din scânduri, pe post de depozit, și o curte pietruită, mare cât să-ntorci un camion, străjuită de salcâmi înalți și foarte bătrâni. Pe toate le am moștenire de la bunici, care aveau aici o prăvălie, înainte de război, nu cred să-și mai amintească asta nici bătrânii, care-or mai fi în viață. Cu alte cuvinte, păstrez tradiția. De asta n-am renunțat, în lunile în care mi-a fost greu. De asta nici nu-l vând. De ceva vreme tot vin unii dornici să cumpere și ce am eu și ce are vecinu', să radă totul și să construiască un hipermarket, sau așa spun. Unul singur mi-a oferit cât nu face, ceilalți încercau să mă tragă în piept. Zadarnic.

13.

Ieșisem să mă liniștesc după primirea înștiințării de amendă și umblam aiurea pe străzi. Ca un făcut, a început din nou să plouă, dar nici pe departe ca în zilele dinainte. Mergeam prin ploaie, eram ud ca o bășică pe dinăuntru, nu-mi păsa că puteam să storc șiroaie din hainele mele ca dintr-un izvor, labele îmi plescăiau în pantofi ca niște pești neumblați cu uscatul. Dintr-odată m-a bufnit râsu' de toată situația. Am râs în hohote, continuând să merg prin ploaia călduță. Și ce dacă va trebui să le dau o jumătate din ce câștig? O să le vin eu de hac până la urmă.

Ca la bingo, zbang! o idee mi-a țâșnit prin scăfârlie. Cine o să se țină după mine pe potopu' ăsta, chiar dacă voi fi fost filat? Mă pot duce în liniște unde vreau. Îți dai seama că pașii, inima, sexul, nebunia, dracu' știe ce m-au făcut să mă trezesc la ușa Laurei! Nu știam dacă e mai bine să bat în ușă discret sau să sun. Am sunat. Am sunat atâta că mă plictisisem, mă uitam la băltoaca scursă la picioare din hainele mele, nu era nebunie mai mare decât ce făceam eu, să mă proțăpesc în fața ușii unei necunoscute, în halul ăla, am dat să plec. Atunci am auzit pași, o cheie.

Somnoroasă, m-a privit prin ușa întredeschisă atâta vreme că mă puteam gândi că nu prea știe să vorbească, nicidecum că i-ar fi luat graiul apariția mea.

— Ești complet nebun, a silabisit până la urmă. Și eu, dacă te primesc. Intră.

M-am dus direct în baie, să-mi storc hainele. Venise după mine și mă privea intrigată, nu-i venea să creadă văzându-mă ce fac, apoi a zâmbit. Ca la mine acasă, nu-mi mai păsa de nimic, ce-o fi o fi, mi-am scos cămașa, mi-a făcut semn să-mi storc și pantalonii, am rămas în chiloți, mi-a întins un halat, altul decât cel cu cocori stacojii. Începusem să dârdâi. M-am trântit într-un fotoliu.

— Ești complet nebun, a repetat, după ce s-a așezat în alt fotoliu din fața mea. Puteam să fiu plecată, puteam să fiu ocupată, putea să fie aici și te-ar fi bătut până te lăsa lat, ce te-a apucat?

Am ridicat din umeri. Era limpede că se temea, dar în același timp îi făcea și o mare plăcere. Și era moartă de curiozitate. Cred că dintre toți bărbații care doreau să se culce cu ea, și erau slavă Domnului, cu sutele, nu fusese vreunul gata să-și pună pielea pe băț. Nu spun că nu-mi tremura puțin inima. Dar primejdii se nasc pe toate cărările, e destul să scoți nasu' din casă.

Ne-am privit multă vreme. Nu mai dârdâiam, mă încălzeam ușor și, tot uitându-mă la ea, mi se sculase. I-aș fi tras-o pe loc, simțeam că mor dacă nu i-o trag. Dar, pe neașteptate, a început să vorbească, cu un glas egal, uitându-se drept în ochii mei, conștientă nu numai de ce spune, ci și de efectul cuvintelor asupra mea și tot ce spunea m-a moleșit ca un moț de curcan. Era ca și cum ar fi vrut să pună lucrurile la punct odată pentru totdeauna,

să taie nodul, cum se spune, să rupă pisica, să arate că ce-i e în gușă și-n căpușă. Nu mai auzisem vreo femeie să vorbească în felul acela.

— Știu ce vrei de la mine. Îți plac. Da' mai mult vrei pur și simplu să mi-o tragi. Dacă negi, ești un mincinos. Chiar și-acuma, văd cum ți s-a sculat. Aș vrea și eu, dar acuma nu pot. Toți vor să mi-o tragă, de când mă știu. A făcut-o, primu', taică-miu pe la zece, unșpe ani. De-atunci am văzut atâta știoi că ar fi trebuit să mă satur. Nu m-am săturat. Sunt o curvă, nimic altceva. Vreau să fiu altceva, dar nu mai pot. Nimeni nu mă poate salva. Ești mulțumit? Mă mai dorești? Încă nu te-ai întors pe călcâie? Ești cumva călare pe vreun cal alb și eu încă nu știu?

De mult nu mai auzisem o femeie, mai ales una ca ea, vorbind în felu' ăsta și atât de mult. Dar era nimic pe lângă ce avea să urmeze. Avea limbariță, logoree, limbuție. Poate băuse ceva.

— N-ar fi trebuit să te las înăuntru. Habar n-ai în ce te bagi. Nu vrei să știi. Îți spun eu, nu vrei să știi!

Privea în gol, nu la mine. De parcă voia să se justifice. Ar fi trebuit să mă sperii de ce spunea. Ce-și amintea, părea fără legătură. Nu-i ceruse nimeni să-mi spună atâtea, m-am gândit că-i stau pe limbă pentru că o frământă prea mult. În spatele barului în care dansează ea, zicea, e un alt bar în care nu intră decât clienți pe sprânceană, oameni cu bani, consilieri locali, polițiști, procurori, câte-un deputat, când mai vine prin orașul care l-a ales. Aceleași băuturi, cafele, sucuri și dansuri ca în barul din față, dar în plus se trage și pe nas. Mai sunt vreo șapte fete care nu apar decât aici, nici măcar să facă striptease. Cine vrea, le fute în camerele de alături, pe bani foarte mulți. Altfel, stau și lenevesc în fotolii, de decor. Ai zice că toate sunt ale Chelului, dar peste el e un altu', ăla a băgat banii și el îi strânge, nu l-a văzut niciodată, nici măcar nu e din oraș, dă uneori telefon, a venit o dată cu o mașină neagră, cu număr de Germania și s-a lăsat cu mare scandal. Nu mișcă nimeni în fața ăluia. Atunci când a venit singura dată, a pus ochii pe-o fetișcană abia apărută între celelalte și a luat-o cu el, unde, nimeni nu știe. Sora ăsteia ar fi vrut să-l împiedice, striga peste tot că-l dă în gât și merge la poliție. Au găsit-o după două zile țeapănă, luase o supradoză. Poliția n-a

întrebat niciodată nimic. Nici pe sora ei n-a mai văzut-o careva. Nimeni n-a avut curajul să mai deschidă gura. Unii dintre barosanii ăia i-au cerut și ei să-i urmeze în baru' din spate, n-avea cum să se-mpotrivească, o călăreau sau îi cereau să le-o sugă, s-a întâmplat și după ce toată lumea știa că-i aparține Chelului. Și ăsta nu zicea nimic, îi făcea semn să se ducă și când se termina totu' îi ardea tot ei două palme, chipurile pentru că-i plăcuse.

— Vrei să-ți mai spun? Uite că-ți spun, ce mama mă-sii!

Cu doi ani în urmă fusese un mare scandal cu un procuror dat afară pentru că-l lăsase pe Crainic să fugă în Spania. Ăsta fusese un fel de patron înaintea lui Piele zis Chelu și i se dusese buhu' de cât e de violent și fără milă. De-acolo din Spania, Crainic trimite droguri aici și la București, nimeni nu i-a descoperit rețeaua. Da' toată lumea știe că există. Ce Interpol visezi? P-ăia de la Interpol trebuie să-i mai și anunțe cineva și crezi că are vreunu' interes? Nimeni nu s-a apropiat vreodată de Crainic mai mult decât o făcuse procurorul. Se întâlneau în barul din spate, până s-a plâns unul dintr-un partid advers, înainte de alegerile trecute, au venit inspectori de la București, Crainic a fugit înainte să fie prins, cineva îi șoptea mereu ce trebuia, și procurorul a fost dat afară. O vreme intrau mai puțini în barul din spate, dar bairamu' continua. Am auzit că au fost niște urmări, martori care au fugit din oraș, alții care s-au dat la fund, praf în ochi. Dosarul procurorului a fost îngropat, n-a pățit nimic, cică n-aveau de unde să-l apuce, vine și acum și i-o mai trage câte uneia. Doar că nu mai e procuror, și-a deschis o firmă de consultanță. O duce chiar mai bine.

— Vrei să-ți mai spun? Toate se-nvârt acum în jurul Chelului și ăsta mă ține aproape cam tot timpu'. N-am cum să nu văd. Cum crezi că pot scăpa din treaba asta vie?

Mi-a povestit de câți ani face trotuarul, cum a fost obligată să-și ia un pește, ca să n-o mai bată unul sau altul dintre netrebnici când se îmbătau, convinși că îi înșeală. Toți bărbații pe care i-a cunoscut au avut fixu' ăsta, să fie numai a lor, să nu se mai fută cu alții, de parcă-n meseria ei se putea așa ceva. Plătești zdravăn, băiete, ca să ai exclusivitate. Da' ei, nu și nu, voiau doar să fie stăpâni. Toate prietenele ei pățesc la fel. Au fost

câteva fără noroc, le-a luat unu' Dorian și-a plecat cu ele-n Serbia, cică piața-i mai bună acolo. După care n-a mai auzit de ele, precis le-a vândut vreunui bosniac și-acuma bietele de ele-și desfac cracii prin cine știe ce beciuri fără lumină. Dac-or mai fi în viață. A auzit atâtea povești d-astea, că i-e groază, i se face pielea găină când se gândește. De-asta a acceptat pe loc să fie a Chelului, când a ajuns șef. Cât e a lui, n-o să îndrăznească nimeni s-o vândă în străinătate. Nu știe cât o să fie a lui. Nu știe ce-o să facă atunci.

Sunt eu ăla călare pe-un cal alb?

14.

Asta da, întrebare! Ce să-i răspund? Intram pe-un teren pe care vorbele nu-și au rostul și oricum nu le crede nimeni, se spun să se spună, atât. Oricât era de frumoasă, îmi trecuse cheful s-o mai călăresc pe loc. Dar nici nu-mi venea să plec.

— Acuma înțelegi, a zis. Dai înapoi cum au dat toți.

Era să-mi sară țandăra. Mi-am dres glasul, ca să pară că nu m-au afectat vorbele ei.

— Nu dau înapoi. Mă gândesc.

— Aha.

S-a ridicat, s-a dus la fereastră și s-a uitat mult cum ploua cu găleata, cu furie. Parcă i s-a transmis și ei furia.

— Vorbesc ca proasta, n-ar fi trebuit să-ți spun nimic din ce ți-am spus. Cine ești? Încă unul care vrea să mi-o tragă și până reușește îmi promite marea cu sarea. Mi-e lehamite.

— Poți să-ncetezi cu chestia asta cu trasu'? am strigat. Nu-mi stă mintea numai la așa ceva!

A început să bocească încetișor. Asta m-a dat gata, m-am făcut ca o cârpă. Era aiurea să mă duc s-o iau în brațe sau să-i mai spun ceva. M-a cuprins și pe mine furia și m-am trezit spunând c-o s-o fac să scape. Că nimeni n-o poate obliga să fie târfă până la sfârșitul zilelor.

S-a oprit din bocit și atunci am realizat și eu ce spusesem, parcă pluteau vorbele alea între noi, palpabile și grele. Ce m-o fi apucat? Nu sunt nici zmeu, nici Greuceanu, nici Sfântu Gheorghe, nici măcar rivalul lui

Piele, zis Chelu. Și-a întors spre mine o față bocită de plâns, dar tot frumoasă.

— Ești tu în stare să faci asta? Pentru mine? Fără să mă pui să-mi desfac picioarele sau să-mi ceri să ți-o sug?

Era dură fătuca. Mă provoca. Iar vorbele mi se păreau cumplite spuse de buzele ei umede și minunate.

— O să vedem, am zis.

Mă abțineam să mă culc cu ea, mi se părea ca o pedeapsă pe care trebuia s-o suport fără să crâcnesc. Aveam un sentiment vag de culpă. Nu pentru că era femeia altuia, toată ziua femei și bărbați care aparțin cuiva se despart când întâlnesc pe altcineva de care se simt mai atrași. Ci pentru că o făceam pe ascuns, mi se părea că nu doar de ochii lumii, ci chiar de mine însumi trebuia să mă abțin.

M-am ridicat, mi-am îmbrăcat cămașa jilavă, mi-am tras pantalonii de doc, uzi ca izmenele cu care te-ai îmbăiat, am sărutat-o pe obraz ca pe-o copilă nevinovată. M-a izbit respirația ei mirosind a votcă. De aia îmi spusese câte îmi spusese? Pe urmă dus am fost. Simțeam că trebuie să fac ceva, nu știam ce. Mai bine rămâneam și mă culcam cu ea, o fi zis că-s vreun impotent.

Habar n-am dacă era sau nu în stare să mai scoată vreun cuvințel.

Eu nu mai eram.

15.

Alfa 2005:

Lasă-mă pe mine să continui. Îmi place cum povestești, dar vreau să-mi imaginez eu. O seară sau două seri mai târziu ai luat-o de la capăt. Te-ai dus la bar. Ai cerut o votcă. Barmanul ți-a întins-o strâmbând din nas, nu erai mușteriul ideal. Ai așteptat de ți s-a urât până a venit fătuca. O priveai de la aceeași masă cum se unduia în jurul barei de nichel. În jurul tău o mână de labagii hăhăiau spunând bancuri porcoase. Niciunul n-o băga în seamă. Asta te scotea din minți. Așteptai să-și încheie dansul și s-o smulgi de-acolo. Nu te gândeai o clipă ce-o să urmeze, doar erai convins că trebuie s-o smulgi de-acolo.

Angel Two:

Hei, oprește-te! Ce faci, îmi iei locul? Parcă eu povesteam!

Alfa 2005:

Tu povesteai. Dar nu știi nimic despre femei.

Angel Two:

Cum adică?

Alfa 2005:

Așa. Vreau să-ți spun că-mi dau seama că-ți place compania lor, dar nu știi nimic despre femei.

Angel Two:

Îmi spui asta după atâta vreme? Mai zi.

Alfa 2005:

Ascultă-mă ce-ți spun, sunt câine bătrân, nu mă dresezi acuma. Pot să-mi închipui și eu ce se va întâmpla. Pot să-mi închipui ce-mi vei spune.

Angel Two:

Adică tu crezi că inventez toate astea? Asta crezi? Doamne, Dumnezeule! Tot ce ți-am spus s-a întâmplat întocmai! Înțelegi? Ești în stare să înțelegi? Sau mă opresc, dracului, și le țin pentru mine!?

Alfa 2005:

Liniștește-te. Nu mai zic nimic. Continuă.

Angel Two:

Dar pricepi? Pricepi că tot ce-ți povestesc s-a-ntâmplat întocmai?

Alfa 2005:

Continuă!

16.

Două seri mai târziu m-am trezit c-o iau de la capăt. M-am dus la bar. Simțeam că nu am liniște dacă n-o văd pe fătuca mea. Bănuiam că-mi vor face probleme, așa că strânsesem toți banii pe care-i aveam în casă, era posibil să am nevoie de ei. Nu m-am atins de valiza de voiaj. Ți-am spus că vreau să uit de valiză. Deocamdată. Am cerut o bere. Barmanul s-a uitat lung la mine, m-a recunoscut și a țâțâit a nemulțumire printre dinții puternici, cu strungăreață.

— N-avem, a zis după multă vreme, de parcă nu mai știa să vorbească.

— Văd că alții beau bere, am insistat.

— S-a terminat.
— Și ce altceva aveți?
— Nimic.
Pornise războiul.
— Văd că aveți în vitrine o grămadă de sticle.
Ăla-i whisky, nu-i de nasul tău.
— Vreau un pahar.
— Îl dăm doar cu sticla.
— Vreau o sticlă.
— N-ai nas de el, ți-am mai spus. Te ușurează de cinci milioane.

N-am stat pe gânduri nici zece clipe, dacă era război, război să fie! Era îngrozitor de mult pentru buzunarul meu și în mod sigur sticla aia nu făcea nici a cincea parte din cât spusese nașpamanu', dar nu puteam da înapoi, dacă voiam s-o mai văd vreodată pe fătuca mea. Am scos cinci nenea Iancu și i-am așezat frumos unul peste altul, pe tejghea. I se rostogoleau nașpamanului ochii în cap ca biluțele la jocuri mecanice. N-avea ce zice. I-a verificat în lumină, pe rând, să nu fie falși, i-a vârât în buzunar. A luat sticla și mi-a trântit-o în față, mai s-o spargă.

— Și un pahar, te rog, am spus eu calm, ca un domn, ce pana mea!

Paharul a aterizat în fața mea cu un zgomot asemănător, l-am luat în mână și l-am controlat să nu se fi spart. Mă mai punea să i-l plătesc cât nu făcea și eram nevinovat.

M-am așezat la o măsuță, tot în apropierea scenei. Cu ochii roată, sirotam whisky-ul. Oribilă băutură. Cred că eram singurul care bea așa ceva și încă nesătul, cu sticla, cine m-ar fi văzut mă putea lesne lua drept vreun ciocoi de vremuri noi. Noroc că nu se uita nimeni la mine. Mulți fumau ceva iute și ochii le erau sticloși. Vreo doi, trei au intrat pe ușa din spatele barului și n-au mai revenit. Cămările deliciilor. Mă gândeam ce-o să se-ntâmple dacă-mi iau sticla și să mă duc și eu acolo. O să mă lase? O să mai ies întreg?

Atunci a apărut Laura, tot fără să mă bage în seamă. N-avea rost să mai plec nicăieri. Se fâțâia pe scenă, unduindu-se ca o pisică, împletindu-și picioarele unicat pe o rază de sute de kilometri. M-a luat cu călduri, nu neapărat de la whisky. Am început să visez. Mă

închipuiam împreună cu ea undeva unde nu mai fusesem vreodată și mă pierdeam în apa verzuie a ochilor ei, așteptând amândoi clipa în care să ne lepădăm hainele și să ne lăsăm pradă mângâielilor, învăluiți în pânze diafane de aer și mătase. Îi spuneam cu mâinile ce buzele mele rostiseră de atâtea ori și învățaseră pe de rost fără vreun efort. Mă înnebunea pur și simplu. Eram convins că urma cea mai grozavă partidă de sex de care am avut parte vreodată. Amândoi eram convinși. Partida secolului, cum se spune prin filme. Brusc, toată vraja s-a rupt. La masa mea se așezase Chelu în persoană.

— Care-i treaba? spuse, fără nici o introducere, fără să se prezinte, trebuia să știu cine e.

M-am uitat la el lung, în loc de răspuns.

— Am înțeles că vii a doua oară. O cauți pe Laura? Mută-ți gândul, dacă nu vrei să te las fără coaie. Mă cauți pe mine? Iată-mă!

— Stau și beau un pahar.

— Nu ține. Ieși cu vorbe. Până nu te scot de-aici în șuturi. Ești de-al lui Cloșcă?

Cloșcă e rivalul lui, dar se spune că n-a strâns în cinci ani nici pe departe atâta putere cât a reușit Chelu în ultimul an. Prin urmare, d-asta ședeau toți cu ochii pe mine, umbla vorba că sunt din clanul rival. Cum, de unde, naiba știe, semănăm poate cu vreunul, mă confundase, poate, vreun tip amețit, spusese vreun neisprăvit de polițai că cine știe ce făcusem la benzinăria aia nenorocită și ei o luau de bună. Eram pericol pentru ei, dar și mai mult eram pericol pentru mine, oricare mă putea înțepa, să plătească vreo poliță și să mă liniștească definitiv. Glorie-mi trebuia!

Nu-i vedeam ochii. Mă privea prin ochelarii negri ca pe-o insectă.

— Nu arăți a mardeiaș, pari dintr-ăia care se câcâie până să dea un pumn. Înseamnă că ai venit după Laura, ți s-o fi sculat. Sau și una, și alta. Drum închis. Te ridici mătăluță și te cari.

— Am plătit.

— Să fii sănătos, îți iei sticla și te cari. În barul meu rămâne doar cine vreau eu.

A făcut un semn și au răsărit din pământ două matahale care-și frecau pumnii. Una dintre ele era cel

care mă urmărise în mașină, i s-a luminat față într-un zâmbet pocit.

O să vrei să-ți spun cum m-au tăbăcit. Habar n-am. Știu că mi-au cerut să mă ridic și mă făceam că nu-i aud. Atunci m-au luat pe sus ca pe-un pui, fiecare de câte-o aripă, și m-au aruncat în stradă. Acolo abia am apucat să dau din picioare. Pentru că îi lovisem, au ripostat. După primul pumn, am căzut brusc într-un somn lung. Când m-am trezit, eram pe marginea drumului, foarte departe de bar, plin de sânge, mă dureau toate, nu mă puteam mișca, puțea îngrozitor a borhot, am zărit lângă obrazul meu sticla de whisky spartă, primul gând a fost că s-au dus pe apa Sâmbetei frumusețe de milioane. Am recăzut pe loc în somn.

M-am trezit din nou la spital. Cum ajunsesem aici, cine mă adusese, habar n-am.

17.

Eram vânăt tot, dar mai rău era că abia mă puteam mișca. Parcă se rupseseră toate înăuntrul meu. Mă gândeam c-o să zac o veșnicie pe patul ăla împuțit. N-a fost așa. După ce-am deschis ochii și am cam priceput ce e cu mine, a apărut un doctor spilcuit, cu bărbuță, care m-a luat de sus și mi-a dat de înțeles c-o să mă zvârle repede afară, ca pe toți bețivii ordinari. Nu eram în stare să-i spun nimic și efortul de a-i răspunde mă adormi pe loc. Nu știu după câtă vreme m-am trezit din nou, dar nu înțelegeam încă ce e cu mine. I-am spus doctorului că am fost bătut și vreau ca el să consemneze toate rănile mele, să pot face plângere la poliție. M-a privit lung și cu compasiune și s-a oferit să cheme el poliția. Nu mai întâlnisem atâta amabilitate.

Polițistul s-a nimerit să fie cel care mă amendase. Zâmbea pe sub mustață și mă luă tare:

— Ce prostii ai mai făcut? Am auzit că vrei să faci o plângere.

I-am spus că fusesem bătut de oamenii Chelului. A râs mult înainte să-mi răspundă:

— Eu zic să-ți bagi mințile-n cap. Nu știu ce Chelu visezi. Te-am cules noi din șanț, beat pulă, cu sticloanța

de whisky lângă tine. Te-ai îmbătat ca porcu' și-ai căzut în drum. Te pișaseși pe tine de-atâta băutură.

Prin urmare asta o să fie versiunea lor, nimeni n-o să mă creadă c-am fost victima matahalelor și martori n-am. Dacă mă pișasem pe mine, era sigur de la bătaie. Măcar doctorul să facă ce trebuie. N-a făcut. Până seara mi-a făcut vânt din spital. Foaia de ieșire vorbea de ulcer. Ulcer în capul lui! Probabil i s-a făcut milă de mine și mi-a dat un concediu medical, da' pentru că mă externase atât de repede n-aveam cum să mai fac vreo plângere împotriva cuiva. Ar fi trebuit să stau nu știu câte zile în spital. Iar pe foaia de ieșire nu scria nimic, nici că aș fi avut echimoze, nici că aș fi fost lovit, absolut nimic! Nici cu poliția n-am cum să mă pun. Acum zac și-abia-mi mișc degetele să apăs tastele să-ți scriu.

18.

Am cerut o contraexpertiză. Mi-au înregistrat cererea în lehamite, dar nu cred că va mișca cineva vreun deget. Mi-au spus că mă va costa cât nu face, să pregătesc banii dacă vreau să se facă ceva. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte să depun cererea. E o legătură între atâția oameni, că n-o pot rupe eu, mi-am dat seama târziu. Medicul Dan Floricel nu eliberează certificate medico-legale decât în anumite limite. Poliția e la curent cu orice și are legături cu toate părțile. Procurorii uită să acuze dacă sunt unși cum trebuie. Infractorii se asigură că numărul zilelor de spitalizare nu depășește prevederile legale pentru infracțiunile care permit împăcarea părților. Să ceri contraexpertiză e nevoie de bani. Puțini îi au. În plus, îți ridici toată poliția-n cap. I-am anunțat după două zile că-mi retrag cererea.

— Așa mai vii de-acasă, măi băiete. Puneai pe drumuri organu' degeaba. Știi care-i concluzia noastră, nu poate fi alta, că doar n-om fi fost adormiți la început.

Am zăcut o săptămână. De-aia nu ți-am mai scris. Parcă văd că nu mă crezi.

Alfa 2005:

Te cred. Dar nu știam ce s-a întâmplat. Mă lași în mijlocul poveștii și dispari. Am fost furios. Am crezut că ești vreun nebun care-și bate joc de mine, după ce m-a

implicat în viața lui. Am închis la un moment dat computerul. Îți dai seama? E prima oară că am închis computerul de câteva luni, nici nu mai știu de câte luni. Pe urmă m-am liniștit și am așteptat. Și atunci mi-am dat seama de ce fusesem furios: pentru că începusem să mă tem pentru tine. Mi-era frică să nu ți se fi-ntâmplat ceva rău înainte de vreme. Înțelegi? Vrei să continuu eu povestea?

Angel Two:

Iar începi? Ce dracu' faci acolo, scrii o carte sau ce?!

Alfa 2005:

Nu. Dar eram îngrijorat. Nu mai pot aștepta rândurile tale care nu vin. Te rog, continuă.

Angel Two:

A trecut pe la mine contabila, mi-a făcut niște supe chioare, dar tot era ceva, decât să mor de foame. Am expediat-o repede să-și vadă de treabă, chiar dacă insista că nu intră nici dracu' prin magazinul nostru de câteva zile și Ionel și Răzvan se descurcă singuri. M-a ținut în priză cu ce știa, nu mare lucru. Bănuiam că se dusese buhu' că m-am îmbătat ca porcu', am căzut și mi-am rupt niște coaste. Nu credea nimeni. Oricât de beat ai fi, n-ai cum să cazi să-ți rupi coastele. Cum să cazi, pe burtă? Dar cui să-i spui că era altceva la mijloc, dacă nimeni habar n-avea de nimic? Se mai zicea că m-aș fi înhăitat cu niște răufăcători, nu se preciza nimic, dar poliția va descoperi ce și cum ascund. Biata femeie nu știa ce să creadă, lucrase cu maică-mea și mă știa de om la locu' meu.

În altă zi, contabila mi-a spus că o apucase groaza într-o seară în drum spre casă. Aproape de strada ei, în văzu' tuturor, cineva dăduse foc unei mașini și de la ea s-au aprins alte trei sau patru și se temea lumea pentru casele lor. Era un balamuc cum nu se mai văzuse. Pompierii au lucrat la greu să stingă focul vreo două ceasuri. Cică mașina era a unui fost om al lui Chelu, plecat de la el și trecut la ceilalți. Acuma, care parte să fi fost nemulțumită? Oamenii spuneau că se băteau urâții între ei. Femeia nu știa mai mult, nici măcar nu știa cine se ascunde sub numele Chelu, dacă nu cumva e vreo poreclă, prea nu-și mai țin oamenii numele de la părinți, ca pe vremuri.

M-a văzut zâmbind, nu era să-i zic ce-mi trece prin cap. Am înțeles mai mult decât îmi spusese ea. Începuse războiul, fără vreo legătură cu mine, dar mă puteam aștepta să mai trag ponoase. Mă gândeam ca prostu' că n-ar fi rău să se creadă că-i răzbunarea mea, îmi mai cresc și mie acțiunile când mă ridic în picioare. Cum o să mă descurc, o să văd eu. E periculos să te dai mare pe nimic, dar îmi cam pierdusem mințile stând cu ochii-n tavan.

19.

Astăzi m-am dat jos din pat, cu o foame de lup, și-am ieșit din casă.

Primul drum l-am făcut la magazin, să văd cum stau lucrurile. Contabila era la măsuța ei, Ionel vânzătorul se foia prin a doua încăpere, străduindu-se să convingă o băbuță să cumpere mai multe decât voia. Nu se știa cum va fi piața, peste o săptămână or să fie toate mai scumpe, e mai bine să le ia la prețul de-acum. Răzvan era liber.

I-am cerut contabilei să bage un Buddha Bar, sunt leșinat după muzica barului ăluia.

Alfa 2005:

Și eu! Nu pot să nu te-ntrerup. După Buddha Bar și Sonata Kreutzer.

Angel Two:

Vrei să nu mă mai întrerupi?!

Am aruncat o privire în vitrina cu noutăți, dar știam că nu era nimic nou, îmi făceam de lucru, mă dădeam boss.

Atunci a apărut un papițoi spilcuit. Înainte să deschidă gura, contabila mi-a șoptit că mă mai căutase de câteva ori. Părea genu' de comis voiajor cum nu se mai poartă, care nu se lasă până nu-ți vinde ceva de care în mod sigur n-ai să ai nevoie niciodată. Eram pregătit să-l refuz, orice ar fi avut de vânzare.

Nu vindea nimic. Mai degrabă voia să cumpere. Adică să-l las să vândă țigări în magazinul meu de muzică. Pe el sau pe cel pe care-l reprezenta. Până să-i răspund, a început să-mi înșire avantajele, ale lui și ale mele. Ale lui erau evidente – deschide o rețea de tutungerii în care să se găsească și alte cele, să intre tot omu' să cumpere, iar magazinu' meu era cel mai bine

plasat și de aceea și-l dorea cu ardoare. Pentru mine, zicea, avantajele ar fi fost și mai multe, pentru că s-ar înmulți cei care intră în magazin și dacă tot ascultă o muzică, sunt tentați și s-o cumpere, s-o mai asculte o dată acasă. Iar din vânzările de țigări o să am un procent.

Nu suport țigările și fumatu', i-am spus-o clar. N-o să vândă nimeni vreodată țigări în magazinu' meu. A dublat procentul. I-am spus că discuția e închisă. N-a reacționat urât, cum mă așteptam, a spus doar că o să mai treacă și a insistat să mă mai gândesc.

Mi-a pierit cheful de muzică. Îmi pierise și foamea.

20.

M-am dus totuși la pizzeria de alături și-am comandat o pizză cu mult ketchup picant. Marca Heinz. Cât o mâncam, mă gândeam dacă există vreo legătură între toate. Și în ce m-am băgat singur.

Patroana a venit să-mi țină de urât, mai erau doar doi clienți în afara mea, la cele zece mese. Avea chef de vorbă. O cheamă Letiția. O știu de amar de vreme, am copilărit împreună. Câțiva ani după nebunia din decembrie '89 n-am mai văzut-o, am aflat că plecase în Germania să facă rost de bani. A fost chelneriță, a pus ceva de o parte, s-a măritat, anul trecut am zărit-o din nou, când se pregătea să deschidă pizzeria. Sunt multe pizzerii în oraș, dar ea zicea că are experiență și-o să reziste. Îi sunt client fidel. Ca și mine, are noroc de vad bun. Lumea e săracă, nu prea mănâncă în oraș decât dacă stă mult și-i sare-n drum bodega, dar pizzeria Letiției e la-ncrucișare de drumuri. Asta-i bine.

Acum era abătută cum n-o mai văzusem. Nu-i mergea mai rău decât înainte, dar insista unu' să-i vândă lui afacerea. Bărbatu-su, e neamț, aflase că alt neamț cumpărase spații comerciale prin centru, pe care le transformase în discoteci, iar acum voia să se extindă. Umbla vorba că dacă refuzi să-i vinzi, te calcă hoții până te aduc în sapă de lemn, sau te trezești cu un scurtcircuit care aprinde totul, o pățiseră câțiva. Puteau fi povești, dar nu mai dormea noaptea de grijă. Îi era teamă să se ducă la poliție. Ce să spună? Că vrea unu' să-i cumpere pizzeria? Care-i necazu'?

Am încurajat-o, ce era să fac? Dar mintea-mi era la ale mele.

21.

Am revăzut-o pe Letiția mai repede decât mă așteptam, în aceeași zi, spre seară, ieșea dintr-un magazin de fleacuri femeiești împreună cu fătuca mea. S-au oprit în mijlocul trotuarului să discute, încă multă vreme, până a strigat-o pe Laura unu' dintr-o mașină elegantă să mori, care aștepta parcată lângă trotuar. S-au pupat cum au obiceiu' gagicile, din vârful buzelor, și Laura a plecat, strigând în gura mare că trebuie să se vadă curând. De ce voia să afle întreg orașul că se vor vedea ele, nu pot înțelege.

Am alergat după Letiția.

— Trebuie să-mi spui de unde-o știi pe femeia asta!

Întâi s-a speriat când m-a văzut cu părul vâlvoi, gâfâind, nu pricepea ce vreau, apoi a izbucnit în râs:

— Ești mort după ea!

— Spune-mi! Nu e dintre prietenele tale, le știu pe toate.

— Nu e. Am cunoscut-o la o petrecere când am deschis pizzeria. E în oraș doar de-un an. Dar am devenit prietene. Așa cred.

— Spune-mi tot ce știi!

— E pericol. Nu te apropia prea mult, riști să te arzi. E prietena unui tip foarte rău. Bărbatu-meu spune că tipu' n-ar ezita să vâre cuțitu-n oricine, fără să clipească. N-are milă. Dansează în bani' lui. Știi ce-nseamnă asta…

— Nu-mi pasă.

— Cred că nu înțelegi bine. Am spus dansează. De formă. E damă de companie.

— Și ce-i cu asta? Vreau să-mi spui tot ce știi.

N-are rost să-ți descriu privirea ei. Preț de o singură clipă, ar fi trebuit să intru în pământ. Dar cred că mi s-a părut, sigur mi s-a părut.

N-am mai aflat mare lucru. Dar simțeam că prind aripi. Îi puteam cere să pună o vorbă bună pentru mine.

22.

Comisul a apărut din nou, insistent ca un păduche. Tot zice că a umblat prin toată zona și n-a găsit vad mai bun ca magazinu' meu. Șefii lui sunt gata să discute cu mine alte condiții, doar să-mi dau acordul. Trebuie neapărat să-i las pe ei să vândă aici țigări. Mă uitam la el și mă gândeam că omu-ăsta trebuie să reușească neapărat în viață. Spălat, cu vorbe-n gură, eram sigur că obținea cam ce dorea oriunde, aproape fără eforturi mari. Zâmbea-ntruna, de fapt avea lipit pe chip un rânjet care nu se schimba deloc. Răspândea în jur un miros de briantină cu o urmă de colonie, nu-l mai întâlnisem de ani mulți, de pe vream când trăia bunicu'. În timp ce vorbea, își freca fără încetare bărbia, cu un gest pe care l-am mai văzut de curând. Nu-mi amintesc unde nici rupt! L-am lăsat să pălăvrăgească, poate-o pricepe pân' la urmă că nici măcar n-am chef să-l ascult. Nu reușeam să-l fac să tacă. Mi-a venit brusc o idee:

— Nu vrei să lucrezi pentru mine?

În clipa aceea nu știam ce să-i dau de lucru, doar n-ar fi acceptat să-l cobor la rangul de vânzător în magazin, nici nu știam cum aveam să-l plătesc, dacă ar fi fost de acord, prin cine știe ce minune. Obținusem efectul scontat. S-a oprit în mijlocul frazei, nu înțelesese bine, apoi a izbucnit în hohote.

— E bună, zicea, e bună! N-am mai râs de mult atâta. O să mai trec pe aici.

Când să plece, a-ntors capul și mi-a transmis salutări de la Chelu. Am rămas mască. Mi-am amintit pe loc și unde-l văzusem. La o măsuță, într-un colț de lângă scena pe care dansa Laura.

23.

Vești proaste. Al doilea control într-o săptămână. Întâi au fost de la Administrația financiară, dar toate actele îmi sunt în regulă, am plătit dările la zi, n-au ce să-mi reproșeze, chiar dacă au spus că se întorc. Le deschid ușa oricând. A venit apoi un tinerel de la ORDA și-a controlat toate CD-urile, să vadă că nu sunt contrafăcute.

A găsit unu' singur fals, dar l-am convins că nu era al magazinului, cine știe cum se nimerise acolo, ale mele sunt toate învelite în țiplă și pun o etichetă înainte de a fi așezate în rafturi. Până și cele îngrămădite în cutii în depozitul din curte au etichete. Tinerelul nu prea știa ce să facă, învățase una și bună că, dacă e ceva în neregulă, dă amenzi, el considera că descoperise nereguli, eu, nu, ne-am dondănit o oră, și-a sunat șefu' și a fost pe-a mea. Abia plecase și-a picat o echipă de la poliția economică, să vadă marfa, dacă prețurile afișate corespund celor din acte, dacă pentru tot ce am în depozit am acte în regulă. Cât s-au perindat controalele, mai bine de-o săptămână, și-am fost nevoit să încui ușa, n-am mai avut cumpărători și n-am vândut nimic. În ritmu-ăsta ajung la faliment. Inspectorii ridicau din umeri, ei își fac treaba, pe ei nu-i privește decât ca afacerea să fie în regulă.

Ceva nu merge. Dar cui să mă plâng?

24.

Comisul voiajor a revenit să-mi transmită un mesaj de la Chelu. E mai bine, zice mesaju', să accept să vând țigări, decât să fiu nevoit să plătesc taxă de protecție. Stau cam de mult pe piață, fără să plătesc o taxă de protecție și lui îi bat obrazu' alții. Altfel n-ar avea nimic cu mine. Dacă vreau liniște, ar fi bine să-nțeleg; dacă am coaie, mă opun. A aflat între timp că n-am nici în clin, nici în mânecă cu oamenii lui Cloșcă sau Buciuman. Adică mă dau mare fără rost. Dacă am spate, o să afle și discută cu mine în funcție de asta. Dacă n-am spate, e bine să nu-i creez probleme, face urât când se înfurie. Și e plină lumea de scopiți care se dădeau cocoși cândva, nu-i face mare plăcere să mai adauge unul. Comisul voiajor a plecat fără să aștepte răspunsu' meu, presupunea că e ceva legat de mamă-sa.

M-am dus să mă plâng la poliție. Nu cred să obțin ceva. Am așteptat o oră acolo, degeaba. M-am întors cu coada între picioare. M-a primit un ofițer pe care nu-l știu. Nici nu i-am reținut numele. M-a ascultat cu mare atenție, își mai nota din când în când ceva pe o foaie. Apoi a început cu întrebările, am intrat în încurcătură. E obligat să pună întrebări, să se lămurească. Cum îl cheamă pe bărbatul care aduce a comis voiajor? Habar n-

am. Atunci cum să caute el acu-n carul cu fân? De câte ori fusese la mine? Cine fusese de față? Unde îl mai văzusem? Eram sigur că în baru' domnului Chelu? Acolo intră multă lume, oricine, chiar și el, ofițeru', chiar și eu, cel care mă plâng. Și chiar dacă l-am văzut acolo, care-i legătura cu domnu' Chelu? Omul poate spune orice, chiar și eu pot spune c-am fost trimis de domnu' Chelu. Ce dovezi am? Bărbatu' care aduce a comis voiajor poate că acționează singur și se dă apropiat al unor oameni cu bani și cunoscuți ca să impresioneze. Poate e un șarlatan. Poate e un gangster. Poate nici nu e din oraș. Poate e o invenție de-a mea. E de așteptat ca martoru' meu, contabila, să spună ce-i cer eu să spună. Nu poate fi credibilă. Nici n-o ia în seamă. Poate am ceva împotriva domnului Chelu și vreau să-i fac rău. Sau să-l înfund. De ce să-mi ceară taxă de protecție? De ce tocmai mie? Pe cine mai știu eu care să plătească taxă de protecție? N-a mai auzit să se ceară taxă de protecție în orașu' nostru, a citit în ziare că se întâmplă prin alte părți. De ce să vrea să-mi cumpere magazinu'? El are barurile lui. E un om de treabă, își plătește dările, ca și mine, n-a încălcat vreodată legea, e în relații strânse cu cei care ne reprezintă în Parlament, e un om de vază al comunității, nimeni nu-i poate reproșa nimic. Știu eu altceva? Mă trezesc eu să-i pun în cârcă fapte abominabile! Nu-i deplasat cuvântul, sunt fapte abominabile, dar trebuie dovedite. Nu contestă ce-i povestesc eu, dar trebuie să-i aduc dovezi. Nici măcar o anchetă nu poate începe, dacă n-are niște dovezi, niște probe. Ce probe am? N-am nimic.

25.

Întotdeauna se găsește cineva care să-ți strice ziua. Credeam că lucrurile se îndreaptă și o să-mi văd de-ale mele ca până atunci. N-a mai apărut papițoiul de comis voiajor, ci un babalâc încotoșmănat, cu pantalonii boțiți și cu ditamai gentoiul sub braț. Iar voia să mă verifice, și-a întins pe toată masa hârțoagele pe care le confrunta cu hârtiile contabilei. Zicea că-i trimis de un procuror. A rămas toată ziua, nu s-a ridicat de la masă nici când și-a desfăcut ditamai sandviciul înfășurat în șervețele

colorate. Dădea din cap mereu și bombănea. La sfârșit mi-a spus că n-o să mai vină, că mai departe nu-i treaba lui.

Am înțeles ce nu spusese a doua zi, adică n-am înțeles, pur și simplu am văzut unde bătea. A apărut un tip care s-a dat drept procuror, sau poate o fi fost, nu mi-a trecut prin cap să-i cer să se legitimeze, a sigilat seiful în care țin actele și m-a informat că sunt sub anchetă. Am sărit cu gura pe el.

— Hei, tataie, cum se mănâncă tâmpenia asta?

M-a privit ca pe-o gânganie:

— Lasă pliscu'. Tataie e tac-tu, dacă mai trăiește. Eu sunt dom' procuror. Șef. Nu pleci nicăieri din oraș.

Mor după oamenii care se uită la mine de parcă aș fi dușmanu' lumii. Ce rost avea să-i mai spun că ori e prost, ori face jocul cuiva, din moment ce eu sunt în regulă cu toate? Cum să fie șef și să vină la mine, să mă ia la întrebări ca ultimu' pârlit? N-are subalterni? Pute prea tare!

Mi-a lăsat o citație, să mă prezint la procuratură, acolo au să mă întrebe mai multe. Știu că dacă nu mă duc de bună voie, trimit gaborii după mine. Nu-nțeleg de ce-o fac, dar m-am dus, dacă tot n-am nimic de ascuns.

M-a întrebat toate prostiile din lume. Nu te plictisesc cu ele. Ce-a fost taică-meu, de unde am magazinul, cum de l-am primit așa de ușor înapoi după '90, de unde îl aveau bunicii. Dacă voia neapărat să-i fac arborele genealogic, m-am încăpățânat și eu și i-am vorbit despre ce-au făcut mai toate rubedeniile, sunt multe al dracului, nu-mi păsa că se străduia să mă întrerupă din când în când. Pe urmă m-a lăsat să trăncănesc, se gândea la altele. La începutul secolului trecut, străbunicii și-au vândut perechea de boi să emigreze în America, să facă bani. Și-au crescut copiii acolo fără să învețe o boabă americănește și s-au întors după povestea cu Dillinger, care a făcut înconjurul lumii, pentru că fuseseră implicați pe departe fără vreo vină. Bunicii au cumpărat magazinu' și un rând de case în care au chemat să locuiască toate rudele. Strada era a noastră și așa e știută și acuma. Unde locuiești? Pe AluiCiolacu, nici nu mai contează că-n acte și-n cărți îi zice altfel. Tata și vreo doi unchi au ajuns pe frontul de est, de unde s-au întors betegi, și au putrezit câțiva ani în închisoare,

pentru că-i înfruntaseră pe comuniști. Cea mai mare parte din viață tata și-a petrecut-o pe front sau în pușcărie, ajunsese să urască pe toată lumea, nu se mai înțelegea cu nimeni, a mai lucrat vreo câteva luni la o fabrică de lumânări, de unde a împrumutat o daltă să-și cioplească un scaun, a fost dat în gât, cică ar fi furat-o, a fugit în munți când erau pe cale să-l ridice din nou și n-a mai auzit nimeni de el. Am fost convins mereu că l-au mâncat fiarele, deși bunica spunea că intrase în grupul lui Spiru Blănaru sau poate al maiorului Domășneanu și l-au împușcat o iarnă mai târziu securiștii. Eu abia mă născusem, ce știu mi-au spus maică-mea și, după ce a murit ea de oftică, bunica. De toată agoniseala s-a ales prafu', rubedeniile adunate pe aceeași stradă au început să șușotească despre un blestem abătut asupra neamului, s-au risipit care încotro să scape, le-am mai văzut o singură dată, la înmormântarea bunicii, unii-s la Timișoara, alții la Lugoj, la Orăștie, mai mulți prin satele Banatului, dar și mai mulți au fugit în fel și chip care în Serbia, care în Germania, care în America, pe urmele străbunicilor, n-au vrut cu niciun chip să se mai întoarcă în oraș după ce-a căzut Ceaușescu, nici măcar să-și recupereze agoniseala prăduită de comuniști, să fie de sufletul morților, ziceau. Îmi place grozav să descriu arborele familiei, am verișori că umplu un caiet cu numele lor, am toate datele strânse într-un biblioraft de pe vremuri, parcă intru în altă lume în care se mai petrec miracole și aștept să se pogoare unul și asupra mea. Dar aici și acum sunt singur cuc. Bunică-mea a fost convinsă până-n clipa morții că roata se-ntoarce, îmi spunea fără încetare ce să fac cu averea, cum să-mi chem neamurile înapoi, să rămânem uniți. Îmi spunea, mai ales, să nu fiu dependent, când o să-mi dau seama ce înseamnă asta, zicea, o să mă simt în sfârșit liber. Oful ei cel mare era că moare fără să mă vadă însurat, era convinsă că numai o femeie o să mă țină acasă, i se părea că semăn prea mult cu taică-meu și bunicu-meu, cu dor de ducă. Când m-am dus la primărie, prin nouăzeci și ceva, cu toate actele de proprietate pe care le scosesem din fundul unui cufăr, ăia s-au crucit, domnu' dragă, nu putem să vă dăm toate casele înapoi, rămân oamenii pe drumuri, ce să faceți cu o stradă întreagă? casa în care ați locuit cu bunica mai treacă-meargă, dar nimic mai mult. N-am insistat pentru

că îi știam de mic pe vecinii mutați în locul rudelor. O mulțime de oameni a făcut atunci bani repede și ușor vânzând casele recuperate, alții s-au dat investitori pricepuți, când de fapt erau purtați de val, știu și eu ceva legi economice, puteam să mă pricopsesc, nu glumă, am preferat să țin magazinu' bunicii ca pe vremuri, cu altă marfă. Mi-ar plăcea să apară o dată și să mă vadă între CD-uri, visând în scaunul ei cu spătar înalt, învăluit în muzica revărsată din patru boxe. Procuroru' căsca gura la mine, nu mai nota nimic, după multă vreme s-o fi plictisit să mă asculte, mi-a zis scârbit:

— Nu asta te-am întrebat.

La sfârșitul zilei obosise. Sau nu mai știa ce să facă.

— O să-ți dau un mandat, a zis. Rămâi noaptea asta în arest, ești periculos. Semnează hârtia asta.

M-au apucat dracii pe loc.

— E o glumă prea proastă. Nu semnez nimic! N-aveți dreptul să mă rețineți, n-aveți nimic împotriva mea!

— Găsim noi.

— Chemați-mi avocatul, am spus foarte calm, spre surpriza procurorului. Habar n-avea că am deja un avocat, care a sosit într-un sfert de oră.

26.

Procurorul s-a înșelat. N-a găsit nimic împotriva mea și a fost nevoit să-mi dea drumul. Era furios. Și eu eram furios.

Mă simțeam foarte ciudat, prea multe lucruri nu se legau între ele, nu știam de unde să le apuc și cum să răspund, așa că apelasem la un avocat. Ședeam în biroul lui și-i povesteam ce credeam eu că se întâmplă. Fuma trabuc, picior peste picior, privindu-mă pe deasupra ochelarilor fumurii, ca-n filmele proaste cu gangsteri. Mă așteptam din clipă în clipă să-și trântească picioarele pe birou' plin cu teancuri de ziare nedesfăcute din zilele precedente și să scoată din vreun sertar o sticloanță de whisky. Da' asta îmi plăcea, mă făcea important. Pe deasupra, era cam de-o seamă cu mine, pus pe glume și dornic să le dea în cap celor care se iau de oameni nevinovați, mi-a spus-o de câteva ori. Am pactizat cu el pe loc. Sper să fie și bun și să nu mă jecmănească.

Îl distra ce-i spuneam. Îi plăcea c-o să aibă de-a face cu procurorul pe care-l mai dăduse o dată în gât, pentru o poveste similară – băgase la zdup un om nevinovat doar pentru că așa îi ceruse șeful poliției. Eu aveam vreo treabă cu șeful poliției? Nu-l văzusem în viața mea, nici nu știam cine este.

— Păcat, și-a scuipat vorbele printre dinți, ar fi fost mai palpitant să dăm iarăși peste el.

— Am avut de-a face cu alți gabori, nu prea încântători nici ei, m-am trezit vorbind.

Și-a dat jos ochelarii, îi sclipeau ochii. Și-a săltat picioarele peste vraful de ziare și mi-a cerut să depăn.

— Trebuia să-mi fi spus de mult. Intram altfel peste ei. Te-ascult acum.

I-am spus tot. De explozia la benzinărie, de descinderea oamenilor lui Cloșcă, de gogorița cu dosaru' pentru conducere fără permis, pe care nu înțeleg nici azi de ce mi l-au întocmit, de bătaia încasată de la vlăjganii lui Piele și de ofițeru' care-o dădea la-ntors, că m-aș fi îmbătat ca porcu' și n-aveam nici pe dracu', așa că ei n-au pe cine să tragă de urechi, i-am spus cum am vrut să cer o contraexpertiză și m-au refuzat. Avocatul își freca mâinile, încântat:

— Dosar greu, îmi place. N-ai uitat nimic?

Nu cred să-mi fi scăpat ceva. Nu i-am spus nimic de geanta cu verzișori, nu-l privea nici cât negru sub unghie.

Nu prea știu în ce m-am băgat.

27.

A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut-o pe Laura. Nu m-ai crede dacă ți-aș spune că nu m-am gândit la ea. M-am gândit cu sârg! Dar n-am avut puterea s-o văd. Poate mi-a fost și frică. Nu de ce mi-ar face gașca lui Piele, ci frică pur și simplu s-o văd. Să nu fac vreo prostie. În baru-n care dansa era imposibil să mai calc, acasă la ea mă temeam să nu dau nas în nas cu vreo matahală pusă de pază. Greu să-ți explic.

M-am oprit azi, nu știu cum, la cafeneaua în care am întâlnit-o cu săptămâni în urmă. Am băut două cafele, zicându-mi că poate apare și mă scotoceam în buzunare de firfiricii pentru plată. Sunt un mare băftos. A apărut

când îmi cam pierdusem speranța. Mi-am spus că a chemat-o gândul meu. S-a așezat cu tupeu la măsuța mea, fără să se teamă c-o vede careva. Era îmbrăcată într-o rochie roșie în care părea că arde. Imposibil să nu întorci capu' după ea, cea mai frumoasă femeie din lume. O priveam cu gura căscată, mai să-mi pierd firfiricii din mână.

— Ți-ai revenit, a zis.

— De unde știi?

— Chelu se lăuda că te-a tocat ca la carte.

— N-a fost el.

— Știu foarte bine c-au fost gorilele lui. Unu' dintre ei s-a dat la mine mai demult și l-au bătut de-a zăcut la fel ca tine, mai bine de-o săptămână. Acuma e mielușel. Dar pe tine nu te-nțeleg.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă cunoști, cazi, așa, din Lună, te vâri în gura lupului și nu pare să fie doar pentru că vrei să mi-o tragi.

— Ți-am mai spus asta.

— Adică vrei să mă salvezi și după ce te-au făcut ăștia chiseliță? N-a mai făcut nici un bărbat așa ceva pentru mine.

— N-oi fi vrând, cumva, să-mi dea lacrimile de emoție?

— Tu m-ai întrebat.

— Nu ți-e frică să fii văzută cu mine?

— Ce-o să-mi facă?

— Te caftesc și pe tine. Sau se scutură de tine și te trezești făcută poștă de zdrahonii ăia. Și pe urmă te trezești într-un camion care oprește în Bosnia, marfă de futut.

— Nu mă mai sperie nici măcar asta.

— Ai devenit imună? Cum de-ai reușit?

— Chiar vrei să-ți spun? Ai rămas tot flăcăul pe cal alb?

— Nu vrei să rămân așa?

— Parcă are importanță ce vreau eu!

— Spune.

— M-am săturat pur și simplu.

— Și crezi că te lasă să pleci când ți se năzare ție?

Mirosisem ceva, dar n-avea rost să insist, dacă nu scoate singură totu' pe nas.

— Probabil că nu. Dar n-am să aflu niciodată, dacă nu încerc. Mă bate, mă vinde, mă omoară sau poate voi fi liberă.

— Te ajut să faci asta.

— Nu te da rotund. Cred că mai mult eu o să te ajut pe tine. Îți spun c-ai mare noroc, d-aia mai ești întreg. Umblă vorba că ești dintre-ai lui Cloșcă, și-ncă unu mare, nou venit și mare. Nu știu cine a scos vorba asta, dar Chelu parcă nu se-ndeamnă să pornească chiar un război pentru te miri ce. Mă-ntreb uneori dacă ne-am întâlnit întâmplător sau ai fost trimis după mine.

Am izbucnit în râs, mă vedeam și mafiot. Dar îi eram recunoscător pentru fiecare cuvințel care mă făcea să întrezăresc altfel lucrurile. Mi se părea absurd să comentez prostiile ce-i treceau prin cap.

I-am cerut s-o văd în altă parte decât în cafeneaua aia.

— Nu știu unde stai, oricum mi-ar fi teamă să vin la tine, poate mă urmărește. Poți trece dimineața, când pleacă Chelu. Cum ți-e norocul, nu pleacă la aceeași oră. De multe ori nici nu vine la mine noaptea, alteori nu pleacă până la prânz. Să văd cum te descurci.

28.

Când îți spuneam eu că sunt băftos, sunt convins că strâmbai din nas. Oricum îmi răspundeai în doi peri. Exact așa! Uite că se face cum se face și aflu și ce nu credeam că pot afla!

Nu știu dacă Letiția voia cu de la sine putere să mă avertizeze, oricum aveam de gând s-o iau eu la întrebări. Laura mea avusese probleme. N-o urmărea nimeni nici la cumpărături, nici la plimbări, nici la vizitele făcute vreunei prietene. Cel puțin așa i se spusese. Avea una dintre mașinile Chelului la dispoziție, șofa când avea chef, chiar dacă abia învățase, dar știi cum e cu începătorii, îi mănâncă-n fund dacă nu se dau grozavi. Putea face orice, numai să nu-l trădeze pe Chelu ori să plece din oraș. Exact asta încercase. La fiecare două zile, bătea magazinele să-și mai cumpere țoale, nebunie de muiere. Robot să fii și, dacă e s-o urmărești, tot te plictisești odată și-odată! Ca și cum ar fi știut că drumu-i

liber, sau poate chiar știa, fata a trecut la fapte. Și-a cumpărat într-o dimineață pantofi, după o alergătură prin vreo șapte magazine și, când a ieșit din ultimu', dusă a fost. Nenorocul ei a fost că și-a umplut rezervoru' la o benzinărie de la marginea orașului, unul de-acolo a recunoscut mașina, a informat o gorilă de-a Chelului, care a dat îndată raportul. Au ajuns-o din urmă după vreo două sute de kilometri, pornise spre graniță, nu știu ce fusese în mintea ei.

Chelu a făcut o criză, a spart cu bâta de baseball o vitrină doldora de bibelouri aduse de prin Austria și i-a rupt spinarea celui care trebuia s-o urmărească discret și se dusese în timpu' ăsta la frizer. Laurei nu i-a dat nici măcar o palmă, e un om al extremelor, pe frumuseți ori nu le atinge, ori le desfigurează. Da' a făcut o criză de nervi cumplită și în fața ei, mai ales că n-a primit niciun răspuns așteptat. Nu e obișnuit să nu primească răspunsuri așteptate. A amenințat-o că, dacă mai încearcă, o să se lepede de ea, o s-o dea ălorlalți s-o facă poștă sau o leagă într-un portbagaj și-o trimite în Bosnia la produs. Laura ar fi început să râdă ca o isterică.

— Și crezi că asta e mai mult decât mi-ai făcut pân-acuma? i-a strigat. O să mă dai ăstora cu pula bleagă ca și tine? Nu mă sperie. O să mă vinzi? Cât iei pe mine?

Pe Chelu izbucnirea ei l-a derutat.

— E mai bine să-ți ții gura, i-a șoptit printre dinți. Abia de-l auziră cele două gorile din încăpere.

— Ce spui! i-a strigat Laura. M-am săturat să-mi țin gura! Ți-am spus din clipa în care am fost a ta că nu vreau să fac toată viața bară-ntr-un bar. Vinde-mă! Poate e mai bine să mă vinzi, nu te mai costă atâta să mă ții. Pune-i p-ăștia să mă omoare, dacă asta vrei! M-am săturat, înțelegi? M-am săturat de impotenți ca tine!

Atunci abia a pocnit-o, să tacă. Nimeni nu-i vorbise așa vreodată Chelului.

Urma palmei grele se vedea roșie ca sângele pe obraz. Îi dăduseră lacrimile de durere.

— Te urăsc! i-a strigat. Te urăsc! Te urăsc! A repetat aceleași vorbe de atâtea ori că părea că nu știe ce să mai spună. Fă-mi ce vrei, dar tot o să plec într-o zi!

— N-ai să pleci nicăieri! N-am băgat atâția bani în curu' tău, să te duci să te fuți cu altul și să le mai și spui ce fac!

— Ba am să plec! Și dacă vreau o să te dau și-n gât!

Era prea mult. Parcă abia atunci și-a dat seama de ce spusese și-a izbucnit în hohote. Puteau fi și hohote de neputință. Chelu rămăsese înmărmurit, dar îi plăcea că femeia reacționează exact așa cum se așteptase. Era convins că nu mai întâlnise o muiere atât de aprigă. Le-a spus celorlalți să-i facă o injecție și s-o ducă acasă.

Câteva zile la rând Laura n-a mai dansat, nici n-a ieșit din casă. În fiecare dimineață venea o matahală care avea și cheia apartamentului și-i făcea o injecție cu droguri. A fost deșteaptă, s-ar fi împotrivit zadarnic, n-avea nici o șansă, cine știe ce-i mai făceau. Dormea și visa fluturi toată ziua.

După vreo săptămână, a apărut și Chelu.

Hotărăște-te: ce vrei să faci? a întrebat-o.

— Dansez, i-a spus Laura, gudurându-se din nou. Alternativa era una singură.

Când a ieșit la lumină era moale și fără voință, abia mai reușea să se miște pe scenă. Dar știa că-și revine.

Cum, când și, mai ales, de ce i-a spus toate astea Letiției chiar nu știu. În prostia mea am crezut că i le-a spus pentru că insistă să vadă cum mă descurc. Chiar dacă habar n-are că o cunosc pe Letiția. Sau o fi știind? Nu-ș' ce dracu' e în capu' meu, mi-a spus-o și Letiția, trezește-te, băiete, femeia asta nu-i de tine, e teren minat, fata asta coace ceva, sunt convinsă, o să te trezești într-o zi bătut sau și mai rău.

Parc-ar fi prima oară!

29.

A zis-o la plesneală sau chiar voia să vadă cum mă descurc și aștepta s-o caut? Mă provoca din nou. Așa că m-am dus. Aveam și motive, să văd cum se mai simte. Nu mă temeam eu c-o ține Chelu sub control, n-avea ce să-mi facă. N-aveam de gând să-i spun că știu ceva din aventura ei, poate voia să uite, ori să nu afle nimeni. Nu voiam nici s-o dau de gol pe Letiția.

Mi-am lăsat hârbul de Dacie la o stradă distanță, pentru orice eventualitate. Sigur mai am nevoie de el și nu vreau să-l văd scrum înainte de vreme.

Era noapte, la etajul Laurei nicio lumină, nu se întorsese, imposibil să fi adormit atât de devreme.

Începusem să moțăi, ascuns după o gheretă, să nu mă vadă careva. Continuam să am noroc, stradă mai pustie ca-n noaptea aia nu întâlnisem de mult. Poate pentru că se făcuse frig, poate pentru că erau meciuri la televizor, unul după altul.

Pe Laura a adus-o una dintre gorilele Chelului, care a demarat în trombă, cum le este obiceiul, îndată ce fata a trântit portiera, nici n-a așteptat să intre în bloc. Chelu ar trebui să-i dea câteva palme pentru că e atât de nepoliticos. Mai că l-aș informa, dar nu cred c-ar aprecia gestul. N-am așteptat nicio clipă, am ieșit din ascunzătoare și am alergat ușor după ea, am ajuns-o când descuia ușa.

— Te descurci, mi-a zis.

Nu dădea semn c-ar fi supărată că mă vede, dar nici n-o arunca entuziasmul afară din casa în care abia intrasem. Teren minat, mi-am zis.

Am îmbrățișat-o. Stăteam în picioare și ne sărutam, o lipisem strâns de mine, am început să-i frământ sânii, mă ajuta să-i desfac nasturii bluzei, au țâșnit afară ca două păsări nesătule, abia încăpeau zbătându-se în palmele mele. Îi mângâiam spatele și fesele și o împingeam ușor spre canapea.

Te-aștepți acum să-ți scriu cum am regulat-o toată noaptea și m-am întors acasă în triumf, ca orice cuceritor. Ast-ar trebui să fac. Stai în fotoliul tău de paralitic și ți se scoală la gândul c-am futut-o pe muierea aia scoasă din revistă.

Okey, iartă-mă, nu știu ce m-a apucat, știu că nu ești paralitic, dar simt că nu pot respira dacă nu-mi vărs năduful pe careva. Te-am găsit pe tine, pentru că ești calm și mă asculți. Nu lua în seamă.

Nu s-a întâmplat nimic din ce crezi, sau bănuiesc eu că bănuiești. Nu sunt obsedat, așa gândim toți bărbații. Mă dusesem acolo cu gându' să-i fac felu', dar a trebuit să-nghit în sec.

M-a împins ușor, să mă poată privi, suficient să iasă din situația de moment. Și-a încheiat bluza încet, parcă spunându-mi cu fiecare gest, asta a fost tot, mulțumește-te cu-atât, nu mai capeți altceva. Frustrant până la cer! De

ce acuma nimic mai mult și de ce să-mi mut gândul pe altădată nu eram în stare s-o întreb.

S-a așezat pe un scaun, picior peste picior, cu rochia mult ridicată deasupra genunchilor. Nu-mi credeam ochilor ce picioare avea, deși nu le vedeam prima oară. Puțin îi păsa ce cred. Era atât de sigură de efectul mișcărilor ei, încât nu-i păsa de nimic. Și-a înghițit cu greu un căscat. Alt semn rău, mi-am zis.

— Sunt foarte obosită, a spus după multă vreme, văzând că stau ca bou-n picioare, în apropierea canapelei. Ia loc puțin. Spune-mi ce e nou, pe urmă te rog să mă lași să dorm. Sunt la pământ de oboseală.

— Dacă vrei, plec acum, am făcut pe ofuscatu'.

— Nu, mai rămâi. Spune-mi ce mai e nou.

Era cam rece, îi dispăruse dorința dinainte, părea că-mi face un favor că mă ascultă, de parcă s-ar plictisi. Nu se cădea s-o întreb asta, dacă voiam să mă culc cu ea, mă prefăceam că nu-i văd nazurile. Ardeam să i-o trag, dar nici așa, nu simt nicio plăcere s-o văd că-nghite stricnină doar uitându-se la mine. Nu-mi amintesc să mai fi trecut vreodată prin așa ceva. În mod sigur eram încordat, era imposibil să nu-și dea seama, ședeam în fața ei ca un prost din plastilină, pe care-l poate modela cum vrea. M-am tuflit și mi-a sărit țandăra că sunt atât de prost.

— Ce să fie nou? Nimic.

S-a prins pe loc că începeam să fiu pus pe harță și a schimbat tonul și subiectul.

— L-am auzit pe omu' lui de încredere spunându-i că ți-ar fi cerut să-i lași să vândă în magazinu' tău și i-ai răspuns să-și ia tălpășița.

— Nu știu ce-ai auzit. Dar e corect.

A făcut ochii mari. Doamne, ce ochi are, am simțit cum mă absorb și mă pierd în marea lor. Puțin îmi păsa că-și dă seama.

— Nu ți-e frică?

— De ce?

— Crezi că e de glumă?

— Gândește-te la câte lucruri merg prost în lumea asta. Parcă mai contează unu-n plus!

— Știi că vrea să vândă droguri.

Nu știam, aveam doar o bănuială, nu credeam c-au ajuns atât de departe. M-am dat cunoscător.

— Sunt convins, am zis.

— E o groază de marafeți în discuție.

— Bănuiesc.

— Nici măcar nu e vorba doar de magazinu' tău. Vrea să cumpere cam tot ce e în jur. Dar magazinu' tău e cheia, pentru că e știut demult că vinde muzică bună și atrage puștimea.

— N-are el atâția bani să cumpere tot!

— Nici n-are nevoie. Nu cumpără.

Nu mai înțelegeam.

— Le ia pur și simplu. Îi obligă. Dacă vor să scape cu viață, semnează că au donat.

— Să-ncerce numai!

— O să-ncerce, fii sigur! Sunt prea mulți bani la mijloc. Îl presează neamțu' care nu mai are răbdare. Și vin alegerile și trebuie să-i sprijine pe ăia care candidează și-l acoperă pe el.

La asta chiar nu mă gândisem. A făcut probabil o mutră de surprindere.

S-a oprit brusc. Până și ea își dăduse seama că spusese prea mult. A dat din mână a lehamite, acum a zis-o, a zis-o, asta e! A încercat s-o dreagă râzând o vreme, ca de-o glumă bună, ia te uite câte prostii îmi trec prin cap. Apoi reveni:

— Nu cred că faci bine.

Nu mă așteptam să-mi spună atâtea. De fapt, nu mă așteptam să-mi spumă ceva legat de problemele mele. Era ca o palmă pe care-o primeam meritat; tu te gândești doar la sex și uite la ce-ar trebui să-ți stea mintea, părea să spună. Uite ce stă să cadă pe capu' tău din clipă-n clipă.

— Dacă și-a pus în cap să obțină ceva, nu se lasă. Profită cât poți, să nu ieși în pierdere. Ar trebui să-l cauți și să vorbești din nou cu el. Sună-l și joacă totu' pe-o carte. Zi-i c-a fost un joc, cere-i mai mulți bani, amenință-l c-o să lucrezi cu altu', ba chiar c-o să-i vinzi ăluia afacerea, dacă nu face cum ți-e voia, că n-o să lucrezi cu nimeni altcineva, dacă se arată puternic. Vinde-i un proiect și-o să dea năvală. Arată-te drăguț și fă ca ticălosul să semneze ce vrei tu!

Știi că are dreptate? Habar n-am dacă era din mintea ei sau văzuse la alții. Nu prea-mi vine să cred c-a lăsat-o Chelu sau care i-o fi stăpânul în preajma lor când tratau afaceri, dar nu e imposibil. M-am gândit și eu că dacă le-

a intrat în cap ălora să dea năvală, nu se vor lăsa și n-o să-mi fie bine oricât mă împotrivesc. Mai degrabă să-i îmbrobodesc, dacă-mi stă în puteri. Aici e-aici, îmi stă în puteri?

30.

Îmi stă, spune avocatul.

Bănuiesc c-ai vrea să știi dacă o s-o dau în bară sau nu.

Nu vreau s-o dau. Nu e vorba de forța oarbă a destinului, sau de vreo altă explicație sofisticată. Mi-aș dori și eu ca viața să fie perfect echilibrată, să nu am zile în care să mă cuprindă furia apăsătoare sau să nu mă tem. Să nu mă mai sâcâie prezența celor care cer mereu ceva.

Dac-ar fi de ajuns să-ți pui o dorință ca să se și împlinească, viața n-ar mai avea probleme, m-aș gândi întâi să i-o trag Laurei, apoi să i-o trag Laurei și la urmă poate aș mai avea timp și pentru viitorul meu, deși cred c-aș fi atât de obosit, că nu mi-ar mai păsa de nimic și ultimul gând ar fi că n-ar strica să i-o mai trag o dată Laurei. La ce bun să-mi stea mintea la altceva?

Ești mulțumit cu ce-ți scriu?

31.

Am făcut patru ani de facultate degeaba. Patru ani ca să-mi caut un rost, până m-am întors în orașu' ăsta mort. Am făcut primul lucru ce-i trece prin cap oricărui om dornic să trăiască pe picioarele lui, mi-am căutat o slujbă. Sunt constructor de drumuri și poduri. Cine mai ridică azi poduri? Drumurile nici măcar nu se mai repară, deși ar trebui făcute altele. Nu-s bani. Mi s-a urât de când tot aud asta. Îmi închipui că țara puiește de constructori de drumuri, dacă n-au nevoie de mine. Okey, îmi zic. Nu vreau să plec. O să fac altceva. Am ajuns să caut orice. Am lucrat câteva luni la o firmă care asfalta străzile și care a dat faliment. Am lucrat la căile ferate, la poștă. Au făcut restructurări. Apoi eram întrebat peste tot de ce plecasem de la slujba anterioară.

— Nu mi-a mai plăcut, le-am spus prima oară când am fost întrebat.

— Și dacă n-o să vă mai placă și la noi? Ce ne facem?

N-aveam de unde să știu. Dar n-am primit slujba. A doua oară n-am mai spus de ce plecasem. Inventam orice: se îmbolnăvise patronul și-nchisese prăvălia, șefu' era o femeie cât ușa care începuse să se dea la mine. Inventam fel și fel de aiureli. Mă compătimeau, dar tot nu căpătăm slujba.

Într-o vreme am făcut pe dactilografa. Așa mi-a trecut prin cap să trimit niște texte la ziare, cu ce vedeam întâmplându-se în jur. Câteva au fost publicate. Într-o zi m-am trezit că mă caută un tip c-un început de chelie și mustață pe oală, venise din București să mă vadă, îl bătea gându' să mă angajeze corespondentul revistei lui. Nu conta că habar n-aveam de jurnalism, fiecare meserie o fi având secretele ei. O să le înveți, repeta tipul. M-am speriat și l-am refuzat. Da-mi plăcea să discut cu el orice îmi trecea prin cap. Îi scriam, când n-a mai apărut în orașu' nostru. Când mi-am cumpărat computer, îi trimiteam la două zile câte un email. Cred că am rămas prieteni. Uneori mă mai caută, el sau vreun trimis de-al lui, stăm de vorbă despre țară și politică, ce mai, poiana lui Iocan! Nu mi-a mai propus să scriu. Norocu' meu a fost că-n vremea aia s-a votat legea cu retrocedările și mi-am recăpătat magazinu'.

Au trecut alți ani în care m-am luptat să-l țin, să conving pe unu' și pe altu' că lucrurile se-ndreaptă și-o să ieșim din tranziția lu' Pește Prăjit. Am fost un prost? A trecut viața pe lângă mine și mă sfiesc să-ți spun că viața-i o curvă. Sunt convins că ai mai auzit asta. Și ce dacă? Nu sunt singuru' nemulțumit, nu sunt singuru' care abia scapă de eșec, obsedat de el, nici singuru' înciudat că lucrurile simple nu mai au căutare. Uneori stau ore întregi nemișcat în scaunul de lemn cu spătar înalt al bunicii, cu căștile pe urechi și ascult muzică să mă calmez. Sunt furios.

Sunt furios pe tata că n-a rămas lângă mine, chit că-l luau securiștii să-l bage din nou la beci, dar poate apuca să-mi dea vreun sfat de viață. Nu mi-a spus nimic, absolut nimic, nici măcar cum i-au degerat picioarele la Cotul Donului, când lupta cu rușii, am aflat de la alții că

fusese decorat și era considerat un erou! Nu-i un motiv că eram prea mic. Sunt furios pe mama, c-a murit prea de tânără de oftică și toată copilăria mea a venit la școală mai rar decât bunica, iar toți ceilalți erau ținuți de mână de femei tinere, care mi se păreau atât de frumoase, că de fiecare dată fugeam la veceu să-mi ascund lacrimile de emoție și necaz și mi-au ieșit vorbe că-s pișăcios. Sunt furios pe bunică pentru că n-a știut să-mi deschidă ochii. Sunt furios pe străbunici că n-au rămas în America în care fugiseră să-și facă un rost, poate azi aș tăia vite în vreun abator din Chicago sau aș strânge șuruburi în vreun atelier auto în cine știe ce orășel din preerie sau aș stinge incendii pe Coasta de Vest sau aș vinde ziare, mai degrabă aș scrie la ziare, la asta m-aș pricepe, oricum aș fi departe de țara asta de căcat pe care n-o pot părăsi! Trebuia să-i apuce doru' de țară și să se-ntoarcă și să mi-l mai lase și moștenire, porcăria dracului! Și nici măcar nu mi-au transmis informații suficiente să-mi închipui traiu' lor, așa cum au făcut-o ăia trei cu *Femeia în roșu,* tot ce fac eu e să rătăcesc cu mintea prin Vestul Mijlociu, incapabil să mă opresc mai mult de-o zi într-o așezare fără să simt cum mă prinde din urmă șuvoiu' și mă duce mai departe, fără să miros leziunea care-mi va aduce moartea. De fiecare dată mi se întâmplă la fel. De ce mă agăț de imaginile astea neclare care mă trag mereu înapoi? De ce nu s-a-ndurat Dumnezeu să nu mai fim în stare să ne-ntoarcem cu mintea la cele trecute? De ce simt o nevoie disperată să-mi pun căștile pe urechi și să ascult ore-n șir Bob Dylan și Elton John? De ce nu sunt în stare să urc în mașină, să-mi pun o casetă cu muzică dată la maximum și să plec unde-oi vedea cu ochii? De ce contează atât de mult în seara asta că-ți scriu?

Când am încetat să mai scriu la ziar, după ce-l refuzasem pe tipu' cu început de chelie, m-a zgârmat în cur și i-am spus că aș vrea să pun pe hârtie prostiile care îmi tot trec prin cap. Scriam și rupeam, scriam și rupeam. Nu chiar așa cum îți spun acuma. Scriam cinci rânduri azi, o foaie, două peste trei zile, le rupeam peste o săptămână, sau pe loc. Nu știam ce să fac. Ți-am spus că mă împrietenisem cu tipu' cu-nceput de chelie. Îi scriam des și, după un timp, a încetat să-mi mai răspundă. Într-o zi am primit de la el un document zdravăn, fără nicio

vorbă. Am înțeles că pot face ce vreau cu el. Ți-l trimit și ție.

Doamne, ce mi se mai potrivește! Parcă l-aș fi scris eu.

Vrei poveste? Uite, îți dau și o poveste!

Nu vreau să ți se pară o telenovelă.

PARTEA A DOUA

JURNALUL LUI POPEYE

1.

Am ajuns la Slobozia în miezul zilei. Am coborât ultimul din autobuzul în care aerul fierbea, cu toate că ferestrele fuseseră larg deschise. Parcă n-aveam chef să mă mișc, mă temeam și aș fi vrut să mă întorc. Mi-am întins spinarea, auzeam cum îmi troznesc încheieturile amorțite. Înțepenisem. Habar n-aveam unde ajunsesem, nu știam decât un nume de oraș. Urcasem în prima rată pe care o văzusem plecând din București. Nu-mi păsa unde avea să fie capătul.

În fața autogării dărăpănate și cu ferestrele chioare acoperite de bucăți de placaj murdar ședea tolănit, pe un scaun de plastic de culoarea sângelui, un bărbat între două vârste, cu labele goale vârâte într-o pereche de șlapi soioși. Cămașa în carouri mari galben-maronii i se întinsese pe burta enormă, nasturii scăpaseră din butoniere și-i dezveleau pieptul păros.

— Nu ești dă p-aci, zise.

Nu-mi trebuia prea multă minte să știu că mie mi se adresa. Rămăsesem singurul pasager lângă autobuzul prăfuit, cu rucsacul atârnând într-o mână, năucit de soarele fierbinte. Șoferul intrase în clădire să se ușureze. Șeful autogării dormea pe un pat pliant într-o chicinetă de prefabricate, cu fereastra și ușile larg deschise, în speranța unei umbre de adiere. Autobuzul fusese plin, dispăruseră toți, parcă n-ar fi fost. Părea capătul pustiu al lumii.

L-am privit fără să-i văd ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare negri, din alte vremuri.

— Sper că nu cauți de lucru, mai zise.

— Ba cam așa.

— N-ai nici o șansă, îmi răspunse după o pauză lungă, cât scuipase leneș în praf scobitoarea dintre dinți și-și ștersese cu satisfacție buzele groase. Își potrivi apoi batista cât un cearceaf pe creștetul capului. Spuse din nou: E mort p-aci.

— Asta e, am îngăimat, îmi încerc norocul.

Simțeam că mă cântărește din privirile ascunse.

— Ce știi să faci? mă întrebă.

— De toate.

Asta înseamnă că mai nimic. Ești bun la ceva?

N-avea rost să mă iau în bețe cu el, era primul meu contact într-un orășel în care nu mai fusesem.

— Încerc să fiu bun la toate, am întărit eu.

A dat din cap neîncrezător.

— Ai noroc că tocmai azi mi s-a năzărit să caut vr'unu care nu-i dă pân' partea locului ș-am venit să văz pe cine mai aduce rata. Vrei să păzești ceva vreo câteva săptămâni? Ridic o casă și mă fură unii pe rupte. N-am vreme să-i urmăresc eu.

Mi-a stat pe limbă să-l întreb de ce pierde vremea la autogară în loc să-i păzească pe meșterii hoți. Sau cum de nu găsește în tot orașul câțiva pe care să-i tocmească cum îi e voia. O fi avut motivele lui, neîncredere sau mai cine știe ce.

M-am învoit fără să clipesc, nu l-am întrebat nici măcar pentru câți bănuți, a spus-o singur după o vreme, nedumerit că nu mă mai interesez de nimic.

— O să ai un pat unde să dormi și-o masă caldă. La sfârșit ceva bani, dacă îți faci treaba și nu mă mai fură ăia. Să plece șoferu' ăsta înapoi și mergem și noi să vezi.

2.

Am văzut. Era în partea ailaltă a orașului, nu departe, cât să mesteci o jumătate de covrig. Am ajuns acolo cu un hârb de mașină care păcănea îngrozitor, de ziceai că se dezmembrează la fiecare curbă. Da' era o marcă străină.

— Nu te teme, e mai rezistent decât pare, mă-ngroapă și pă mine.

Nu mă temeam. Văzusem destule la viața mea. Chiar să fi rămas în drum, nu ne-ar fi lovit nimeni, părea să fim singurii nebuni din tot orașul în stare să înfrunte vipia.

Casa pe care și-o construia era un palat cât toate zilele, cu vreo trei etaje, `jdămii de încăperi, piscină ca pentru concurs olimpic, parc cu alei și leandri și un zid de piatră cât omul de înalt, înconjurând pe toate laturile proprietatea enormă. Părea un hotel implantat pe o ridicătură de pământ, să domine totul în jur, până departe. Mormane de cărămizi, gresie, travertin, marmură albă cu

firișoare roșii așteptau să îmbrace scheletul clădirii. Balcoanele ivite peste tot aveau balustradele din fuse de marmură strunjite în formă de sticle de lampă. Turnulețe mai lipseau, să fie un adevărat palat țigănesc.

M-am abținut să-i spun ceva când am văzut cât de mândru era și cu cât respect îl salută ăia de zicea el că-l fură, mai că-i pupau mâna. Poate era vreun barosan deghizat.

Era mai bine să mă dau uimit.

— Asta da, casă! am exclamat.

S-a uitat la mine abia încăpându-și în piele, de parcă i-aș fi spus că nu-i nimeni ca el. Oricum se vedea că nu-i nimeni ca el.

Începeam să-i plac, așa că se confesă scurt:

— Am și io copii, sper să-mi facă și nepoți. Două fete-s măritate. Să aibă cu toții un acoperiș ș-un loc un' să pună capul.

Aveau mai mult de asta, puteau să aleagă ziua și camera.

Eu trebuia să-i păzesc pe lucrători, pe puțin douăzeci. Nu mă vedeam vechil, dar merita să încerc.

Nu se prea întreceau cu munca, dar nu era treaba mea. Veneau în zori, dar cum dădea căldura, căutau un petec de umbră și jucau arșice ore-n șir, că mă plictiseam privindu-i. Un țigănuș mândru foc de însărcinarea lui ținea de șase, gata să-i anunțe când se apropie jupânul.

Din așchii de vorbe am aflat ce învârtea barosanul. Dăduse lovitura cu un transport baban de păcură care-și pierduse urma printre hârțoage, câștigul îl împărțise cu șeful poliției, care pe urmă ajunsese mare la București. N-avea nimeni curajul să dovedească asta, dar gura lumii era slobodă să spună ce voia. Însă nici să-l zgândăre nu se-ncumeta niciunul. Cumpărase cârciumile nenorocite din orașul ăla mort, toate erau ale lui acuma, avea fler, chiar și când n-au bani oamenii tot mai găsesc mărunțiș să bea o țuică și-un vin îndoit. Câștiga cu nemiluita, mai ales de când adusese de la Dunăre câteva curve după care tânjeau toți bărbații și pe care le puteau avea pentru câțiva poli. De ochii lumii, zicea că-s cântărețe și chiar lălăiau ici și colo câteva manele răsuflate – dar te lipseai lesne de cântecul lor dogit pentru un joc de-a v-ați ascunselea printre perne. Doi bani nu dădeai pe barosan dacă-l întâlneai pe stradă, buhăit, neîngrijit, un burdihan

enorm, umbla cu hârbul de automobil când putea să-și cumpere `jdemii de jipane, ca rivalul său în afaceri. Avea și jipane, le-am văzut mai târziu, le adăpostise în garajul autogării, în care de vreun an nu avea voie să mai intre niciun autobuz, după ce-l cumpărase el. Firește că avea și un rival, dar și acela îl respecta, îi știa de frică. Cred că omul meu voia să-și ridice viloiul și pe urmă să se schimbe la față, nu se cădea să iasă din garajul cu obloane telecomandate într-o dărăpănătură care păcănea de te băga în sperieți. Eram sigur însă că eu n-aveam să mai văd și transformarea asta, n-aveam de gând să rămân o veșnicie paznic la lupi.

Ce m-a surprins e că nu-și angajase bodyguarzi, cum se poartă. La banii pe care presupuneam că-i învârte, măcar doi gealați numai mușchi și fițe ar fi fost nimeriți să-l însoțească peste tot. Rivalul lui avea trei și nici pe sfert din paralele lui. Dar despre acela barosanul zicea că-i un pârlit de țigan fără coaie, îi tremură izmenele pe el și când deschide gura. Barosanul se apăra singur. Am aflat de-o întâmplare mai veche, cu un individ care nu avea de gând să-i mai plătească o datorie și pe care l-a snopit în bătaie în plină stradă și-n văzul lumii, de l-a băgat în spital pentru trei luni. Acuma omul umblă în cârje pe la fel și fel de birouri să capete o pensie de boală, dar nimeni nu-l bagă în seamă. Pe barosan nu l-a întrebat careva nici de bună ziua, în fond nimănui nu-i place să fie tras pe sfoară de vreun șnapan, așa că bine făcuse că-i rupsese ăluia oasele! Omul meu era privit cu mare respect.

Nu știu dacă muncitorii pricepuseră de ce ardeam gazul toată ziua la intrarea în curtea aia cât poarta unui stadion, făcându-mă că dezleg rebusuri, dar n-am văzut pe vreunul să plece coșcovit de lucruri furate. Mi-am zis că eram bun de paznic.

Unul negricios avea buzunarele doldora de pachete de cărți de joc soioase și, când nu reușea să păcălească pe nimeni, mă-ndemna să fac o partidă cu el. Așa am aflat că există sute de jocuri de cărți, nu numai pocher, șeptică, popa prostu, tabinet, bridge, belotă, canastă, macao, de care mai auzisem și eu. Țigănușul dobândise o iuțeală incredibilă a degetelor, nici nu vedeai ce învârte, chiar și când îi cereai să împartă cărțile cu încetinitorul. Și, în tot timpul ăsta, nu-i tăcea gura, ca o meliță, te luai cu

mâinile de cap, te purta unde voia el, te amețea, nici nu știai când s-a sfârșit jocul și ți-a luat banii. Care se revolta ajungea de râsul ălorlalți, nu reușea să arate că fusese trișat și, oricum, nu-i obligase nimeni să se vâre-n joc. M-am prins curând că de fiecare dată când mi se puneau cărțile în față urma să se întâmple ceva, să dispară saci cu nisip, plăci de marmură, rigips sau mai știu eu ce. Dar nu reușeam să strâng o fărâmă de dovadă. Îi întrebam ce se întâmplă, iar ei îmi băteau obrazul, cum de-mi treceau asemenea grozăvii prin cap, după ce șezusem cu ei la masă și ne mirosisem bășinile? Dar am încetat să mai joc, preferam să dau roată proprietății.

3.

Dormeam cu meșterii zidari într-o coșmelie care de-abia se ținea să nu cadă, cu pereții scorojiți din paiantă subțire. Veceul era în curte, turcesc, din scânduri vechi prin care vedeai cerul, ca într-un film vechi cu țigani fericiți, nu cred că și-l mai amintește careva. Ne apucau nevoile pe toți deodată, ca un făcut, ședeam la coadă și auzeam scremetele celui dinăuntru. Dacă te ținea burta să rămâi ultimul, era o fericire, nu te mai îndemna nimeni să te grăbești și puteai privi în voie stelele, fluierând marșuri vesele.

Mâncam o dată pe zi, ce le dădea și meșterilor zidari, n-am făcut mofturi.

Mâncarea ne-o făcea o bașoaldă care avea pe puțin o sută douăzeci de kile, niște brațe cât pulpele mele, țâțe cât pepenii, mustăți groase. Abia mergea, legănându-se. Dar era o femeie de treabă. Se pricepea să dea arome uimitoare cartofilor și verzei, nu cred să fi mâncat în câteva săptămâni măcar un deget de came. Uneori pluteau în ciorbele cu tarhon coaste bine jupuite, lipsite până și de zgârciuri, atât.

Îmi era indiferent ce mănânc. Meșterii zidari mai strâmbau din nas, ne-ai dat aceeași mâncare ca ieri sau alaltăieri, ziceau. Își plecau capetele în străchini când, într-un sfârșit, bașoalda îi întreba dacă-i așteaptă curcanii fripți acasă și le spunea să vorbească cu jupânul. N-avea niciunul curaj.

4.

Am găsit în apropiere o bodegă jegoasă unde luam când se crăpa de ziuă micul dejun cu care mă obișnuisem de ani buni, o cafea neagră, fără strop de zahăr, și câțiva biscuiți sau un corn. Și biscuiții și cornul erau întotdeauna atât de tari că abia reușeam să-i rup și-i înmuiam îndelung în zeama amară. Dar prețul era pe măsură, adică mai nimic.

Meșterii își încheiau treaba ca boierii, cu mult înaintea apusului, îi vedeam cum își strâng uneltele, se spală pe mâini la cișmea și pleacă pe rând, fiecare legănând o bocceluță sau o plasă goală în care își vârau pălăria care-i apărase de fierbințeală. Nu era rostul meu să le fac program, nu-i întreba nimeni de ce nu mai stau, poate că așa negociaseră.

Erau cu totul vreo douăzeci, mai rămâneau mai puțin de jumătate să doarmă cu mine în coșmelie, fără doar și poate erau de prin satele din jur și ar fi pierdut prea multă vreme să tot plece și să se-ntoarcă. Leneveau până se lăsa întunericul și spuneau tot timpul bancuri porcoase. Sau se închipuiau cum ar fute vreo femeie care ar apărea pe neașteptate acolo și râdeau gros ca de-o mare ispravă.

Pentru mine, însă, zilele deveneau foarte lungi.

Mă plimbam, chiar dacă știam că n-am ce să văd. Îmi plăcea plimbarea, mai ales de când găsisem prin apropiere o alee dosnică cu bere ieftină la halbă, pe care te lăsau s-o bei pe îndelete la cele trei măsuțe de tablă înghesuite lângă ușă, pe trotuar. Mă opream acolo când mă dureau picioarele de mers. Erau o groază de bețivi primprejur, dar niciunul nu ședea la masă, de parcă s-ar fi temut să nu plătească în plus. Își sorbeau berea în picioare, sprijiniți de zidul crâșmei, sau stând pe marginea trotuarului.

— Nu ești de p-aici, mi-a zis unul într-o zi.

— Nu sunt.

— Se vede după cum stai cu gându-aiurea și halba-n față. Noi o bem și ne ducem, ne-așteaptă acasă.

Nu știam ce să-i răspund și n-a mai zis nimic, poate mă socotea cu nasul pe sus.

Poate și eram, nu mă vindecasem. Nu l-am întrebat pe unul măcar ce sau unde lucrează sau ce face în viață. Îi priveam doar.

La două sau trei zile, printre zilierii ăia care își beau mințile pe aleea dosnică, apărea un zdrahon de flăcău, beat deja, cu cămașa descheiată până la buric. Nu l-am văzut decât cu o bluză spălăcită, care fusese cândva roșie ca sângele.

Cerea invariabil trei halbe dintr-odată și nu-i zicea nimeni să se ducă să se culce. Le așeza în șir indian pe o măsuță în fața lui, mânjea buza primei halbe cu multă sare și bea pe rând din fiecare. Se bătea pe burtă cu zgomot, așeza halbele din nou în șir indian și le privea mândru. După care începea să povestească ceva, preț de minute bune, n-am înțeles niciodată dacă ce făcuse el în ziua aceea, ori ceva ce toți știau că se petrecuse mai demult și nu-i mai interesa. Nu-l asculta nimeni. Și dacă l-ar fi ascultat, n-ar fi înțeles nimic, era incoerent până la cer.

Nu știu cum îl chema, nu l-am întrebat niciodată. Ceilalți îl cunoșteau, fără doar și poate. Unii îl contraziceau, alții se arătau plictisiți ca de o poveste răsștiută, alții îi mai spuneau să se mai ducă acasă, că iar o să sfârșească seara în pumni.

Flăcăul râdea, scotea un răcnet scurt, striga:

— Ascultă la mine! Nimeni nu-mi spune mie ce să fac!

Își făcea de lucru cu altă bordură de sare și sorbea zgomotos, pe rând, din cele trei halbe pe care le așeza milimetric cum fuseseră mai înainte.

După pauză, vorbea din nou. Dar acum zumzetul, zarva din jur reîncepuse, aproape că nu mai auzeam ce spune. Nimănui nu-i păsa de ce spune. De asta nu știu din ce izbucnea scandalul. În vreo două rânduri mi-am propus să fiu atent la ce se întâmplă, dar cum nu se întâmpla nimic, mă luam cu aburii berii proprii în care mă gândeam dacă să deslușesc ori nu motivele pentru care mă aflam acolo. Atunci, când mă așteptam mai puțin, izbucnea scandalul.

Cineva poate făcuse un gest necugetat, sau spusese o vorbă care-l iritase, flăcăul era pe loc altul: roșu la față, tremurând, cu ochii aproape ieșiți din orbite. Apuca o halbă și-o trântea de caldarâm. Parcă exploda o petardă,

îmi tremura inima. Săreau cioburi în toate părțile și cei atinși vociferau, se înfuriau. Jupânul ieșea în ușa crâșmei cu o bâtă ca de baseball, dar flăcăul îl liniștea, am spart o halbă, zicea, uite banii să-ți cumperi două, și jupânul dispărea din ușă. Părea că se liniștește totul.

Însă flăcăul abia atunci se ridica de la masă și-l apuca de guler sau de gât pe primul de lângă el. Se întâmpla să fie cel nemulțumit de cioburi, dar nu sunt sigur. Îl privea în ochi, îl ridica de la pământ, era un munte de om și mă gândeam că nu e bine să-l ai dușman. Prăpăditul care protestase zbura cât colo, oprindu-se în praf sau în gardul de peste drum.

Flăcăul rotea ochii roșii, dornic să mai apuce pe unul.

Dar atunci se auzea vocea zdravănă a jupânului care nu mai catadicsise să iasă în ușă:

— Ajunge!!!

Flăcăul părea să se trezească dintr-un vis, dădea din mână a lehamite.

— Bine, fie, zicea. Sunt toți niște prăpădiți.

Se reașeza, dădea pe gât dintr-o suflare berea rămasă în cele două halbe și pleca.

Nimeni nu părea să dea vreo importanță scandalului, ca și cum n-ar fi fost. O singură dată cel aruncat în gard s-a oprit în fața mea:

— Spune și mata, e drept? Nu i-am făcut nimic.

M-am uitat la el prostit și, când a văzut că n-am ce spune, a plecat bombănind:

— Sunteți toți înțeleși!

Înțeleși în legătură cu ce?

5.

Târziu am aflat că scândurile și sacii cu ciment îi treceau peste gardul din spate, de unde îi ridicau unii care se nimereau întotdeauna prin apropiere, iar pe cracul pantalonilor își legau robinete, întrerupătoare, țevi de pexal, nu mult, ci cât să schimbe pe-o votcă, două. A durat asta vreo două-trei săptămâni.

Într-o zi, barosanu' mi-a zis:

— Ori ești prost, ori te-ai dat cu ei!

Într-o situație obișnuită, ne purtăm cu toții la fel, cred că și folosim cuvinte asemănătoare. I-am spus:

— Mi-am dat seama.

N-a prea înțeles, o clipă o fi crezut că-mi bat joc de el, i-am văzut o sclipire de ură în priviri, dar a dat repede din mână a lehamite, eram prea neînsemnat să-și pună mintea cu mine. Dar nici eu nu înțelesesem ce vrea să zică. Oricum, am deschis mai bine ochii și probabil că o vreme n-au mai furat ca înainte și barosanu' m-a lăsat în pace.

Au mai trecut în liniște câteva săptămâni. Ședeam zi și noapte și păzeam viloiul care se înălța ca melcul și mă plictiseam de moarte. Când mi-a spus că renunță la serviciile mele, am răsuflat ușurat. N-am întrebat de ce credea că nu-s bun de nimic, iar el nu părea să vrea să-mi spună, prea ocupat să priceapă cum se fac valuri în piscina lui mare ca pentru concursuri. Un tinerel leoarcă de transpirație și sugrumat de o cravată subțire cât degetul îi explica de zor cum funcționează cea mai modernă instalație pentru piscine, fără îndoială prima de felul ei importată din Olanda.

Mi-am săltat rucsăcelul în spate, l-am salutat cu două degete și mi-am văzut de drum. Să trăiți bine, i-am zis. Nici nu mă mai băga în seamă. În buzunarele mele fluiera vântul, dar așa ne fusese înțelegerea, dacă era nemulțumit, n-avea de ce să mă mai și plătească.

Din fericire, mai aveam ceva bănuți.

6.

Mă-ntrebam dacă începusem noua viață cu o greșeală și dacă nu cumva trebuia să fiu mai al dracului. Mai înfipt. Blegii pierd întotdeauna și oricum cred că n-am fost vreodată bleg. Poate prost, dar nu bleg, prostia e o boală care se ia, din iubire, de-o pildă. Ce însemna noua viață? De ce plecasem din București? De ce renunțasem la meserie, la carieră, la casă, la prieteni? Până în urmă cu câteva luni crezusem că sunt povești de roman dramele iscate din iubire. Nu poți suferi ca un animal dacă te părăsește iubitul sau iubita, e o demnitate care te împiedică să faci prostii, sau măcar un instinct, naibii, de conservare. Așa credeam, dar toate

construcțiile mele migăloase se prăbușiseră definitiv, se făcuseră pulbere. Nu mai găseam nimic întreg. Ligia plecase pe neașteptate, Dumnezeu știe unde, și mă trezisem cu mâinile goale.

Ce mare lucru?! încercasem să-mi spun, o femeie care și-a luat lumea în cap, poate se plictisise cu mine, poate găsise unul mai bun, nu era să aștepte până îi trec tinerețile să mă hotărăsc eu dacă o iau sau nu de nevastă. Capul sus!

Ușor de zis. Aveam impresia că se rupsese ceva în mine, prea venise totul pe neașteptate, când eram mai sigur că toate continuă cum vreau eu. Mintea mi-o lua razna. Îmi aminteam toate necazurile prin care trecusem, toate nereușitele care mi se păruseră la vremea lor suportabile reveneau acum ca niște stafii grozave. Îmi plângeam de milă, eram satisfăcut că îmi pot plânge de milă. Uitasem tot ce-i sfătuiam pe vremuri pe alții, despre fruntea sus și tot restul. Eram convins că nu avusesem noroc, eșuasem în orice, prietenii îmi dispăruseră, căsnicia mi se destrămase, meseria nu mă mai satisfăcea, orizontul mi se închisese. Așa credeam.

Avusesem planuri mari în care crezusem ani la rând și acum mă trezeam cu mâinile goale. Numai și numai pentru că eram un mediocru, altfel nu-mi puteam explica: nu reușisem nimic care să rămână sau măcar să strălucească oricât de puțin, nu făcusem nimic despre care să pot spune că e al meu. Mă apuca disperarea.

Cred că era și orgoliu la mijloc, sau poate numai orgoliu; o femeiușcă, fie ea și minunată, cutezase să mă părăsească. Nu puteam accepta asta în ruptul capului, oricât mă străduiam să găsesc o cale să ies din necaz. Nu reușeam să pricep cum o femeie mă poate părăsi când, credeam eu, îi dădusem totul. Ar fi trebuit să fie mândră. Ba chiar insistam asupra lucrurilor pe care le făcusem pentru ea, asupra iubirii nemăsurate pe care nu i-o împărtășisem și despre care nu-mi vorbisem nici măcar mie. Cred că în străfundurile mele eram și eu surprins de iubirea asta care mi se arăta dintr-odată, și era un gând că trișez, dar nu l-aș fi acceptat nicicum.

Nu puteam sfârși decât în disperare. Mă învinuiam pentru toate câte erau altfel decât aș fi vrut eu sau decât ar fi trebuit să fie. M-am reapucat de fumat, nu mâncam, nu dormeam, îmi treceam nopțile cu ochii deschiși larg în

întuneric sau cu sticle de votcă pe care le goleam până spre dimineață, când cădeam lat. Urăsc votca, îmi face rău, vărs după fiecare pahar în plus. Nu-mi păsa. Voiam să-mi fac rău. În scurt timp slăbisem, ochii mi se afundaseră cu totul în orbite, îmi evitam colegii, îmi neglijam munca, umblam ca o umbră hieratică, voiam ca lumea să vadă cât sufăr și, în felul ăsta, să nu mă mai socoată atât de mediocru pe cât socoteam eu că sunt. Mediocrii nu știu să sufere. Lumii puțin îi păsa. În lume ești singur. Oamenii nu vibrează la durerea altora decât dacă au un interes.

7.

Așadar Ligia-cea-cu-plete-negre-și-lungi plecase și se prăbușise lumea. Așa credeam. Eu, Popeye, asta credeam.

Nu-mi făcea plăcere să povestesc cuiva ce mi se întâmplase, dar mai mult ca sigur cei care mă știau bănuiau că e la mijloc o femeie, nu știau cine, dar le era limpede că nu mă puteam purta în felul acela din alt motiv. Îi lăsam să brodeze în voie. Îmi făcea plăcere să-mi închipui că se chinuie să brodeze, eram în centrul atenției și mai uitam de ce era în mine. Altă iluzie!

Nu știu cât a durat boala asta, vreo două luni cred, fără vreo ameliorare.

Brusc mi s-a făcut rușine de tot ce e cu mine. Nu mai puteam continua așa. Trebuia ruptă pisica.

Nu știu ce-a fost în capul meu, nu știu de ce am luat hotărârea asta, cum m-am convins, ce m-a trezit, dacă cumva era vorba de o trezire, sper să mă lămuresc curând.

Într-o zi m-am întâlnit cu un prieten vechi și i-am dat cheile garsonierei. I-am spus că plec, nu știam unde, nu știam pentru câtă vreme. Să aibă grijă de casă, că locuia sau nu acolo îmi era indiferent. Știa că nu va scoate mai mult de la mine, așa că n-a întrebat nimic, deși nu înțelesese nimic. Mi-a strâns mâna și mi-a spus:

— Sper să te întorci.

Atunci a fost singurul moment de slăbiciune, era să las gândul baltă, habar n-am de ce simțeam că-mi dau lacrimile.

— Sper și eu, i-am răspuns, cu un nod în gât și furios că simt asta.

M-am întors pe loc pe călcâie și dus am fost.

Îmi pregătisem un rucsăcel vechi, îl aveam dinainte de întâmplările din decembrie ăla faimos, cam scorojit, cu niște bretele cât palma de late, îi dădusem cu cremă neagră de ghete la colțurile care mi se păreau prea tocite. Nu vârâsem în el decât o mână de lucruri, era ușor ca un fulg.

Nu-mi făcusem planuri încotro să mă îndrept.

8.

Ședeam pe o bancă în parcul din mijlocul orașului. Priveam frunzele învârtejite de vânt. Alături se așezase să-și tragă suflul o femeie durdulie, în floarea vârstei, cu o tolbă enormă în care înghesuise scrisori, ziare și reviste. Părea atât de mare că o priveam uimit, gândindu-mă că n-aș fi în stare s-o duc niciun kilometru.

— Ce te holbezi? mă întrebă cu o voce hârâită de fumător înrăit.

— E a naibii de grea… m-am trezit spunând.

— Păi, ce-ți închipui?!

Mi-o spusese dându-și capul cu mândrie pe spate și scuturându-și părul negru prins cu o fundă roșie la ceafă.

— Nu ești de pe-aici, continuă ea. Îi cunosc pe toți din oraș. Știu și dacă le mai scrie careva vreodată.

Se uită îndelung la mine.

— Nu pari să fii vr'un criminal dintr-ăia care umblă din oraș în oraș.

Apoi începu să vorbească, nu se mai oprea. Îmi spuse de când făcea meseria de poștăriță, îmi povesti de bărbatul ei care plecase la muncă în Italia și nu-l mai văzuse de vreo doi ani, că se simțea singură și d-aia intră în vorbă cu orice necunoscut, unde merge să lase un ziar sau o scrisoare e imposibil să nu rămână câteva minute la taclale. Lumii îi place să afle noutăți de la ea, ei îi place să-i audă cum se plâng de greul zilelor. Parcă nu i se mai pare soarta ei atât de rea. Când nu întâlnește pe nimeni în drumurile ei din casă în casă, își vorbește, își povestește una, alta, se sfătuiește, se ceartă. Fiecare are o dambla, îmi ziceam, n-aș avea de ce s-o acuz.

Și tu ești singur, altfel n-ai umbla de nebun prin lume.

Nu-i spusesem nimic, mă mirosise.

— Hai cu mine să împărțim scrisorile astea, mai spuse după ce mă cântărise mult din priviri, nu mai sta cu ochii pierduți în praf. Mai am și io cu cine să schimb o vorbuliță. Diseară o să ai un pat. Mâine, mai vedem.

Am însoțit-o toată ziua, ca un ucenic. Nu-i mai tăcea gura, eu dacă am scos două vorbe. Nici n-o interesa. O priveam cum calcă apăsat, de se cutremura carnea pe ea, îi săltau țâțele mari și fesele cât dovlecii. Imaginea asta n-am s-o uit, parcă era smulsă dintr-o poveste din Orient. Când a terminat lucrul, m-a dus acasă. Avea o căsuță bătrânească cu două odăi cu scânduri pe jos, acoperite cu preșuri țesute din cârpe vechi. Nu mai văzusem preșuri dintr-astea de când eram copil și îmi pierdeam vacanțele în casa bunicii. În drum cumpărase o mână de cârnați și-o sticlă de vin vărsat de la o alimentară. Odăile s-au umplut pe dată de miros iute de prăjeală. Eram sigur că va trebui să fac și eu ceva pentru curul ăla mare, nu doar să mă-ndop cu cârnați.

M-a frământat toată noaptea, nu știu de unde avea atâta energie, mă simțeam stors de ultima picătură. Urla de fiecare dată când o pătrundeam și mă strângea de-mi ieșeau ochii. Cred că a avut o sută de orgasme. După care a căzut lată. Sforăia.

Am adormit și eu cu greu. Parcă mă călcase un camion. M-a trezit un cântec de păsări, dincolo de fereastra larg deschisă. Nu știam cât era ceasul, eram singur în casă, femeia cu țâțele mari plecase la lucru. Nici măcar n-o întrebasem cum o cheamă.

9.

Nu mi-a cerut nimic niciodată, nici măcar să strâng gunoiul. Dormeam cât voiam, plecam când voiam, lăsam cheia casei sub preșul de la intrare. Mă dibuise că n-aveam s-o fur. Nici n-aveam ce. Știa că n-aveam unde să mă duc în așezarea aia cât o nucă, doar să mă îngrop în vreo cârciumă, dar spre așa ceva nu m-a tras ața niciodată. Sau puteam să plec, să-mi iau rucsăcelul și să-mi văd de drum. Dar nu prea știam ce e cu mine și ea

văzuse foarte bine că nu mă dezmeticisem. Nu știa din ce nu mă dezmeticisem, dar vedea că sunt amețit rău, dacă voiam să-i spun vreodată, foarte bine, dacă nu, ea n-avea de gând să mă tragă de limbă.

Habar n-am ce a îndemnat-o să mă țină la ea, poate pentru că nu eram de prin partea locului. Avea nevoie de un bărbat, de când plecase al ei, nu-i mai intrase niciunul în pat. Simțeam, nu trebuia să-mi spună. Dar nu era numai asta. Nici despre al ei nu vorbea. O singură dată au apucat-o furiile și mi-a spus că se-nhăitase cu alta, care spăla geamuri ca și el, o țigancă, zicea ea, îl aștepta acuma în zadar, n-avea să se mai întoarcă. Sau nu la ea. Pe urmă n-a mai vorbit despre el, ca și cum i-ar fi părut rău că o luase gura pe dinainte.

Într-o zi s-a întors acasă foarte devreme, emoționată și excitată ca o adolescentă. M-am abținut să nu râd, dar era aproape caraghioasă. Mi-a cerut să merg chiar acum cu ea.

— Ai să vezi, zicea misterios.

Ne-am oprit pe una din străduțele de lângă piață, în fața unei croitorii vechi, cu manechine prăfuite în vitrina mare cu gratii.

— Ai nevoie de un costum, mi-a zis. Tocmai l-am văzut.

— N-am nevoie.

— Îți spun eu: ai nevoie de un costum.

Se oprise pe treptele intrării și mă măsura admirativ din cap până-n picioare.

— Ești un domn. Trebuie să se vadă asta.

— Sunt lefter.

— Nu-i treaba ta. Ai nevoie de un costum. E unul bun și costă mai nimic.

În prima clipă am vrut să mă-ntorc pe călcâie și să plec, aproape furios. Simțeam cum crește în mine nemulțumirea, doar n-ajunsesem să primesc pomană! Dar nu eram în stare să-mi descleștez fălcile, să spun ceva și m-am lăsat tras de mână în prăvălie.

A trebuit să îmbrac costumul. N-am făcut-o de gura ei sau pentru că mi-ar fi fost rușine de meșterul care ne privea dând din cap. Dar era atât de convinsă că tot ce-mi mai lipsește e un costum, încât, după ce trecusem pragul, reușise pe neașteptate să mă emoționeze. Mă gândeam că nu pot să nu-i fac plăcerea asta. Așa că am început să mă

întorc pe toate părțile în fața lor, îmbrăcat în hainele noi. Croitorul era încântat că nu trebuie să mai ajusteze nimic.

— Pare turnat.

— Ți-am zis eu! izbucni femeia. Parcă l-ai făcut pentru el!

Mă privea cu atâta admirație, că am roșit. Am început să mă simt prost să mă tot fâțâi ca un manechin.

Parcă a înțeles.

— Gata, împachetează-ni-l, i-a spus meșterului.

Era Generalul din vorba căruia nu iese nimeni.

Când am plecat cu pachetul sub braț, am dat să mulțumesc măcar, dar mi-a luat vorba din gură:

— Să nu zici nimic. Sau zi bogdaproste și gata!

S-a mai oprit la un minimarket și a cumpărat o altă sticlă de vin. Voia neapărat să sărbătorim. Era încântată de cum îmi cădea costumul, nu m-a mai pus să-l îmbrac, dar își amintea cum arătam în el în atelierul croitorului, a spus asta de atâtea ori la rând, minunându-se, că-i învățasem vorbele pe dinafară. Reproducea cu exactitate ce-i spusese ea meșterului croitor și ce răspunsese acela, de parcă ar fi fost o poveste pe care trebuie cu orice preț s-o țină minte. Parcă se închina la o icoană, dar nu mă puteam simți eu aceea.

— Ca un adevărat domn arătai. Meșterului nu-i venea să creadă, sunt sigură de asta. Niciunuia de p-aici nu i-ar fi căzut așa costumul ăsta. Am fost mândră!

Nu știu ce era în capul ei. A băut aproape singură toată sticla, râzând și repetând că e mândră, până a adormit. A fost prima noapte când nu m-a mai frământat. Se purta ca o femeie sigură că mă va avea alături oricând.

10.

În spatele casei era o grădină cu pomi bătrâni, cu multe crengi uscate și lipsite de rod. Și un fel de grajd pe jumătate umplut cu baloți de fân mucezit, găleți ruginite și harnașamente. Am deschis larg ușile mari, să nu mai orbecăi în întuneric. În spatele pânzelor groase și prăfuite de păianjeni am văzut rânduite pe perete topoare, fierăstraie, furci, cângi și fel și fel de unelte de gospodar.

Nu știu ce-a fost în mintea mea. M-am apucat să curăț pomii de crengile moarte. Am terminat primul șir

de copaci, al doilea, al treilea, am adunat crengile într-o grămadă enormă, apoi am greblat iarba de resturi.

Atunci a apărut. Ziua trecuse ca o părere.

— Ce-ai făcut? a strigat.

Nu i-am răspuns, era atât de clar ce făcusem, că nu merita să răspund, în prima clipă nici nu înțelegeam ce vrea să știe. Apoi m-am cutremurat.

— Ce-ai făcut? a strigat din nou, de data asta cu un glas de animal rănit.

Rămăsese pironită locului, cu mâinile legănându-i-se pe lângă trup, ca niște păsări bete, incapabilă să mai scoată o vorbă și să mai facă un pas. Brusc a început să plângă, șiroaiele de lacrimi săpau urme hidoase pe fața acoperită cu straturi groase de pudră.

Nu înțelegeam nimic. Mă uitam la ea prostit. Bocea din ce în ce mai tare, apoi s-a înmuiat și s-a ghemuit la pământ, ca o lumânare topită. Șoldurile bogate i se revărsau sub faldurile rochiei înflorate și abia atunci am remarcat cât e de mare. Mai mare decât oricare femeie pe care o văzusem vreodată în viața mea. Aproape m-am speriat.

— Ce-ai făcut? a hohotit. Nu trebuia să mișc nimic până se întoarce! Acu o să știe că nu i-am fost credincioasă…

Brusc am înțeles care îi era durerea. N-o puteam lăsa în ceața ei dureroasă. Mi-am desprins cu greu privirea de șoldurile glorioase.

— Puteai să fii plătit pe cineva să curețe livada…, i-am spus.

— Nimeni nu plătește p-aici pe altu' să-i curețe curtea! a strigat.

— N-o să se întoarcă, știi bine, am spus într-un târziu.

— Ba da! Ba da! a strigat din nou. Ești un câine! Nu vreau să te mai văd!

Eram atât de uluit, că nu știam dacă să mai spun ceva. Am privit-o o vreme cum hohotește, fără zăbavă, de parcă jelea un mort drag. Cred că asta făcea, abia atunci înțelesese că e singură. Mă ura. Nu s-a uitat măcar o clipă la mine. Nu mai existam. Nu mai văzusem demult pe cineva hohotind atâta.

Am trecut pe lângă ea, am intrat în casă, mi-am săltat rucsăcelul pe umăr și mi-am văzut de drum. În prag

m-am împiedicat de tolba enormă aruncată peste preșul țesut din cârpe vechi. Era prima zi în care nu dusese nici măcar jumătate din corespondență. N-am mai întrebat-o ce se întâmplase.

Târziu, eram departe, mi-am amintit de costumul cel nou, agățat de ușa șifonierului, să-l vadă tot timpul. Nu-l purtasem niciodată, n-aveam unde.

11.

Parcă mă lovise cineva în moalele capului.

Nu mai puteam rămâne în orașul ăla. M-am dus la gară, dar primul tren urma să sosească abia noaptea. N-aveam stare, așa că mi-am luat un bilet pentru întâiul autobuz care părăsea orașul. Îmi mai rămânea un pumn de bancnote, pe care le-am vârât făcute sul în fundul unui buzunar.

Se făcuse noapte când am ajuns la capăt. Pe drum moțăisem vârtos, săltat întruna de arcurile de pe vremea războiului cu turcii. Aflasem că mă îndreptam spre Dunăre. Nu mai văzusem mărețul fluviu, dar nu știu cum se făcea că nu simțeam nicio emoție.

Era foarte cald. Zăpușeală. Probabil o ploicică stropise străzile din care ieșeau aburi ușori. Nu era nici țipenie. Câteva becuri chioare și luminile stridente ale unor cârciumi mărunte din care răzbăteau ritmuri de manele vechi. Alt oraș mort.

În apropierea unei încrucișări de drumuri am dat peste o tăbliță ca de școală așezată pe un trepied, sub lumina palidă a becului unui stâlp electric, pe care cineva scrisese cu cretă, cu litere strâmbe de-o șchioapă, «Camere de închiriat». Am bătut în poarta indicată printr-o săgeată. Din prima dintre încăperile care se înșirau vagon spre fundul curții a ieșit o matroană în capot înflorat, cu părul numai ineluțe blonde, cu un mops alb în brațe. S-a ivit atât de repede, de parcă ar fi stat la pândă să prindă un mușteriu.

— Te costă cinci dolari, mi-a spus, înainte să deschid gura și măsurându-mă din cap în picioare. Banii-nainte. Vrei o cameră, așa-i?

— Spuneți-mi în lei, i-am zis.

— Fă și tu socoteala. Pe ce lume trăiești? Nu știi cursul?

— Nu-i cam mult? am bâiguit eu după ce-am calculat cât ar trebui să-i dau.

— Nu te pune nimeni să rămâi.

Am rămas. M-a dus la una dintre camerele care se deschideau direct din curte. A descuiat, mi-a luat banii, mi-a dat cheia și mi-a spus să nu sparg nimic pentru că sectoristul îi e prieten și-o să mă fugărească oriunde m-oi ascunde. Nici n-aveam ce să sparg, în afara unei oglinzi ovale cu vinișoare tremurate de vechime. Ca să fac asta ar fi trebuit să fiu beat criță și să lovesc din cine știe ce motiv cu pumnii în peretele în care fusese fixată în cuie oglinda. Am închis repede ușa în urma ei, să nu mai aud mârâitul enervant al mopsului.

M-am uitat în oglindă și mi s-a părut că arăt obosit, ca de-o sută de ani. În mod sigur oglinzile nu-mi sunt prietene, mi-am zis. Mi-am spălat fața într-un lighenaș smălțuit, turnându-mi cu o mână apa clocită dintr-o carafă enormă de sticlă. M-am trântit îmbrăcat pe somiera care a mieunat scurt și-am adormit pe loc.

Când am ieșit dimineața, matroana își sorbea cafeaua într-un șezlong așezat sub un nuc enorm, cu mopsul în brațe mârâind din nou la mine. Cârlionții blonzi parcă erau prinși cu sârmă.

— Cauți de lucru, mi-a zis înainte să deschid gura. Altfel n-ai fi venit în fundătura asta. Dacă-mi spui că ești în plimbare, n-o să te cred.

Și ea mă dibuise. Toate femeile reușesc asta, au un fler al lor, ori dacă nu-l au o spun la plesneală, și cu atâta convingere că ajungi să crezi și tu.

M-am apropiat de nuc, sărind peste florile de gheață albe și roșii răsărite printre pietrele curții. M-am oprit când mopsul a începută să mârâie cam tare și să se zbată.

— E tot mort, a continuat. Combinatu e-nchis, a ajuns o paragină din care fură cine poate. Poate ai vreo șansă în port, deși n-am auzit să mai construiască ceva. Dacă rămâi la mine, o să te trimit la cineva care-ți deschide o poartă.

Am făcut rapid un calcul, era un târg cinstit: puteam obține o slujbă, dar și ea avea un chiriaș. Doar să câștig cât să-i plătesc patul.

— La cine trebuie să mă duc? am întrebat.

M-a cântărit o vreme, de parcă ar fi vrut să vadă de-s bun la ceva. Apoi mi-a spus un nume și unde-l găsesc

pe posesorul lui.

— Ești rudă cu ea? m-a întrebat un bărbat chel, cu voce baritonală, când i-am spus cine mă trimisese.

Portul era o mână de șandramale, câteva macarale, un șantier cam pustiu, niște vase ruginite și o droaie de bărci. Nu-și merita numele cu niciun chip, dar trebuia să-i zică într-un fel.

— Nu, i-am spus deschis, nu-l puteam duce cu preșul, i-ar fi fost ușor să afle adevărul.

— Atunci ce-mi trimite toți neisprăviții, doar pentru că-i dau un ban pe cameră?

N-avea rost să răspund. Poate chiar avea dreptate și eram un neisprăvit. Mai nimic din ce făcusem până în ziua aia nu-mi dădea dreptul să cred altceva, nici măcar că fusesem o vreme șeful unui ziar. Vremurile alea mi se păreau preistorie și nu cred să mă mai țină minte careva.

Am așteptat.

Se uita lung la mine, învârtind între degete un creion chimic cu vârful bont, pe care până mai adineauri îl ținuse după ureche.

— N-am mai primit o comandă serioasă de opt luni. Numai reparații mărunte. Mai vine câte unul să-i lipesc barca. Ce dracu să-ți dau să faci? Și oamenii mei freacă pisica.

Nu era prea cald, dar broboane de transpirație i se scurgeau pe ambele tâmple. Gândea vârtos.

— Te fac fierpontator, mi-a zis după ce m-a cântărit mult.

Am holbat ochii.

— Verifici cât fier rămâne din cel ce-a intrat în șantier, m-a lămurit el. Nu-i mare lucru. Dar e migală, trebuie să vezi cine și cum l-a folosit, că ăștia risipesc tabla ca pe moșia lu' tac-su. Sau o trec peste gard țiganilor care-o duc direct la fier vechi. N-ai văzut ce gard ne-a mai rămas? O plasă de sârmă prin care se strecoară toate pușlamalele.

Am dat din cap.

— Mie să-mi zici nea Marin, mai spuse. Și să-i zici Eufrosinei că am să trec zilele astea pe la ea.

Am presupus că Eufrosina era matroana cu mopsul.

Nu mai auzisem de meseria de fierpontator, dar era o treabă care nu te spetea. Trebuia să țin la zi o hârțogărie în care mă îndoiam că se va uita careva vreodată. Urmele

socialismului glorios, când mai născoceai un post călduț să dai un ban unui neam.

Când aduceau fierul, se buluceau toți în jurul cântarului, cu șepcile soioase date pe spate.

— Ce vă holbați, mă? le striga bătrânelul care manevra cântarul și care era un fel de adjunct de-al meu. Ajunsesem șef. Șefu' trebe să vază mereu ce intră. Arăta spre mine de fiecare dată, deși o mai făcuse de multe ori. Vă place, nu vă place, se înregistrează totul.

— Vezi să dormi bine la noapte! se trezea câte unul vorbind în dodii înainte să dispară în vreo hală.

Voiau să mă sperie? Puțin îmi păsa. Cel mult puteau să mă lase lat în vreo noapte, dar era miza prea mică, așa că nu mă atingeau prea tare amenințările lor.

12.

Mă zgâiam la pescărași ore în șir. Nu înțelegeam cum ajung atât de departe de mare. Îi mai auzisem și în București, clămpăneau deasupra blocurilor, și nu-i băgăm în seamă. Mintea îmi stătea la altceva, iar acum îmi aminteam cât de indiferent fusesem. La toate.

M-am gândit că, atât de departe de mare, pescărușii sunt o prevestire de libertate. N-avea cum să fie rău. Trebuia doar să înțeleg că ce mi se întâmplă nu are cum să fie împotriva mea, chiar dacă aș fi tentat să traduc altminteri anumite evenimente. M-am emoționat ca de o mare descoperire. O vreme, foarte scurtă, am fost tentat să mă întorc în București și să iau totul de la început. Dar și aici puteam lua totul de la început. Oriunde poți lua totul de la început, numai să vrei. Mă dumiream pe zi ce trecea că acesta fusese motivul nemărturisit al plecării mele în lume.

Am descoperit că nu puteam să dorm. Mereu mă întorceam acasă târziu, să nu-mi mai mârâie mopsul toată seara în creieri. Ori să nu mă apese ceasuri lungi liniștea cămăruței când rămâneam cu privirile ațintite în tavanul crăpat din care cădeau, de trânteam cumva ușa, fulgi minusculi de var. Mâncam pe unde apucam, te miri ce. Să beau o bere găseam lesne, nu era nevoie să caut.

Uneori îmi luam cu mine câte o cutie din care sorbeam în pat, până mă lua somnul.

De mai multe ori m-am dus să văd combinatul părăsit, mă trăgea ața la necaz. Părea o zonă de război, bombardată insistent, garduri de beton dărâmate, instalații ruginite, desfăcute ici-colo de cine se pricepuse, benzi transportoare înțepenite, poduri rulante stând să se prăvale, conducte găurite, hale înnegrite, cu geamurile sparte, fără uși, furnale inutile amenințătoare, totul era vandalizat. Țiganii furau de-a valma, nu-i oprea nimeni, puținilor paznici le tremura sufletul de când unul fusese înjunghiat pentru că oprise o căruță cu bare de fier.

N-am intrat niciodată, nu m-am depărtat prea mult de drum, aveam un ușor sentiment de teamă amestecată cu greață. Îmi aminteam cât tapaj se făcuse în urmă cu două decenii, când se construise combinatul, cu oameni aduși de peste tot. Orășelul de la Dunăre nu văzuse în viața lui un furnal. Nici n-avea nevoie. Vinul, peștele Dunării, toropeala verilor fără sfârșit, pe-astea le știa. Poate merita mai mult, dar furnalele răsturnară totul cu picioarele-n sus. Prea multă lume nouă dintr-odată, care habar n-avea cum dospiseră prin vreme malurile lenișe, prea multe blocuri-chibrit printre care se-nmulțeau hoții și curvele fără stil.

13.

Mă sculam când mijeau zorii, n-o mai făcusem demult. La șase și jumătate descuiam ușa barăcii în care îmi țineam catastifele, la șapte claxona în fața porților primul camion cu tablă sau fier vechi. De regulă era și singurul. Uneori aducea tablă, cam ruginită. Cântăream totul, scriam cu nădejde într-o rubrică, iar în timpul zilei inspectam, dar nu mă simțeam deloc șef. Nea Marin nu mi-a cerut niciodată cifrele.

A mers așa treaba mai bine de o lună. Mă și miram că prea sunt toate fără hopuri.

După altă săptămână, se apropia din nou sfârșitul lunii, s-a petrecut ceva ce n-am înțeles. Completasem, cum făcusem până atunci, niște foi cu cantitățile de fier vechi cântărit. Mi s-a părut că n-are rost să umblu cu

atâtea hârtii și am trecut cifrele săptămânii pe o singură foaie pe care am dus-o bărbatului chel.

Nea Marin s-a uitat lung la hârtie, apoi la mine, iar la hârtie. După care a rupt-o.

— Nu cred că ești atât de prost, a zis.

Chiar nu știam ce să spun.

— Hârtia asta n-a existat, a mai spus și a făcut-o bucățele mărunte, înainte s-o arunce la coș. N-a existat! a repetat.

Făcusem o greșeală. Nimeni n-avea nevoie de exactitatea mea, nici chiar inspectorii care se tot anunțau pentru sfârșitul lunii. Când au sosit în sfârșit, inspectorii s-au închis cu nea Marin în baracă. Apucasem să-i văd. Trei gașperi solemni și țepeni, la patru ace, în costume negre, cu serviete diplomat cu cifru, totul aranjat să-ți impună respect. Ce dracu' să inspecteze atâta turmă sclifosită pe un șantier care de-abia își târa zilele nu reușeam să înțeleg! Târziu am priceput cum stă treaba cu economia reală, cât fusesem la ziar nu înțelesesem nimic. Sau se schimbase cu totul lumea.

Bătrânelul care era chipurile adjunctul meu a început să care în baraca cu inspectori tăvi mari de la crâșma de alături, acoperite cu șervete. Mirosea a came friptă. Toată dimineața cărase lăzi cu sticle.

Dracu' m-a pus să mă apropii la un moment de baracă, nea Marin a ieșit roșu la față și l-am văzut prima oară furios:

— Du-te și fă-ți treaba!

Nu aveam nici o treabă, i-am spus.

Când am plecat spre casă inspectorii încă erau acolo. Cineva făcuse rost de casete și manelele răsunau în toată curtea. Chef mare!

A doua zi toate au continuat de parcă nu se întâmplase nimic și nu fusese nici urmă de inspectori. Nea Marin se uita insistent la mine, de parcă aștepta să vadă ce o să fac. L-am lăsat să aștepte și m-am dus să-mi umplu hârțoaga cu socoteli.

A venit încet după mine.

S-a uitat lung, fără o vorbă, de parcă nu mă mai văzuse până în ziua aia. Când să-l întreb ceva, a spus repede:

— Nu mai am nevoie de hârțoaga asta. Nici de tine. Îmi pare rău pentru Eufrosina.

Nu înțelegeam de ce acum nu mai are nevoie și ieri avea. Dar știam că n-o să-mi spună motivul. Oricum se întorsese repede pe călcâie și plecase.

De departe mi-a aruncat peste umăr:

— Să treci să-ți iei lichidarea, să ai măcar un ban!

Mi se părea destul de corect, dacă tot nu avusese niciun reproș până atunci, trebuia să mă plătească.

Eufrosinei i-am spus a doua zi. Îmi puteam permite să plătesc o noapte. Nu prea-i venea să creadă, zicea că nea Marin îi e dator și nu i-ar face una ca asta, era gata să meargă să vorbească cu el. Am oprit-o, ar fi fost de râsul lumii să rămân cu slujba doar c-a intervenit o femeie, într-un ceas minunea ar fi făcut înconjurul orașului. I-am dorit să aibă cât de curând alt chiriaș. Mi-a stat pe limbă s-o întreb cum de-i stau cârlionții atât de nemișcați, dar îmi întorsese deja spatele, cu ochii în lacrimi. Mi-am săltat rucsăcelul și dus am fost.

Păreau să nu fie de mine șantierul, nici Dunărea. Nu prea știam ce să fac și încotro să mă-ndrept.

Și am luat un bilet pentru primul tren care urma să sosească. Până la capăt. Nu m-a costat cine știe ce, îmi mai rămânea un pumn de bancnote, însemna că nu era prea departe capătul la care trebuia să mă dau jos.

A oprit în toate haltele întâlnite în cale, n-am crezut niciodată că pot fi atât de multe așezări pe pământul ăsta. Din toate urcau și coborau fel și fel de indivizi cu genți, saci și papornițe. Geamurile ferestrelor erau coborâte, dar vântul nu reușea să alunge mirosul greu de stătut și haine îmbâcsite. Nu mai distingeam nimic afară, se înserase.

Mi-am sprijinit ceafa în spătarul tare și am închis ochii. Monotonia drumului m-a făcut să mă gândesc la rostul meu. După multă vreme era prima oară când mă gândeam la dispariția Ligiei. Nu-i mai ziceam Ligia-cea-cu-plete-lungi-și-negre. Și le tăiase cu mult înainte să-și înceapă aventurile. Nu înțelegeam în continuare ce mi se întâmplase, dar dacă tot hotărâsem că nu avea rost să mă mai întreb ce-a fost, m-am străduit să-mi mut gândul la altceva. Păcănitul roților era ca o muzică leneșă care se repeta istovitor. Am adormit.

M-a trezit un ceferist care strângea gunoaiele rămase în vagoane. Se luminase, era ziuă în toată regula,

trenul ajunsese demult la destinație.

Habar n-am unde sunt.

Sunt singur.

PARTEA A TREIA

1.

Procurorul șef nu se-nfuriase degeaba, scormonise până i-a ieșit de-un dosar. Tot ce scrisesem în contraexpertiza pe care credeam c-au uitat-o gaborii în cine știe ce sertar a întors împotriva mea. Sau așa își închipuia el. De-aia n-am mai scris nimic de câteva zile. Am avut de lucru la procuratură.

M-au chemat să mă confrunte cu nu știu cine și, până să mă dezmeticesc, m-am trezit în arest. Avea o listă de acuzații care ar fi cocoșat pe oricine. Dar peste toate pretindea c-aș fi șeful mafioților din oraș. Îmi punea în cârcă toate belelele nerezolvate de el și de alții, explozii, indivizi înțepați, trafic cu curve, chiar și morți. Era groasă rău. Când a intrat peste noi, chemat de urgență, avocatul meu râdea în hohote. I-a spus ceva ce n-am să uit toată viața:

— Domnule, dacă nu demonstrezi că măcar una dintre acuzații e reală, am să mă dau peste cap să zbori din funcția asta! Cum s-a-ntâmplat cu Prigoană acum doi ani.

Începea să-mi placă. Dacă n-ar fi fost chiar pielea mea în joc, cred că m-aș fi distrat de minune.

M-a scos din arest pe vicii de procedură în mai puțin de-o oră. M-a dus în biroul lui prăfuit, cu aceleași teancuri de ziare nedesfăcute, și m-a îndoctrinat vreme de două ceasuri. Dacă-i ies din vorbă, sunt ca și mort, dacă-l ascult, în mai puțin de-o lună îl înfundă pe zelosul procuror. Și scap de dosarul cât casa. De fapt, de toate dosarele, că am multe. Să am grijă ce spun, cui spun, chiar și cu cine mă văd. Nu-mi este greu. Lumea mea e mică. Prietenii mei au plecat în orașele mari. Sau peste graniță. Poate nici n-am avut prieteni. În afara magazinului, de-abia de mai am doi, trei cunoscuți, îi văd din an în Paște, câte-o fufă uneori, am și eu nevoie, dar cu ele nu schimb mai mult de vorbele dinaintea împerecherii. Și Laura. Laura seamănă cu o fată pe care am iubit-o demult și care voia neapărat un copil cu mine, dar întâi să ne luăm cu popă. Nu știu ce-a fost în capul meu, mi-era frică, nu eram pregătit, am tot amânat până mi-a spus într-o zi că pleacă departe și se mărită. Punct.

Nicio vorbă n-am mai apucat să spun. Am zăcut ca prostul pe mâna mea. Pe Laura o las în pace, n-o amestec în ciorba asta, avocatul nici să nu știe că există. De fapt, nici eu nu știu dacă există sau nu e decât o dorință de-a mea. Îmi stă mintea la ea, dar de-abia am văzut-o de câteva ori, n-am avut-o, nu știu ce face cu adevărat, habar n-am ce vrea. Știu doar că e cea mai frumoasă femeie din lume. Îmi ajunge. Mă doare-n cot că trăiește cu altul, asta e acum, mâine poate să nu mai fie. Mâine sigur n-o să mai fie. Avocatul mi-a mai cerut să-mi schimb telefonul, a bănuit că înțeleg motivul, i se părea plictisitor să-mi dea amănunte, n-am întrebat de ce e atât de scrupulos. Ar prefera să-mi schimb și ușa apartamentului, știe că nu rezolv mare brânză, dar dacă tot am fost călcat o dată, măcar să nu fie invitație să mai revină ca la ei acasă. Care-or fi fost. Nu se pronunța, dar avea o bănuială. Atât a zis. Pe bănuieli nu poate construi un caz, așa că e mai bine să-i ascult sfaturile. Nici acum nu i-am spus nimic de geanta cu bani.

M-am dus să mai plătesc niște dări, să nu rămân restanțier și să mă agațe noii prieteni ca datornic.

2.

E un avocat dat dracului! Nu știu ce a făcut, cui i-a spus ori scris, ce documente a strâns, ce dovezi a obținut, ce cazuri cu probleme mai avusese, nici măcar când i se pusese paraponu' pe procuror și dacă nu cumva ce-i spusesem eu fusese decât picătura ce a revărsat totul, fapt e că a venit o comisie de la București și l-a luat la puricat pe procuror până l-a demis. Temporar, dar tot demis se cheamă. Ăla care voia să mă-nfunde e liber să vândă sticle goale. Nu-mi vine mie să cred c-o să-l văd și priponit într-o zi, o să fie mai degrabă trecut pe linie moartă, nimic mai mult, cum s-a-ntâmplat și cu cel dinaintea lui, corb la corb nu-și scoate ochii, dar acum a-ncurcat-o.

N-ar fi mare brânză în demiterea unui procuror. Dar odată cu ea, parcă a-nnebunit lumea în oraș. Toate s-au dat peste cap, de parcă ar fi fost el centrul puterii, e o agitație că nu vrei să știi.

L-am întrebat de câteva ori pe avocat care-i șpilu', în loc de răspuns am primit un zâmbet parșiv. Îmi tot strângea mâna.

Azi mi-a arătat unul dintre ziarele de pe masa lui. Am înlemnit când am citit că scria despre noi. Nu despre mine, ci despre ce se petrecea în oraș. Nu avusesem eu vreun rol nici cât musca în prăbușirea procurorului, se nimerise doar să fiu pe-acolo. Dacă am înțeles bine, unul Vuia, alt rival al lui Piele zis Chelu, i-ar fi dat pe toți în gât, cu riscul să intre și el la pârnaie. Avea afacerea lui, dar Cloșcă și Butimanu voiau să pună mâna pe ea și au început să-i vâre bețe-n roate cu ajutorul șefului poliției și al procurorului-șef. Lui Vuia i-a fost de ajuns să lase câteva informații să scape informatorilor poliției și, în mai puțin de-o săptămână, Butimanu era după gratii. Din clipa aia a-nceput războiul. Cloșcă și ai lui sifonau la greu, Butimanu dirija din pușcărie. Controale, percheziții, presiuni din partea poliției, toți călare pe Vuia. Război curat. Oamenii din bandă acționau ca-n filme. I-au ucis lui Vuia un angajat, i-au fabricat niște dosare de trafic cu droguri, i-au incendiat trei mașini, au încercat să-i omoare soția și-n explozie i-a murit tatăl. Chestia asta l-a dat gata și Vuia s-a pus la dispoziția anchetatorilor de la București, sifonând și el tot. Avocatul meu fusese și avocatul lui, pe urmă asigurase legătura cu cei de la București. Pe procuror probabil nu-l mai înghițea nimeni. A căzut pe loc. La poliție, lucrurile s-au mai complicat, au mazilit doar câțiva subofițeri, la vârf n-a ajuns nimeni, poate nu vor sau poate încă nu e cazul. Adică unde este greul nu pătrunde nimeni. Eu mă aflasem în turbionu' ăsta de când era pe cale să izbucnească totul.

3.

E mare vânzoleală în tot orașul. Bănuiesc că băieții răi nu mai au încredere unii-ntr-alții, le ies ochii din cap ca cepele la fiecare mișcare suspectă, n-au cum să știe cine-i pe cale să-i mai toarne. Unii s-au dat la fund, nu-i mai vezi, de parcă n-ar fi fost. Știu că dedesubt fierbe și, când bolboroseala o să iasă la suprafață, e bine să nu fiu prin preajmă, se poate lăsa cu cuie de coșciug.

Hodoronc-tronc, acum s-au găsit să mă caute din nou oamenii pe care îi mai trimisese la mine tipu' de la ziar, cu început de chelie. Știu că nimic nu-i întâmplător, nu încearcă niciunul să mă adoarmă cu povești. Ce se-ntâmplă în oraș e prea fierbinte să nu fi venit să miroasă ei înșiși. Speră să se aleagă cu mai mult decât o umbră a întâmplărilor. Oficial au venit să urmărească desfășurarea campaniei electorale. Orașul e plin de banere și afișe cu portrete și sloganuri. Puști de școală împart fluturași care anunță adunări electorale, una după alta, una după alta, în piețe publice, în cinematografe, la fosta casă de cultură, în școli, deși în școli nu e voie, dar au obținut derogare de la prefect pentru că orașul nu prea are spații publice. Prefectul e al celor de la putere. Primarul, care e al opoziției, țipă cât poate că se încalcă legea, dar nu-l aude nimeni. Sau îl aud, dar fac tot cum zice prefectul că e mai mare în grad și are pâinea și cuțitul. Nu știu cine se duce să caște gura la toate adunările alea. Constat că se duc mulți. Umblă zvonuri care de care mai ciudate. Că ar veni înșiși liderii principalelor partide să țină discursuri. Adică vrea unul să apară și hop după el și ceilalți. Asta ar fi o bombă, cine i-a mai văzut la față în orașul ăsta? Să-i privești pe toți cocoțați pe rând pe un podium, la o aruncătură de băț, nu-i de colea, după ce cu o seară mai înainte umpleau televizoru', să-i poți întreba verde ce-ai făcut măi, nene, pentru țara asta, că uite se duce de râpă și nu sunt nici ungurii, nici nemții, nici evreii, nici tătarii de vină?! Până acum n-a venit niciun lider, dar lumea așteaptă. Se spune că nu știu care candidat împarte la fiecare adunare gâște înghețate și bonuri pentru mălai și zahăr. Dacă e să faci o socoteală simplă, o gâscă bunicică are trei-patru kile, poate chiar mai mult, te duce la câteva sute de mii de lei, a zecea parte dintr-o leafă, așa că merită să mergi să-l asculți, mănânci pe urmă trei zile. Cine n-a mai apucat gâște află că omul nostru o să revină peste o săptămână, până atunci umblă prin județ, cine știe cu ce se va arăta atunci, merită să te duci să-l aplauzi, o să fie lume puhoi. Au apărut la televizor imagini cu oameni care se îmbrânceau, se călcau în picioare, se băteau pe gâște, și le smulgeau din mâini într-o chirăială de nedescris și niște tipi spilcuiți de la o societate civilă care trăncăneau vrute și nevrute, că asta înseamnă coruperea electoratului, faptă pasibilă cu închisoarea. Au

filmat ziariștii lui Popeye, mi-au cerut și mie o părere, am ridicat din umeri, pe cine interesează? Și ei îmi spuneau că asta-i greșeala pe care o fac toți, prea mulți ridică din umeri și ăi de vin cu gâște au cale liberă, vreau sau nu vreau să se schimbe ceva în țara asta? Cum dracu' să răspund la întrebare?! Le-am întors pur și simplu spatele, dacă ei nu pricep că sunt sătul până peste cap de ce-i în jur, n-o să-i conving cu vorbe date la televizor. Celor mai mulți nu le-a plăcut deloc reportajul. Să aibă curaju', ziceau, să vină careva să-l ridice pe ăla sau pe ăla, că de ce-a primit, cum vine treaba asta? Sau pe-ăla care dă, nu sar oamenii să-l apere? O gâscă nu-i corupere, dacă dădea acolo niște milioane, cum s-a auzit că s-a-ntâmplat prin alte părți, poate mai stăteam de vorbă, dar o gâscă?! Să trăncănească cât vor acolo în Bucureștii lor, noi avem candidații noștri care se gândesc la binele poporului, măcar o dată la patru ani să mănânce și poporu' o gâscă, eu unul nici n-am mâncat până acum, nici nu știu cum s-o pregătesc. O frigi. O faci cu varză, ca pe rață. Nici rață n-am prea mâncat. Lumea s-a-mpărțit în două sau în mai multe, nu după cum sprijină vreun candidat sau altul. Ăi care au apucat câte ceva și ăi care au ajuns la spartu' târgului. Primii spun că mai sunt șanse să fie mai bine în țara asta și-or să meargă la vot. Ceilalți nu-i scot pe toți candidații din hoți, șnapani, pungași, gargaragii, îmbuibați pe seama altora. Dacă-or să meargă la vot, o să-i radă pe toți, dar mai sigur e că vor sta acasă, să se bucure de-o zi liberă. Că și dacă se duc și votează, tot aia e, ies ăi de-acum – și nu se schimbă nimic, ies ăi care țipă contra corupției – și tot nu se schimbă nimic, că ș-ăștia-s leșinați să se-mbuibe și ei mai repede. Nu s-a-ntâmplat tot așa de cinșpe ani? Uneori se încaieră, ca proștii, se amenință, se iau la bătaie, își amintesc cine pe cine a sprijinit, o să vie curând vremea să dați socoteală, ba să nu uiți c-am săpat multora mormântu', o să am grijă și de al tău!

Se cumpără în draci geci, șepci, tricouri pe care am avut ideea să imprim siglele partidelor și numele candidaților, mulți mai sunt, bastoane, fluiere, umbrele și lumânări. Nici un CD. Însă orașul răsună de muzica pe care o difuzează la megafoane echipele candidaților.

4.

S-au înmulțit ca ciupercile măsuțele cu albaneagra, mai demult erau doar în jurul gării. Nimeni nu le zice nici pâs, câte trei-patru vlăjgani foiesc în jurul fiecăreia. Li se spune albanezi, poate pentru că au pielea mai măslinie. Nu știu din ce gașcă fac parte, mai demult se ocupau cu chestia asta doar oamenii lui Cloșcă și Butimanu, acuma Butimanu-i la pârnaie, băieții au combinații cu toate clanurile. Ne lași în teritoriu' tău, ai și tu o pricopseală. Și încă ce pricopseală! Sunt al dracului de insistenți, dacă treci prin apropiere, mai că te obligă să cești gura și să scoți banii. Cad naivi sau proști în plasa lor cu duiumu'. Dorința de câștig grabnic și nemuncit. Mai face după aia câte unu' scandal și-l scot în pumni din mulțime. Te-a obligat cineva, dom'le, să joci? Ai martori că te-a obligat cineva? Ai pierdut, fii sănătos, valea! Poliția nu se bagă, se face că nu-i vede. Când e prea groasă, degeaba mai apare poliția, băieții au intrat în pământ.

Până la alegeri or s-o țină tot așa. Orașul e un furnicar. Prietenii lui Popeye au ce scrie. Adunările electorale la tot pasul iau fața. Dar fojgăiala e în altă parte.

Pe Vuia nu l-au iertat nici o parte, nici cealaltă. Unii, pentru că le adusese controalele și poliția pe cap. Alții, pentru că le adusese controalele de la București. Una peste alta, l-au priponit și pe el, chipurile pentru protecție. Aiurea, îl țin până dă tot din gușă și pe urmă îl leagă pe ani buni. Pentru el oricum ar fi mai bine, dacă vrea să mai scape cu viață. Nici așa nu cred să mai aibă zile multe. Scriu ziarele ca la balamuc despre ce se întâmplă, dar multe sunt din auzite, mai mult zvonuri, rar dă poliția vreun comunicat. Povestește câte unul prin ce-a trecut, își varsă nădufu' și pac! dă un nume, două, dar nu știu cum se face că sunt numai dintr-alea cunoscute, îi știe lumea ca pe cai breji, de ani de zile, dar nici așa, să fi făcut doar unii tot răul. Nu cred. Unu' cică era într-o discotecă și au venit la el doi de-ai lui Cloșcă și i-au distrus mașina cu bâtele, iar agentul care era de față n-a intervenit, ba chiar i-ar fi spus să-și retragă plângerea, dacă vrea să-și mai vadă copiii mari. Altu' ar fi avut un

accident și de vină era polițistu' implicat și în povestea de la discotecă, la volan și beat pulă. Nu i-au făcut nimic, pentru că e finul unui procuror care ancheta cazul. Polițistul ăsta a rămas de pomină acum vreun an, când i-a spus unui ziarist că suntem prea săraci pentru a fi și cinstiți, când l-au urecheat șefii a dezmințit degeaba, ălălalt avea înregistrat pe casetă totu'. Crezi că i-a clintit careva vreun fir de păr? Unii spun că și-au făcut amândoi, și el, și nașu', ditamai căsoaiele la marginea pădurii, lângă munte, unde se ridică un cartier de vile de ștabi păzite cu dobermani, ferească sfântu' să te nimerești pe-acolo, te sfâșie din nimic. Cu ce bani? Se mai zice că tot Vuia ar fi dat în vileag afacerea unui om de-al lui Chelu cu un bar care acoperea un bordel. Clienții aleși pe sprânceană erau duși într-un apartament unde regulau fete pe bani buni. Mare brânză! o să-mi spui, e plină lumea de bordeluri. Numai că toate erau minore. S-a făcut o razie, au găsit șapte fete și doi barosani cu pantalonii-n vine, pe care i-au lăsat să plece, cică nu-i lege să-i acuze și pe ei. Aiurea, or fi plătit fără să se uite în dreapta și-n stânga. Fetele au ajuns la orfelinat, or să fugă de-acolo, sunt convins, au prins gust de altă viață. Pe omu' lui Chelu nu l-au găsit, e plecat în Ungaria, la neamuri, dar avocatul lui Chelu a scos niște acte că barul fusese vândut demult unei babornițe pe care o și găsiseră la apartament, pe post de paznic, au ridicat-o și au acuzat-o de proxenetism. Chirăia și se jura degeaba, acuma cineva trebuie să tragă ponoasele. Și Chelu a scăpat din nou. În toată tevatura au priponit niște gușteri mici, Gușatu', Ciungu' și Gură-Spurcată din clanul lui Cloșcă, Spumă și Bibanu', oameni ai Chelului, vreo câțiva de-ai lui Vuia, pe care nu știu cum îi cheamă. Toți au fost ridicați pentru găinării și lăsați liberi până la judecată, chipurile nu sunt pericol public. Și unde nu încep toți ba să-i sperie pe cei care i-au turnat, ba să se fugărească între ei, mai mare daravela, cică nu-s pericol public! Parcă toate-s aranjate să amețească lumea și să nu se mai gândească la ăi mari. Nici Cloșcă, nici Chelu, nici locotenenții lor usturoi n-au mâncat, gura nu le miroase.

5.

Muream de curiozitate să-l văd pe ăla care împărțea gâște congelate. Am ajuns cu greu în sala ticsită în care ținea discursul. Încăperea era plină de oameni pe care nu-i cunosc. Am pierdut prima parte a discursului.

Deci Partidul Popular Democrat Progresist din România – zicea – are prevăzut în programul partidului, cât și în programul de activitate în varianta în care președintele Partidului Popular Democrat Progresist din România, adică eu, candidat la Senatul României, va accede la acest post, să-l numim național, în genere, trebuie să țină cont de anumite elemente. În primul rând ar trebui să fac un element introductiv, ținând cont că mulți auditori și mulți telespectatori, dacă cumva se televizează, nu știu câți kilometri pătrați are țara. Deci are două sute treizeci de mii de kilometri pătrați. Ba chiar ceva mai mult, dar nu vă obosesc cu cifre exacte. Programul meu se cheamă Curățirea României. Deci trebuie să ne angajăm să curățim România. Firmele de salubritate, în esență, au contracte predeterminate cu autoritățile, pe un anumit termen. În perioada de începere și cu perioada de determinare, Primăria Generală a fiecărui oraș, adică și primăria din orașul acesta, are obligația să verifice aceste firme de salubritate fiindcă ele sunt factorul exponențial în primul rând, dacă își fac sau nu-și fac treaba. De ce vă spun chestia asta? Deoarece anul trecut firmele de salubritate au avut un venit de 600 de milioane de dolari numai în București. Vă dați seama ce venit se ridică în toată țara! Ceea ce înseamnă că, în esență, firmele și-au făcut datoria, dar noi ne văietam că, vezi Doamne, aceste firme încă nu au satisfăcut cu totalitate tot ceea ce aveau în planul de determinare a caietului de sarcini. În esență, ca factori primordiali de determinare, în afara acestor firme de salubritate, dacă, în caz concret, nu se poate realiza aceste obiective de curățire a României, automat se poate rezilia acest contract și se poate face un contract cu alte firme care sunt mai productive și mai eficace. Apoi, dacă doriți să faceți o analiză spectrală asupra șoselei, nu la un drum, a șoselei în genere, o să vedeți în jur de mii de gropi, da' gropi mari, unde mașinile orbecăie, se lovesc în găuri, nu mai știu oamenii efectiv ce să mai facă în această mișcare tumultoasă. Asta ar fi o primă problemă. A doua, despre ea am vorbit, problema salubrizării. Cum o revedem noi

prin anumiți factori auxiliari în afara acestor firme de salubritate. Unu! Doi: ADP-urile. Care sunt angajate ale Primăriilor Generale. Deci ADP-ul, în varianta în care își mărește efectivul de populație, deci efectivul de angajați, ar putea ca fiecare, în sectorul unde desfășoară activitatea, o dată, de două ori, sau poate… mă rog, în limita posibilităților, să facă o vizită de curtoazie în spatele blocurilor și să vadă, într-adevăr, dacă gunoaiele aruncate pe geam, că sunt, se-ntâmplă o multitudine de lucruri, poate omu' se-mbată sau se ia la bătaie cu soția și atunci aruncă pe geam. A doua variantă. A treia variantă, care n-am avut-o niciodată, este deci, tot în noțiunea de salubrizare intră, reciclarea, recondiționarea și reutilizarea produselor, deci efective, a gunoaielor, a cauciucurilor, a celorlalte dejecții și microorganisme, prin refolosire, reutilizare și recondiționare. Adică o metodă, prin care, cum am mai spus, se poate obține un nou produs, o nouă materie primă care prin investire pe piața socială ar putea aduce noi valori. Și a treia dimensiune cu care și conchid! Crematorii orășenești de gunoaie. Deci crematorii. Adică, efectiv, cum s-a preluat să fie și prelucrate în crematorii. Deci asta a fost a treia dimensiune. Și a patra dimensiune, dacă am ajuns totuși la firmele de salubrizare era lărgirea, hai să numim, a arealului, deci a locului, ca să înțeleagă telespectatorii, a spațiului unde își desfășoară aceste mașini activitatea. Șpaltului deci efectiv, deci de acumulare și desfășurare a activității autobazelor de salubrizare. Cam atât! Dar fără dumneavoastră nu se poate face nimic. Sprijiniți programul de curățire a României propus de Partidul Popular Democrat Progresist din România și deci de președintele său care sunt eu! Partidul Popular, prin entitatea denumirii de „popular", definește noțiunea în genere, în primul rând de individ, celula fundamentală a societății, și are învederat și în această noțiune și a doua formă: de convieţuire. Nu uitați să convieţuim!

6.

Contabila n-a mai venit la serviciu. O fi căzut la pat, mi-am zis, am lăsat-o o zi, pe urmă am mers să văd ce are. Mi-a deschis bărbatu-său, abia-și târâie picioarele,

n-a mai ieșit din casă de câțiva ani, s-a pensionat pe motive de boală. Ședea în pragul ușii, îi tremura bărbia, speriat rău că mă vede, nu știa dacă s-o cheme pe nevastă-sa, ori să-mi dea drumul în casă.

— Cine e, dragă? am auzit vocea femeii, care se și arătă, cu un șorț de bucătărie atârnat de gât. A, domnu' Liciniu. S-a făcut albă când m-a văzut, dar mă știa de prea multă vreme să-mi închidă ușa în nas. Poftiți.

Am intrat. Am refuzat cafeaua, dulceața de cireșe amare, prăjiturelele cu nud, i-am cerut doar un pahar cu apă. I-a spus bărbatului să se ducă în dormitor, se descurcă singură cu domnișorul. Domnișorul eram eu. S-a așezat pe un scaun de cealaltă parte a mesei și-și frământa fără încetare mâinile ținute în poală. Nu știa cum să înceapă. Nu bănuiam nimic.

— Ce s-a-ntâmplat?

A izbucnit în plâns. Am lăsat-o să se liniștească. A început să vorbească. Și-a amintit de când mă știa, cum lucrase în tinerețe cu maică-mea, cum se ajutase cu bunica. Avusese un băiat care s-a-ncăpățânat să treacă granița spre sârbi, l-au prins o dată și l-au iertat, l-au prins a doua oară și a făcut pușcărie și a treia oară l-au împușcat. I l-au adus înapoi într-un sicriu sigilat, n-a avut voie să-l deschidă, nici nu e sigură că era băiatul ei înăuntru. De atunci tot ce-o mai ține în viața pustie e bătrânelul din dormitor de care trebuie să aibă grijă ca de un copil. Altfel nu i-ar păsa de nimic. Asta să cred, altfel nu i-ar păsa de nimic.

Tot nu-nțelegeam, se-nvârtea în jurul cozii, vorbea în dodii, ce-are povestea cu fi-su din fostul regim cu ce-i acum? Abia atunci m-a lămurit. Tinerelul spilcuit căruia eu îi ziceam comis voiajor venise la ea însoțit de-o matahală cu ochii mici și mulțime de tatuaje. Au fost categorici. Magazinul o să fie al unuia Piele sau Pile și nu mai au nevoie de serviciile ei, îi vor plăti leafa pe câteva luni înainte, dar nu mai trebuie să vină de-a doua zi la serviciu. Au insistat: nu mai trebuie să vină cu niciun chip, chiar dacă mai are acte de adus la zi, se vor ocupa ei de toate, ea să stea acasă să se odihnească, dacă nu vrea să pățească, Doamne ferește, ceva și să se ducă după fi-su. O poate călca o mașină, îi poate cădea un ghiveci în cap. Mai mult ca sigur i se poate aprinde casa și până să vină pompierii bărbatu-su o să ardă ca

șoarecele. N-apucase să scoată o vorbă și dispăruseră, după ce-i puseseră în mână un plic. Nu s-a atins de un ban din plicul ăla, mi-i aduce să-i văd. Dar îi e frică de moare să mai vină la serviciu. S-o înțeleg. Dacă n-ar fi bărbatu-său, puțin i-ar păsa, dar trebuie să-l grijească pân-o muri. Am liniștit-o. I-am spus că socotesc toată treaba un concediu, să se odihnească, pe urmă o să discutăm din nou.

— O să vă-ntoarceți curând, aveți răbdare.

Nu știu ce mă făcea să fiu sigur de asta. Cred că am zis-o pur și simplu la plesneală.

7.

Era luni, abia deschisesem, de când rămăsesem fără contabilă îmi cam făceam veacu-n magazin, nu mai aveam timp să bat orașul, ca înainte. Comisul voiajor intră pe ușă, spilcuit ca întotdeauna. Până să-l dau afară, m-a luat tare:

— Salut, amice! Te superi dacă mai stăm de vorbă?

— Mă supăr foarte tare.

— Nu e bine. Stăm de vorbă puțin și apare și domnul Piele.

S-a așezat fără să-l poftesc în scaunul de lemn cu spătar înalt al bunicii. Eram atât de furios, că nu-mi găseam cuvintele.

— Din clipă în clipă apare și domnul Piele să batem palma.

— Bați palma cu mă-ta! i-am strigat.

N-a apreciat stilul meu. S-a înroșit, a strâns din dinți, dar n-a răspuns provocării. Era atent la mișcările străzii. Fața lui era toată numai zâmbet.

Prin geamurile ușilor de la intrare am văzut jeepul oprind în fața magazinului. Una dintre matahalele pe care o să le iubesc până la sfârșitul vieții a deschis portiera să coboare Piele, zis Chelu. Comisul voiajor s-a repezit să-i deschidă ușa și l-a poftit în scaunul bunicii. Erau ca la ei acasă.

Chelu s-a foit o vreme, i se părea scaunul prea tare, ar trebui să-ți fixezi o pernă pe spătar, a zis.

— Oi fi având hemoroizi, i-am spus.

A tușit scurt, s-a uitat lung spre mine, nici el n-a apreciat gluma, dar s-a abținut. Ca toată lumea care intra

prima oară în magazin, a remarcat muzica ambientală.

— Chestia asta merge tot timpul? a întrebat fără rost. N-o poți opri să stăm puțin de vorbă?

Am dat din cap că nu. N-aveam chef nici să stau de vorbă cu el. S-a răzgândit imediat.

— De fapt, poți s-o lași. E o chestie mișto, chiar prea mișto. Cred că atrage clienții. O s-o țin și io.

Nu-mi prea era clar ce vrea să spună, dar aveam o bănuială.

— Cât vrei? a zis.

— Nu vând.

— Am înțeles. Cât vrei să stea pe-aici și oamenii mei?

— N-o să vândă nimeni droguri în magazinul meu!

A tresărit.

— Cine a vorbit de droguri?

— Știi bine!

— Am vorbit eu de droguri? Eu am vorbit de țigări și de băutură. N-ai strop de băutură pe aici și nici fir de tutun. Lumea le caută și ies bani frumoși.

— N-o să se-ntâmple asta!

— E mai bine să ne-nțelegem, înainte să cadă poliția pe capul tău. Vrei să te cheme din nou?

— Tu i-ai trimis?

A tușit, de parcă și-ar fi dres glasul înainte să-mi dea sentința.

— Ascultă, vreau să ne lămurim, sigur n-ai înțeles cum stă treaba. Cu vreo lună-n urmă am crezut că ai coaie mari, de te dai așa forțos. Am întrebat în dreapta și-n stânga și m-am lămurit. E numai gura de tine. Am priceput asta, am râs și-acum e simplu. Îmi vinzi sau te rad. De ăia care-au venit de la București mă cam doare-n cur. Aici io fac jocurile. Sunt blând cu tine pentru că știu că-nțelegi, ești om cu carte, nu ca vecinii tăi. Vecinii tăi mi-au vândut din prima. Ai o săptămână să te hotărăști, e ultimu' termen. Pe urmă nu-ți va mai fi bine.

N-a mai vrut să știe ce-mi trece prin cap. Presupunea că-l spurc.

8.

Sunt un bărbat singur care vorbește cu cea mai frumoasă femeie din lume și căreia tocmai i-a mărturisit sentimentele. Mă privește ca pe un nebun. Nu-i vine să creadă. Nu știe dacă nu-i o glumă proastă. Nu înțelege de ce nu-i spun direct că vreau să i-o trag și s-o las în amărăciunea ei, să n-o mai amețesc cu povești cu ilene cosânzene și feți frumoși. Chiar nu știe cum să reacționeze. Izbucnește în plâns, se descarcă, nu i s-a mai întâmplat vreodată să vină la ea un nebun și să-i declare iubire fără să-i ceară să-și desfacă drept răsplată picioarele.

— De ce trebuia să mi se întâmple tocmai mie asta? De ce trebuia să mi se întâmple tocmai mie?

Nu înțeleg nimic și nu-mi vine s-o întreb.

Apoi se oprește din plâns, își șterge ochii cu dosul palmelor și rămâne cu privirea pironită în mine. N-am mai văzut până acum o femeie care să rămână frumoasă și după ce-a bocit, ochii i s-au înroșit și dâre sărate îi brăzdează machiajul foarte fin. Nu rabd să nu-i spun asta.

— Ești nebun.

E tot ce știe să-mi repete.

Privirea ei verde mă sfredelește. Nu sunt în stare să-i mai vorbesc, prea i-am spus multe. Nu sunt obișnuit cu asemenea conversații, mă simt fâstâcit. Nu mai sunt tânăr, faza asta putea să mi se întâmple, sau să i se întâmple ei la optsprezece ani, la douăzeci de ani, la douăzeci și cinci. Nu știu ce m-a apucat acuma. Dar nu-mi pare deloc rău. E ca și cum m-aș fi oprit la marginea adolescenței și șterg cu buretele timpul care a continuat să curgă. Brusc mă simt bătrân, mult mai bătrân decât sunt, și caraghios. Am un sentiment tulbure că pierd ceva sau câștig ceva, nu mi-e clar.

Se ridică și mă îmbrățișează. Pare mai degrabă o fată decât o femeie. Îi mângâi părul și încerc un sărut lung. Mă conduce la canapea. Ne așezăm pe-o parte și ne privim în ochi. Mă mângâie și mă sărută. Are buze moi și răcoroase. Mă simt derutat. Nu sunt în stare de nimic altceva, nici nu vreau altceva.

— Cum de exiști? mă întreabă.

Ce să răspund? Ai știi să răspunzi?

Poate că sunt într-adevăr nebun, îmi spun în timp ce adorm de atâtea emoții.

Acum ar fi bine să intre Chelu, să ne spintece pe amândoi, îmbrățișați.

9.

Dar Chelu are altă treabă.

Când mă trezesc, după un sfert de oră său o oră, Laura nu mai e în brațele mele. Mă privește pe de un fotoliu alăturat. Brusc, o doresc foarte tare. O chem în zadar lângă mine, am pierdut prilejul să mă culc cu ea, acum ar fi ca o supă încălzită, nu ne-ar mai amuza pe niciunul. Abia acum o privesc ca lumea. Întotdeauna când nu mă gândesc la sex, văd lucrurile mai limpede. Și toate îmi par altfel. Perspectiva de a mă socoti un biet impotent nu mă sperie deloc. Mai ales după declarațiile pe care i le-am făcut ceva mai devreme. Sigur nu i le-aș mai face și mă întreb dacă le mai ține minte.

Laura e schimbată față de când am văzut-o ultima oară. S-a întâmplat ceva, nu mai pare cu mintea aiurea. De fiecare dată credeam că nu-i e gândul decât la țoale. Îmi spune că a intrat într-o nouă etapă a vieții. Nu știu ce înseamnă asta. Cred că nici ea nu știe. Dar trăiește cu convingerea că a intrat într-o nouă etapă a vieții și e stresată. Nu vrea să arate cât e de stresată. Sper că nu vrea să fugă din nou și s-o pierd. Nu știe că am aflat de încercarea ei de a scăpa de Chelu și de sfârșitul lamentabil al aventurii.

— Am descoperit ceva, abia acum, spune. Chelu are alte gusturi, mă ține doar de paradă, ca pe o proprietate, să-i facă să turbeze pe ăilalți, dar abia de mi-a tras-o de câteva ori. Îi plac mai mult băieții. Nimeni nu știe asta.

Îmi trebuie ceva timp să mă dezmeticesc. Mă gândeam la altele și dintr-odată ea m-aruncă-n groapa leilor. Mă scutur, ca și cum n-aș știi din care parte vine atacul.

— Cum dracu ai aflat asta? E bombă curată.

— N-are importanță. Dacă află ce-am spus îmi sucește gâtul. Și nu numai mie. Bănuiește doar că știu, se preface mereu curtenitor.

Nu înțeleg de ce mi-a spus. Să mă liniștească în privința relațiilor ei? A sfătuit-o careva? I s-a arătat că e mai bine? Din prostie? Să-mi dea o lecție? Să-mi dea o

pistă pe care s-o folosesc? Ce știe despre întâlnirile mele cu Chelu? Face parte din noua etapă a vieții ei, cum zice?

Schimbă din nou direcția.

— De ce nu-l lași să vândă?

Mă surprinde. De unde știe? Nici nu mai are importanță. Îmi vorbește de parcă ar fi fost de față la discuția noastră și ar ști de termenul dat. Mă sfătuiește să cedez, spre binele meu. Chelu n-a renunțat vreodată la ce și-a pus în cap, ba chiar s-a îndârjit să obțină când a simțit împotrivire. E în stare de orice, să dea foc, să spargă, să bată, să ucidă. Nici măcar n-o face direct, are nenumărați în jur care ar sări și-n foc pentru el, nu rămâne nicio urmă, nimeni nu-l implică, nimeni nu ajunge la el. Dacă accept de bună voie, îmi rămâne și mie o parte, altminteri pierd totul. Cinstit vorbind, s-ar putea să mă ajute pe termen lung. Vorbește de parcă ar negocia, mai să cred că a fost învățată să spună ce spune. Mă întristez. Mă uit la ea cu alți ochi. Mă întreb dacă mai ascunde și altceva, ce anume ascunde. Dacă nu sunt tras în piept. Dacă n-am căzut într-o plasă și, ca prostul, mă prind când e prea târziu. Întreb la plesneală:

— El ți-a spus să-mi zici toate astea?

Parcă i-aș fi dat o măciucă în cap. Se crede mai deșteaptă decât este. Văd cum gândește repede, analizează răspunsurile posibile, se sforțează să-l dibuie pe cel mai bun, e încurcată. Pe neașteptate găsește soluția, e mai bine să-mi spună adevărul, sau o parte din el, presupune că mă dezarmează:

— El mi-a spus.

Nu prea știu cum să reacționez.

— Vrei să spui că știe de noi? întreb după o vreme.

E surprinsă că nu sunt panicat, c-o privesc calm. Nu știu la ce se aștepta, să fiu înspăimântat, să urlu, s-o pălmuiesc, să fug? Nu crede că sunt resemnat, vede asta în privirile mele. Îi e teamă de cum voi reacționa mult mai târziu. Mai ales după toate câte i le spusesem. Întrebarea mea era prostească. Mă întâlnisem de câteva ori cu o femeie care nu era liberă – și nimic mai mult, nicio șansă să treci în melodramă.

— Știe de mult, aproape de la început. După ce te-au bătut oamenii lui. Ba chiar e convins că m-am culcat cu tine. Nici măcar nu mi-a mai spus că sunt curvă, ca în alte rânduri. Sau chiar nu-i mai pasă.

— Vrei să spui că știe că ne-am văzut de atâtea ori?

— Cred că da.

— I-ai spus tu?

— Nu. Știe de la oamenii lui. Nici nu-mi pasă, treaba lui cum știe. Mi-a zis-o verde, era o prostie să neg.

— De ce-ai făcut asta?

În clipa în care mi-am auzit vorbele am înțeles cât de fără rost e întrebarea. De ce a făcut ce anume? Că s-a întâlnit cu mine? Că i-a spus? Că negociază în numele lui? Ce-o să-mi răspundă? Ce-o să aflu? La ce-o să mă ajute ce-o să aflu? Nu-mi răspunde, poate e mai bine, oricât de curios aș fi.

În capu' meu se desfășoară cu mare repeziciune un scenariu de film prost: Chelu pusese ochii pe magazinul meu și alesese soluția cea mai lesnicioasă, deși cu desfășurare mai mare. Trimisese pe urmele mele o femeie să mă ademenească, să-mi cadă cu tronc, să-i fac jocurile și pe urmă să mă șantajeze. Putea să mă șantajeze el direct, să mă alunge ori să mă omoare. A preferat calea care nu lasă urme. Simplu, ingenios, de mult prost gust. Lumea avea să afle că am pierdut totul pentru că mi-am pierdut mințile pentru o femeie. Nu eram nici primul, nici ultimul dintre bărbații proști. Întâlnirea cu Laura nu fusese întâmplare, primirile ei nu fuseseră dezinteresate. A fost o șmecherie și mușcasem momeala. Refuzase să se culce cu mine să mă țină aproape și să mă întărâte. Nu înțelegeam însă de ce mâncasem bătaie. Poate să pară mai credibil, să-mi alunge orice bănuială. N-avea rost să-mi confirme Laura nimic, eram prea convins că, într-un fel sau altul, cam așa se petrecuseră lucrurile. Preț de o clipă mi-a venit să-i strig: curvă împuțită, uite ce mi-ai făcut! și să mă întorc pe călcâie definitiv. Și în clipa următoare m-am gândit că nu mi-o băgase nimeni pe gât și că e aiurea până la cer să-i cer ei socoteală pentru necazurile mele. Dar tot nu-mi puteam îndepărta un gând. De ce-o făcuse ea?

— Pentru bani? arunc din nou.

Mă privește cu dispreț. N-am înțeles nimic, par să spună licăririle verzi și intense cu care se uită la mine.

— Ești un prost!

Nu știu ce să spun. Nu prea-mi vine să mai cred vreo vorbă de-a ei. Chestia cu banii aș fi explicat-o mai ușor. Își făcea asigurare pentru vremuri negre, atâta lume

își face, atâtea femei își fac, trăgând în piept chiar și bărbați care se cred infailibili. Cine poate își călărește vecinul, se întâmplă asta de când lumea. Nu poți să nu-nțelegi. Acuma ar fi în stare să-mi vândă un scenariu de film, cine știe ce gogoși de genul: a făcut-o pentru mine, mă știa cine știe de unde, aflase că mi-o coace Chelu, a fost un joc la început și pe urmă s-a prins în el și nu se aștepta să fiu un tip atât de mișto, gata s-o ajut să evadeze. Aș fi deschis televizorul și i-aș fi spus să se uite la prima telenovelă, poate află un scenariu mai credibil. Sau mai amuzant. Dar n-a spus nimic din toate astea, erau numai în capu' meu. A repetat doar că sunt un prost și că ea chiar vrea să scape și că într-o zi o să se și întâmple asta. Mai era puțin și eram vinovat de tot. De unde învățase atât de bine să-nvârtă oamenii pe degete? Mi-a stat pe limbă s-o întreb, dar atunci se porni într-o avalanșă de vorbe:

— Timp de câteva săptămâni nu se-ntâmplase nimic. Într-o noapte l-am auzit cerându-i lui Gore să scape de tine, știu ce înseamnă în mintea lui, nu glumește. Lichidează oameni și pentru un capriciu, în cazul tău era afacere bănoasă. Atunci i-am spus că te știu, n-a întrebat de unde, niciodată nu întreabă, până să mai zică ceva i-am mai spus c-o să te conving eu cu binișorul și n-o să știe nimeni că el e la mijloc. A dat din cap. Nu-i place să-i spună careva ce să facă, dar îi place să scoată alții castanele pentru el și m-a lăsat mereu să mă bag în vorbă, gândește că-s o proastă care se vâră mereu ca musca-n căcat, dar are uneori idei. Se distrează. Iar când nu spun prostii, se distrează și mai abitir. Și le zice ălora din jur: uitați-vă la asta! Uitați-vă la asta, nu-și mișcă numai curul, ci și mintea! Atunci am început să-mi dau seama că am ceva de făcut, nu să-l pun cu botul pe labe, nu mă gândesc eu atât de departe, mi-e frică, dar m-am gândit că poate încerc să scap. Mi-a zis că-mi dă o vreme să te conving, dar n-o să aștepte până la iarnă. Dacă îți spuneam ceva din toate astea, n-ai fi înțeles. Era prea mult de explicat, nu știu s-o fac. Nici măcar n-am avut vreme! Mi-era și teamă să nu afle că-ți spun. Nu voiam să-ți fac rău. Și între timp chiar nu vreau să-ți fac rău. Și încep să fiu convinsă că pot să scap o dată cu tine. Dar trebuie să înțelegi că sunt mulți și n-ai nici o șansă cu ei și degeaba te-ai duce la poliție, sunt mână în mână,

numai la câte chefuri i-am văzut eu împreună, și nici alții nu cred că ne-ar da dreptate, e o colcăială de-ți ia mințile, mă crezi? Mă crezi?

Spusese totul dintr-o suflare și acum gâfâia.

— Faci cum vrei! a mai zis. Chiar nu vreau să știu.

Nu o mai aud, furios și îngrețoșat, pe măsură ce mă îndepărtez.

Fata asta nu încetează să mă uimească. E incredibil de inteligentă pentru o curvă. Sau poate am o părere greșită despre femei și cred că dacă te prostituezi ești și lipsit de minte. Eroare.

Nimic nu e atât de bine, nici atât de rău pe cât pare la prima vedere.

10.

Avocatul e de părerea mea. Nu trebuie să cedez. Nu știu cum poate lupta el cu o gașcă de gangsteri, se înfurie unu-ntr-o zi și-l lasă rece într-un gang. Dar n-am auzit până acum de vreun avocat asasinat, sau nu în orașul nostru. Au nevoie și ei de avocați, trebuie să-i superi prea rău să ajungă pân-acolo. Trebuie să cred în el, de când l-a priponit bine pe fostul procuror. Lumea zice că n-o să se mai întoarcă vreodată la meseria lui, ca și procurorul dinaintea lui, la fel dat jos, dar acum s-ar putea lăsa și cu pârnaie. Parcă-i o funcție blestemată. Se mai zice că nu-l înghite nimeni și nu sare nimeni să-l ajute, a făcut mult rău. Chiar și cei cu care era mână-n mână sunt bucuroși să-l înfunde. Sunt doar vreo doi, trei care au pus stăpânire pe oraș dornici să-l revadă cocoțat în funcție, dar acuma nu-i pe-a ălora, banii lor nu învârt chiar totul. Au căzut toate într-un moment cum nu se putea mai prost. Vin alegerile, s-a scris despre corupția gaborilor și căsătoria lor cu gangsterii că ți se urăște să citești tot aia și tot aia, mai trebuie să se și facă puțină curățenie, parcă văd c-o să se dea cu mătura doar la suprafață, nu zice nimeni să cadă toate capetele, dar măcar să cadă unu', altfel câștigă opoziția toate mandatele și se schimbă calimera și pe plan local. Nu că ăilalți ar fi mai breji, dar s-au învățat unii să creadă că sunt nemuritori într-o funcție, uită de unde-au plecat și taie și spânzură și unde nu trebuie. S-a nimerit să fie capu' procurorului, n-o să-i mai plângem de milă, în mod

sigur ceva o fi făcut el și noi știm bine că a făcut, iar dacă n-o să se priceapă să iasă din încurcătură cu câte relații și-a făcut într-un mandat, înseamnă că e chiar prost și n-are ce căuta acolo sus. Când vezi lucrurile în felu' ăsta, parcă-ți mai vine inima la loc și te gândești că poate nu-s toate pierdute cu țara asta de rahat. M-am făcut și analistul lu' Pește Prăjit!

11.

Am capu' cât o baniță, stă să-mi crape. Aseară m-am dus să discut cu avocatu'. Era cu o femeie, mărunțică, brunetă, politicoasă, cam tăcută, nu țin minte să fi vorbit. Mi-a prezentat-o drept Ana. Nu știu cine e, poate mi-o fi spus, o clientă, o prietenă, o amantă, habar n-am. După câte s-au întâmplat pe urmă, mă mir că mi-o mai amintesc. Oricum, părea că se știu de un car de ani.

M-a primit în biroul în care își primește clienții. Deschisese o sticlă de votcă și mi-a spus să lăsăm dracului pentru o seară problemele. Am dat să plec, poate îi inoportunam, mi-am zis, dar a insistat să rămân, să beau cu ei. Ne-a cerut să trecem în salon. A deschis o ușiță în peretele de cărți de drept din stânga biroului și am întrat în altă lume, parcă eram în filmele tale de după Agatha Christie. Canapea enormă și fotolii din piele în care te cufundai pân' la gât, tablouri imense pe pereți, o vitrină cu bibelouri mărunte și oglindă în care încăperea reflectată devenea un vis plutitor, o lumină gălbuie care izvora din colțurile încăperii. Câteva cărți aruncate neglijent pe o etajeră. O muzică liniștită izvorând dintr-o combină de culoarea mierii, ca toată mobila din jur. Am rămas cu gura căscată. Nu mai văzusem așa ceva. Parcă eram în poveștile americane ale străbunicii. Se vedea că Ana mai intrase în salon, se simțea ca acasă, s-a trântit pe-o parte pe canapea, sprijinindu-și capul pe unul din brațe, privindu-ne.

Am zâmbit strâmb, mă simțeam stingher în primele clipe, pe urmă mi-am dat drumu', votca mi-a dezlegat limba, și lui la fel. Cred că i-am povestit tot ce nu-i povestisem, fără vreo legătură cu cazul meu. Iubirea mea pentru femeia altuia, aventura străbunicilor în Oklahoma, destinul întortocheat plin de trădări, presiuni, suspiciuni,

remușcări care mă făcuseră un amărât de patron, un destin în care mă simțeam un vânat. Trebuie să mă ascund ori să fug, ca să scap. Și oriunde mă îndrept e necunoscutul care nu poate fi decât barbar.

— Viața individului se potrivește cu istoria, a grăit avocatul și banalitatea asta mi s-a părut o atât de mare înțelepciune că am dat paharul pe gât de încântare.

Ana ne privea de pe canapea, nemișcată. Sorbea cu paiul votca turnată într-un pahar înalt. Ședea pe-o parte, rochia i se ridicase mult deasupra genunchilor, întrezăream albeața chiloților subțiri, dar părea să nu-i pese.

— O dorești? mă întrebă avocatul pe neașteptate, văzându-mi privirea insistentă.

Am roșit și am golit pe loc paharul cu votcă plin din nou. Mi l-a reumplut pe dată.

— Nu te teme, nu înțelege ce spunem. Nu-i româncă. N-am întâlnit nimfomană mai admirabilă.

Nu părea să-și dea seama ce discutăm. Dar mă simțeam prost după tot ce-i povestisem.

— Cum dorești.

O ignora ca și până atunci, dar femeii părea să nu-i pese. Avea școală. Ori trecuse prin asta și era învățată, ori era imună la orice atac, prea sigură de puterea feminității ei.

Din clipa aia am băut în neștire și el la fel. Nu-mi amintesc despre ce am vorbit, dar țin minte că nu mi-a tăcut gura și nici lui. Începuse să se învârtă casa cu mine, am dat să plec, dar mi-a spus că e o prostie să umblu pe străzi în halu' ăsta, mai bine rămân și beau cu el. Am continuat să golim sticle de votcă, nu știu câte au fost. La un moment dat cred că femeia s-a ridicat și s-a dus în altă cameră să se culce. N-a urmat-o niciunul. Muzica umplea în continuare încăperea, după atâtea ore, deși nu atinsese nici un buton.

Nu știu cum am ajuns acasă, dacă m-a adus cineva sau am venit pe picioarele mele.

12.

Iar confruntare cu Chelu. A trecut termenul pe care mi-l fixase cu generozitate și s-a arătat la magazin, cu

nelipsitele-i lepre. Fără comisul voiajor, dar nu-i duceam dorul. A așteptat să-i vorbesc. Eu așteptam să spună ce vrea și să se care.

— Când batem palma? a întrebat.

— Nu vând, i-am răspuns sec.

— Nu înțeleg.

— Nu vând magazinul și nici tu nu vinzi aici droguri sau ce mai vrei, cât oi trăi eu!

Nu s-a clătinat nici o clipă.

— Ești sigur? a întrebat. Vreau să spun: ești sigur c-o să trăiești să vezi asta?

— Cât se poate de sigur.

— Ești sigur că n-o să ajungi în canal? Am cumpărat toată strada, frizeria, drogheria, pizzeria. Nu-mi place să mă-mpiedic!

Am tresărit. Pizzeria Letiției? De asta n-o mai văzusem în ultima vreme? Era atât de convinsă c-o să rămână în pizzerie până la adânci bătrânețe cu neamțul ei! Ba chiar c-o să-și facă un lanț de pizzerii…

— Ești sigur că nu vrei să ajungi în canal?, a repetat Chelu.

— Asta mai vedem!, m-am dat eu cocoș. Știu destule să umplu ziarele o săptămână. Poate sunt și alții interesați în dedesubturile orașului.

Nu știu ce mi-a venit, era prea de tot.

Privirile lui au aruncat flăcări.

— Bă, Pulache, pușcăria nu-i de mine, mă sufoc acolo, io am nevoie de spațiu, de lume să-mi cânte-n jur, de păsărici să-și legene buricele! D-aia am sacu' cu bani de care nu m-ating, pregătit numai pentru asta. Bag mâna-n sac și scap. E groasă, bag mâna și mai adânc. Pot să joc șeptic și table și la mine acasă, n-am nevoie de gratii. Înțeles? Pe mine n-o să mă prinză vreunul la pușcărie!

M-a privit feroce, să vadă efectul.

— Să mergem! le-a spus gorilelor și-au ieșit trântind ușa.

Nu cred c-or să dea foc magazinului, au nevoie de el, dacă tot speră să pună laba pe moștenirea mea. Dar mă aștept să năvălească peste mine în casă, ori să mă-mpuște pe stradă. Îți scriu cu grăbire și mă duc să-i povestesc totul avocatului.

13.

Lucrurile se precipită.

Avocatul mi-a spus că-i groasă rău. C-am sărit dincolo de pragul până la care el poate acționa liniștit cu legea în mână. Acum trebuia să provoace autoritățile ca să mă apere și n-o poate face decât într-un fel: să dezvăluie tot ce știu eu legat de afacerile lui Chelu. Și ale altora, dar ale lui Chelu în principal. Probele urmează să se adune, e oricum treaba procuraturii. Dar avem un avantaj. Cu campania electorală și atâția politicieni în oraș care solicită mandate de parlamentari, toți cu discursuri care de care mai aiuritoare despre stoparea, îngrădirea, diminuarea, stârpirea, eradicarea corupției, e mai dificilă mușamalizarea cazurilor dezvăluite cu tam-tam de presă. Nu imposibilă, dar mai anevoioasă.

A organizat o conferință de presă la care s-a adunat lume ca la balamuc: ziariști locali și dintre cei veniți din București, politicieni mărunți din toate partidele care își spuneau unii altora maestre, avocați, prieteni sau adversari ai omului meu, gabori, trepăduși și mulți locotenenți ai gangsterilor, care se dădeau gură-cască. A spus tot ce știa de la mine și pe urmă altele, pe care le știa numai el. Sau poate și alții. Îl ascultam ca la dentist. Era atâta liniște în sală, c-ai fi auzit musca, dacă ar fi îndrăznit vreuna să bată din aripi.

A cerut autorităților să se autosesizeze, pentru că nu vorbea numai ca avocatul unui cetățean în pericol, ci în numele unei comunități amenințate. A stârnit rumoare, dar nu l-au întrerupt. A vorbit despre fapte știute: arestarea lui Vuia, războiul grupurilor de rău-făcători pentru supremație, arestarea procurorului șef, legăturile tuturor cu lumea politică, dar adăuga atâtea amănunte, explicații, legături cu restul țării, că părea că-n orașu' nostru se dezvoltase centrul sau unul dintre centrele lumii interlope. A precizat de mai multe ori că nimic din ce spune nu impietează asupra anchetelor sau proceselor în curs. A pronunțat nume sonore, aflate demult pe buzele tuturor, dar și nume noi. Unii candidaseră ori candidau acum pentru Parlament. A stârnit din nou rumoare și a trebuit s-aștepte o vreme până lumea s-a liniștit. Are dovezi, a spus, pentru fiecare dintre afirmațiile sale.

Toate dovezile privind numele vor apărea în presă, iar dacă lui i se întâmplă ceva înainte, să se știe că sunt închise într-un anume dosar care va fi scos la lumină doar în acea situație. Dar a insistat că tergiversarea anchetelor și a proceselor duce la ștergerea urmelor, a probelor, la dispariția martorilor, la fuga celor anchetați în libertate și că nimic nu mișcă atâta vreme cât cei care decid și anchetează beau la aceeași masă cu anchetații și petrec împreună. A cerut Puterii să facă ceva. Avea curaj; și-i ridica pe toți în cap.

A făcut legătura între dosarele uitate prin sertarele procurorilor de multă vreme. Imaginea care le apărea acum multora era de cloacă și coșmar. A cerut să fiu protejat, pentru că repercusiunile asupra mea ar putea fi imediate și dure. A cerut și pentru el protecție, dar a ținut să precizeze că nu crede în asemenea măsuri, dacă autoritățile nu se mișcă repede și nu-i împiedică să se dea la fund pe cei împotriva cărora ar trebui să acționeze. A ajuns, din nou, la cazul domnului Piele, zis Chelu, pentru care organizase conferința de presă. A precizat cu o claritate uimitoare evoluția afacerilor lui și acoperirile pe care și le asigurase la fiecare pas. Părea că-l ținuse sub observație de când scosese capul în lume. Am aflat că Piele zis Chelu deține cam tot ce este important în lumea jocurilor de noroc, a prostituției, a cametei, a drogurilor. Că e proprietarul tuturor – și subliniez, zicea – al tuturor benzinăriilor din oraș, al câtorva discoteci și al unui supermarket. Multe sunt doar de formă pe numele altora. Că singurul lui rival serios fusese Vuia, cu care nu s-a înțeles să împartă și care se afla acum după gratii, dar și în programul de protecție a martorilor. Că rivalitatea cu clanul Cloșcă și Buciuman era o cacealma, să amețească și să prostească lumea, pentru că și acela îi aparținea tot lui. Nu știa, sau poate nu i se părea important să amintească de neamțu' care trecea din când în când să-și ia tainul, singurul căruia Chelu îi dădea socoteală. De data aceasta, avocatul abia a reușit să liniștească rumoarea. Începuse agitația care nu mai contenea: ieșeau și intrau trepăduși, probabil cu mesaje, condeieri se grăbeau să anunțe câte o știre, dar reveneau să nu cumva să piardă ceva și mai prețios, mici granguri veniți să afle despre ce e vorba se foiau cu neliniște, asistenții politicienilor stenografiau fiecare vorbă, deși umpluseră

masa vorbitorului cu casetofoane ultimul tip, dar n-aveau deplină încredere în tehnică, doar gaborii rămâneau impasibili. La fel de impasibili, într-un colț al sălii, cei câțiva membri ai echipei de anchetă sosite de la București, care nu prinseseră și începutul dezvăluirilor avocatului.

Tot ce a spus în conferința sa de presă, a încheiat avocatul, se află într-o întâmpinare depusă chiar în acea zi la parchet. El așteaptă ca autoritățile să acționeze.

Ziariștii au tăbărât degeaba pe el cu întrebări, cu pixuri, cu casetofoane, microfoane și camere de luat vederi. N-a mai spus nimic în plus, ce avusese de spus spusese de față cu toată lumea.

14.

Multe, probabil, din ce-ți scriu se află în ziarele de azi. N-am răsfoit decât două, de aceea doar presupun. Le vei găsi când vei citi presa, cu întârziere, cum îți e obiceiu'.

Reacțiile tuturor au fost neașteptat de rapide. Ieri după-amiază, două dintre partidele mari au organizat conferințe de presă la care au salutat inițiativa avocatului de-a face curățenie în oraș, inițiativă pe care o sprijină cu toate puterile, pentru că poporul s-a săturat de corupții care-și fac de cap de atâția ani. Apoi au negat cu vehemență că ar fi susținut în vreun fel oarecare creșterea corupției sau că i-ar fi sprijinit pe corupți și că programele lor prevăd o luptă pe viață și pe moarte cu lumea interlopă și cu toți cei care se îmbogățesc necinstit. Circulă, pare-se, spunea un vorbitor, o vorbă cum că sloganul partidului ar fi „îmbogățește-te și taci!". Nimic mai eronat! Îmbogățește-te, da! Dar prin muncă și mijloace cinstite, în așa fel încât să vorbești despre reușite! Partidele solicită și ele clarificarea lucrurilor și, până la limpezirea faptelor, anunță că numele pronunțate de avocat au fost înlocuite pe listele de candidați pentru alegeri. Asta nu înseamnă că oamenii în cauză ar fi fost vinovați de ceva, nu poți acuza un om fără dovezi, deocamdată toți beneficiază de prezumția de nevinovăție, se va face o anchetă și cei îndrituiți cu stabilirea adevărului vor stabili adevărul, sperăm cât mai curând

posibil, dar ca suspiciunea să nu mai existe, iar electoratul să-i poată vota fără vreo urmă de influențare pe cei mai buni dintre cei mai buni, numele în cauză au fost suspendate temporar, nimic altceva decât suspendate. Iar dacă se va dovedi ceva, vor fi scoși definitiv din viața partidului! Asta să se înțeleagă limpede, partidele noastre nu pot fi acuzate de corupție, nu acceptă asemenea etichetări și protestează vehement împotriva oricărei tentative de a deturna sensul campaniei electorale și aprecierile opiniei electoratului. Dar toată lumea a înțeles că există probabil atât de multe dovezi împotrivă oamenilor lor, încât e imposibil să se mai șteargă urmele sau să se mușamalizeze implicarea. Ieșirea pe ușa din dos, oricum i-ai spune, te scapă uneori de necazuri mai mari. Unul dintre membrii comisiei de anchetă sosite de la București ar fi declarat că, în ce-i privește, dezvăluirile avocatului nici nu le ușurează, nici nu le împovărează activitatea și că toate faptele despre care acesta a făcut vorbire se află de multă vreme în atenția lor. Prin urmare, nimic nou. Dar atunci de ce n-a făcut nimeni ceva ca să nu se mai întindă cangrena? Membrii comisiei de anchetă sosiți de la București sunt foarte discreți, tăcuți, nu iau contact cu nimeni, e imposibil să le pui vreo întrebare. Știu doar la ce hotel locuiesc, în rest nimeni nu le cunoaște programul. Se mai aude din când în când cam ce decizii au luat. Au fost suspendați, de pildă, câțiva ofițeri și subofițeri din poliție. Toți se află în cercetare, dacă acuzele se dovedesc reale, vor fi trimiși în judecată. Nimeni nu s-a atins de șeful poliției, deși avocatul a vorbit și despre el, iar subalternii lui nu lucrau chiar pe tarlalele tatălor lor, fără supraveghere. Se spune că procurorul șef interimar ar fi emis un mandat de aducere pentru Piele zis Chelu, dar n-au găsit pe nimeni la adresa știută de procuratură, una dintre multele lui locuințe. Nici la baru' central, în care dansează Laura, n-a fost găsit. Tot lumea spune că nici nu-l vor mai găsi vreodată, sau cel puțin până nu se vor liniști lucrurile, pentru că n-a așteptat să-l cheme ei, a șters-o de îndată, chiar în timpul conferinței de presă, și înainte de lăsarea întunericului trecuse granița. Așa a scăpat de fiecare dată, de fiecare dosar, în mod sigur și acum a primit vreun telefon din timp, cară-te, dom'le, dacă nu vrei să te priponim! Cu banii pe care-i are o să șteargă orice urmă și o să-nchidă

gura oricărui martor. Pas de-l mai închide! N-a făcut la fel acum câțiva ani și Crainic și acum conduce din Spania o rețea de trafic de droguri pe care nimeni nu reușește s-o suprime? Sau nimeni nu vrea?

15.

Și ce dacă a fugit Chelu? Parcă trebuie să fie de față ca să meargă treaba? Niciunul dintre locotenenții lui n-a fost arestat, doar unui bodyguard care prea o făcuse de oaie o dată și-l știa tot orașul i s-a deschis dosar penal, dar până la judecată mai e. Care dintre locotenenți a trecut pe la magazin și l-a amenințat pe Ionuț, unul dintre vânzători, că-i rupe picioarele dacă mai vine la slujbă, n-am de unde ști. Da' acum băiatul refuză chiar și să mai apară pe strada mea, pot să-i promit și de cinci ori leafa. Nu vrea să spună ce i-au mai zis, dar tremură. Îmi imaginez. N-am cui să mă plâng. Să merg la poliție e inutil. Cu șeful poliției m-am mai luat o dată în gură și era pe cât pe ce să fie pe-a lui și să mă trezesc după gratii. Celălalt vânzător e un adventist tăcut, pe care nu-l clintește nimic dintr-ale lui, nu-i schimbă nimeni ideile nici dacă-l crestează și-i pune sare pe rană. Nu știu dacă l-au amenințat și pe el, nu vrea să-mi spună, da' vine la serviciu ca și înainte. Însă numai cu el nu m-ajung. Magazinu' a ajuns o cocină, n-am timp să fac ordine, nici n-am chef. Mi-e teamă că într-o zi o să mă apuce pandaliile și arunc tot ce nu-i în ordine în magazia din curte. Sau pur și simplu închid, până trece nebunia. Mă gândesc că și străbunică-mea a trecut prin aceeași stare în Oklahoma ei, înainte s-o apuce dorul și să se-ntoarcă în țara asta de rahat. Mai intră câte-o bătrână de pe stradă să-și facă cumpărăturile și mă întreabă:

— Merge treaba, băiete?

Uit pe loc de străbunica, de Oklahoma, de iubirea ei nenorocită pe care mi-a transmis-o peste generații.

— Merge, răspund, dar e greu că nu găsesc oameni să lucreze.

— O să găsești, maică, o să găsești.

Avocatul îmi spune să am răbdare, e vânzoleala prea mare în primele clipe, a tulburat prea multe ape, se vor așeza lucrurile. Câte un polițist a fost postat în fața

magazinului meu și în fața casei, stau cât e ziulica de lungă, da' ai zice că sunt de la circulație, se plimbă-ncolo și-ncoace, pălăvrăgesc cu cunoscuții, ca prin brânză poți să treci pe lângă ei să te duci să spinteci pe unu'. Cum se lasă seara, dispar la culcare. Avocatul a solicitat o protecție ca lumea, dar i s-a spus că poliția nu are oameni suficienți. Și așa abia mai fac față câtor solicitări trebuie să răspundă numai și numai pentru că domnia sa, avocatul, a lansat niște teorii și a rostit niște nume! Avocatul spune c-o să revină și-o să insiste. Nu cred că va reuși ceva. Am impresia că nici el nu mai crede. E clar că nici el nu le poate face pe toate și e depășit. A deschis cutia Pandorei.

16.

Am o presimțire stranie, parcă urmează să se-ntâmple ceva rău, nu știu ce, nu știu cu cine, nu știu cât de repede.

Am grijă singur de magazin, am căutat niște tineri să-i angajez vânzători, cer leafă de director, mi s-a părut incredibil, tineretul ăsta preferă să ardă gazu' decât să câștige un ban cinstit. S-a terminat cu inspecțiile, dar nici cumpărători nu prea am. Mare parte din zi nu intră nimeni, nici măcar babele din apropiere care s-au obișnuit să treacă strada să-și ia zahăr și mălai. Aproape că n-am treabă cu contabilitatea, ce să adun și să scad? Mă uit ca vițelul la ecranul computerului și-ți scriu toate astea de aici, din magazin, nu de-acasă.

Simt o stare de apăsare în jur. De apăsare și de așteptare. După primele reacții, nu s-a mai întâmplat nimic, nu se mai vorbește despre dezvăluirile avocatului, parcă n-ar fi fost. Sau nu se mai anunță nimic public și nu mai știu eu. Nici măcar în discursurile electorale nu mai e amintit nimic. E limpede: s-au luat două, trei măsuri de ochii lumii, cu mare tam-tam, pe urmă lucrurile curg pe făgașul lor. Viața merge înainte, domnilor! Ne pregătim pentru alegeri, avem planuri mari pentru orașul și județul acesta, nu ne putem împiedica de niște dezvăluiri mărunte, care aruncă oprobiul asupra tuturor, peste câțiva ani o să intrăm în Uniunea Europeană, trebuie să fim

pregătiți! Ce-i aceea Uniunea Europeană? Să vă spun eu cum nu se poate fără Uniunea Europeană!

Nu știu unde este Laura, am căutat-o degeaba în ultimele zile. Nu-mi vine să cred că a luat-o Chelu cu el. Poate e bolnavă, poate se ascunde. Nu-mi răspunde la telefonul mobil pe care spunea că nu-l închide decât când dansează. Așa-i ceruse Chelu, când i l-a oferit. Trebuie să trec s-o văd. Mai ales acum, că lucrurile s-au limpezit. A fost sau n-a fost trimisă de Chelu să mă amăgească, nu mai are importanță, a trecut totul. E și ea o victimă. Care mi-a mai căzut și cu tronc. Nu pot să mi-o scot din gând. Nu e doar pentru că vreau să i-o trag. Îmi vine să mă urc pe pereți când mă gândesc la ea!

Nici avocatul nu-mi răspunde. De ce-și mai cumpără oamenii telefoane mobile, să-i găsești oriunde și oricând, dacă le țin închise? Măcar el mi-a spus că pot să-l caut și acasă, la orice oră, știu unde.

Mă duc să-l caut, vreau să stau neapărat de vorbă cu el. Vreau să-i spun, mai ales, că de azi-dimineață au dispărut polițiștii. Nu mai e niciunul nici în fața blocului meu, nici în fața magazinului.

17.

Scriu repede. Nu știu dacă o să am timp să-ți spun ce s-a întâmplat. Spun doar ce văd.

M-am întors acasă. În fața blocului e multă lume. Poliție. O ambulanță. Gură-cască. Un corp zace pe asfalt, acoperit cu un cearceaf. O femeie s-a aruncat de la etajul al treilea. Un vecin mă arată cu mâna, nu știu cui.

Urc la mine. Ușa e deschisă. Iar mi-au spart casa? Zgomote, voci, lume. Intru.

Câțiva polițiști. Mă legitimează. Nu înțeleg. Nimeni nu-mi spune nimic.

E o harababură de nedescris. Toate sunt cu susu-n jos, cărți aruncate de pe etajere, perne rupte, scaune răsturnate. Cineva s-a bătut aici. Sau a căutat ceva.

Arunc privirea roată. Cine știe ce lipsește? Nu-mi pot da seama. N-aveam oricum mare brânză. Valiza!

Valiza cu vechituri nu mai e pe șifonier, ci pe pat, cu toate lucrurile scoase. Banii au dispărut. Nu se vede nici măcar o bancnotă. Erau incredibil de mulți.

Vreau să întreb ceva.

Mai bine îți scriu repede ce pot.

Un polițist mă întreabă de când o cunosc pe numita Laura. De ce?

Laura e femeia acoperită cu un cearceaf în stradă. S-a aruncat de la etaj. De la etajul meu. De la fereastra mea. Nu pot să cred! Cum a intrat în casă? Nu fusese niciodată la mine, nu știa nici măcar unde stau!

Polițistul continuă să întrebe.

Unde am fost?

Când am plecat de acasă?

Ce-am avut cu femeia?

Nu pot să cred! O să-mi pună în cârcă chestia asta?!

Cine a fost aici? Cine a luat banii? Cine știa? Cum de și-au dat seama? Doar ție ți-am spus de ei! Cine a omorât-o? De ce?

Polițistul îmi spune să termin dracului joaca la calculator, că doar nu-s copil, și să fiu atent la întrebările lui.

Nu mai pot să scriu.

Las deschis.

Cine știe…

18.

Alfa 2005:

Mai ești acolo? De ce nu-mi răspunzi?

De ce nu-mi răspunzi?

De ce nu-mi răspunzi?

De ce nu-mi răspunzi?

În spatele ferestrei mă feresc de forfota de după-amiază a orașului. Soarele se stinge trandafiriu într-o zare. Bat clopotele la o biserică din apropiere. Nesfârșite manele răsună din cuiburile de țigani din apropiere, cu atâta insistență că abia le mai aud. Plutește o adiere de toamnă în pânzele firave de păianjen purtate de vânt la mari înălțimi.

Sunt îngrijorat. Trimit mesaje fără să primesc răspuns. De parcă n-ar ajunge nicăieri. Știu sigur că ajung undeva, simt că le citește cineva, dar nimeni nu-mi răspunde. Am un sentiment de catastrofă, ca în ultimele romane citite pe jumătate care s-au strâns morman pe

noptiera mea. Am devenit dependent de mesajele lui. Nu numai că îmi lipsesc, nu numai că sunt îngrijorat. E ca atunci când trăiești cu o femeie și te obișnuiești cu cutiuțele cu smacuri și cârpe inutile răspândite peste tot. Primul lucru la care mă gândesc în fiecare zi e cel mai rău, nu reușesc să mi-l îndepărtez din minte. Nu mă surprinde. Nu mai știu dacă eu sau el am spus sau a spus că nu ne surprinde eșecul. De câteva zile nu mai baleiez programele televizoarelor. Nu mai citesc nici ziarele. Am început să umblu încet prin casă, fizioterapistul a avut dreptate, dacă perseverez, o să se vadă rezultatele. Le văd. Umblu prin casă, încet și fără rost. Obosesc repede, dar e foarte normal, nu mă sperii. Mă întorc din cinci în cinci minute la computer, doar-doar a venit vreun mesaj. Mă culc foarte târziu. Noaptea mă trezesc și mă uit din nou pe ecranul computerului. De ce nu-mi răspunde?

Singura plăcere îmi rămâne muzica. Mă liniștește. Mă obsedează Sonata Kreutzer. O ascult la nesfârșit, dar încă nu pot spune că o știu pe dinafară. Prima parte, furtunosul *allegro,* mi se potrivește uneori. Alteori, partea a treia de mare virtuozitate, *andante cantabile*. Piesa e prea complexă chiar și pentru un bun muzician. Când Beethoven i-a trimis manuscrisul marelui violonist parizian Rudolphe Kreutzer, căruia i-o dedicase, Kreutzer însuși îl catalogase drept imposibil de cântat. Nu știu dacă a executat-o vreodată în public. Acum sunt mulți care au înregistrat-o, Enescu, Jacques Thibaud, Alfred Cortot și Pablo Casals, Yehudi Menuhin și cumnatu-său Louis Kentner, David Oistrah și Lev Oborin. Sunt sigur că sunt mai mulți. Numai eu am trei înregistrări, pe discuri de vinilin. Cea pe care o ascult cel mai des este cu Sirio Piovesan și Lino Rastelli. Picupul la care le ascult are vreo treizeci de ani, a fost o mândrie când l-am cumpărat. Nu mă împac cu CD-urile.

Nu înțeleg de ce nu-mi răspunde.

Mă întorc în memoria computerului, cu luni în urmă. Recitesc toate mesajele pe care i le-am trimis și pe care le-am primit. Le adun într-un singur document și le printez, să le citesc mai ușor. Sunt zeci de pagini. O carte. Încerc să deslușesc printre rânduri vreun mesaj ascuns ori ceva ce am înțeles anapoda la vremea respectivă. Totul e clar, sau așa mi se pare.

Răsfoiesc în sfârșit ziarele care s-au strâns morman lângă măsuța de scris. În fiecare zi mi se aduc patru-cinci ziare, nu le-am deschis de o săptămână. Sunt sătul de relatările despre campania electorală, toate spun aceleași lucruri. Nu sunt de vină ziariștii. Cred că am pe undeva prin debara mormane cu ziare de la campania trecută, m-a distrat să le păstrez. Sunt convins că s-au făcut aceleași promisiuni, cu aceleași vorbe. Doar păcălișii au fost alții. Nu-mi vine să mai citesc ce se promite și acum. Mă uit la titluri, la fotografii, la așezarea în pagină, îmi imaginez ce se scrie. Obosesc. Mai amuzant e să sar de la un canal de televiziune la altul. Și înapoi. Acolo mai sunt reclame. Mă amuză grozav să le urmăresc.

Mă întorc la ziare. Îmi cad ochii pe un titlu. *Mafia nu iartă*. Reglări de conturi, taxe de protecție, incendieri de autoturisme și case, șantaj, proxenetism, prostituție. Prea multe. Citesc că ar fi chiar mai mult. Tipi cărora li „s-a închis gura”. Deturnări de documente. Anchete peste anchete. Îmi sare în ochi numele omului meu: Liciniu Ciolacu. Scrie că a fost arestat pentru că ucis-o pe concubina mafiotului Chelu, fugit în Germania. A atras-o în apartamentul său și a aruncat-o pur și simplu de la fereastră. După ce a drogat-o. Nu se știe dacă trăiau împreună, s-ar părea că s-a petrecut totul din gelozie. Un martor ar fi declarat că Liciniu și Chelu aveau afaceri împreună, că în *Oklahoma*, magazinul șic din centrul orașului, Chelu vindea droguri tinerilor care cumpărau CD-uri. Același martor declară că vânzătorii și contabila magazinului fuseseră concediați când protestaseră. Au fost amenințați cu moartea dacă spun ce au văzut și acum poliția nu reușește să scoată nicio vorbă de la ei, tremură la fiecare interogatoriu și susțin că n-au văzut și nu știu nimic și că tot ce se spune despre omul meu e minciună. E o dovadă a puterii enorme a șefului Mafiei, fugit în Germania, afirmă poliția. Se strâng probe, unele sunt zdrobitoare.

19.

Nu cred nimic.

Informațiile sunt eronate, mincinoase. Din ce știu eu, pot spune că e o idioțenie ce scrie în ziare. Cred că

știu foarte mult. Sunt sigur că mi-a spus tot ce se întâmpla. M-a implicat. Încep să-mi dau seama că am ceva important de făcut. Dacă îl las în mâna lor, e condamnat la o moarte lentă.

Să analizez. Cum se face în filmele la care mă uit în prostie. Situația devenise gravă: procurorul șef – amenințat cu un proces și cu închisoarea, câțiva polițiști – arestați, Chelu – fugit peste graniță, răufăcătorii – fugăriți de poliție, populația – revoltată de indolența autorităților. E nevoie repede de niște țapi ispășitori. Nu unul, mai mulți. Unul poate fi omul meu, căruia poliția îi asigură paza. Dar paza e retrasă. Din ce motiv? Cine a hotărât să nu mai fie păzit? Era un semn de drum liber pentru cineva care ar fi dorit să-i facă de petrecanie? Urma să i se însceneze ceva? Omul meu vrea să se sfătuiască cu avocatul lui, la care pleacă să-i spună ce se întâmplă. Mi-a scris toate astea. Exact atunci Laura intră în apartamentul lui, unde nu fusese niciodată. Cum de știe să ajungă acolo? Cum descuie? Intră singură sau e adusă? Cine o aduce? Cu ce scop? De ce în absența lui Liciniu? Poliția spune că au venit împreună, că a drogat-o, s-au certat și a aruncat-o pe fereastră. Sau a împins-o, totuna. Pe urmă și-ar fi căutat un alibi. Cum să cred asta? Cum poate fi un om atât de prost să premediteze un act care duce la propria-i pierdere? Poliția spune că n-a fost un act premeditat, ci un accident, dar tot omucidere se cheamă. De ce s-o arunce pe fereastră? Niciun om normal nu aruncă pe cineva pe fereastră din propria-i casă. Toate se întorc atunci împotriva lui. Orice om normal se revoltă la gândul că altcineva e aruncat pe fereastră. Dacă voia s-o omoare, îi dădea o doză mai mare de drog și gata, chiar ar fi fost un accident. Sau o ducea la casa ei, după ce o amețea. Sau ar fi determinat-o să se arunce singură pe fereastră, cu martori. Poliția spune că Liciniu nu se drogase, pentru că a plecat de îndată să-și caute un alibi. Un tip care nu e drogat și face toate astea nu e zdravăn. Dacă nu e zdravăn, are deja un alibi consistent. Poliția nu vorbește de vreo boală de cap a omului meu. Totul e cusut cu ață albă. Dar au găsit martori care să spună exact ce vor ei. Trebuie să aflu cine a dus-o pe Laura în apartament. Cine a drogat-o? Pe cine să conving să vorbească? Cum? Mesajele primite înainte și după moartea Laurei au data – ziua, ora, minutul. Nu

pot fi falsificate. O dovadă. Am dreptul să arăt ce mi-a scris? Cui să arăt ce mi-a scris? Care este omul de bună credință? Voi fi contrazis de experți? Putea să scrie amândouă mesajele de la computerul de acasă? Dacă era posibil, argumentele mele se năruie, mi se va spune că a scris de acasă, unde o dusese pe Laura s-o omoare. Niciun martor să infirme. Dar nici să confirme. Nu mă pricep, dar presupun că există o amprentă a computerului de unde a fost trimis mesajul. Cine o să accepte o asemenea expertiză?

20.

Sunt intrigat. Foarte intrigat. Angel Two a scris din nou. M-a întrebat ce mai fac. Mi-a spus că, în ce-l privește, totul e OK.

Nu e Angel Two cel adevărat. Nu poate fi. Acela e la închisoare, avocatul nu l-a scos pe cauțiune, până la proces, nicăieri nu scrie asta. Angel Two cel adevărat mi-ar fi povestit imediat prin ce-a trecut. Cel care a scris pare să nu știe nimic, comunică prostii, cum fac cei mai mulți aflați acum *Online* pe *yahoo*. Nici eu nu l-am întrebat, nici de Laura, nici de poliție, nici de avocat, de nimeni despre care îmi scrisese pe larg. L-am lăsat să-i par un dobitoc care își pierde vremea la computer. L-am lăsat să scrie ce vrea. Cel mai mult mă intrigaseră, din prima clipă, cuvintele folosite. Adevăratul Angel Two a scris de două ori okey, nu OK. Nu cred că a fost doar o greșeală.

Dar cel care scrie în locul lui nu e prost.

M-a întrebat dacă mai țin minte ce mi-a scris ultima oară.

I-am răspuns că țin minte foarte bine.

Și ce părere am? a continuat.

Despre ce anume? am făcut pe prostul.

Despre ce ți-am scris, a răspuns.

Păi, mi-ai scris o mulțime de lucruri, parcă știu eu acuma la care te referi!

Despre toate! a venit răspunsul prompt și nerăbdător. Nerăbdarea asta îl dă de gol.

A, despre toate! Foarte bună, i-am scris.

Mă iei la mișto? m-a întrebat.

Doamne ferește! Chiar așa e! Întreabă-mă la obiect!

E OK, am glumit. N-a mai întrebat. Adevăratul Angel Two nu folosea limbajul ăsta. Și era a doua oară că scria OK.

Câteva ore n-a mai scris nimic. Parcă s-ar fi gândit cum să mă abordeze.

Pe urmă mi-a trimis un semnal.

Mai ești acolo? întreba.

Sunt tot timpul, știi asta.

Puteai să dormi și tu ca omul. Ia zi-mi, când ne vedem și noi?

Se complicau lucrurile, sau el încerca să le complice. Nu i-am răspuns imediat. M-am gândit mult.

Mă scuzi! i-am scris. Mi-am făcut un ceai. Tușesc, am răcit. Am revenit. Îți răspund: cum adică să ne vedem? Nu stabilisem că nu ne vedem?

Așa stabilisem? Am uitat.

S-a întâmplat ceva? m-am arătat eu curios. Orice om s-ar arăta curios și așa trebuie să fac și eu, să mă port cât mai natural cu putință. Mă gândeam că face bine: după o asemenea întrebare, e bine să mă arăt îngrijorat. Îi alung suspiciunile.

Nu s-a-ntâmplat nimic, îmi răspunde.

Ești sigur?

Sunt foarte sigur! Ce-ți veni?

Așa mi s-a părut. Știi că mereu am fost îngrijorat.

Știu. Bine. Te las. Mă duc la magazin.

A întrerupt comunicarea. Am respirat ușurat pentru moment. Dar sunt cu adevărat foarte îngrijorat. Falsul Angel Two știe foarte bine cine e adevăratul Angel Two. Știe ce a făcut. Știe de magazin. Știe de relațiile lui. Știe de mine. Nu știu cât știe de mine.

Nu înțeleg cine ar putea fi.

N-a accesat computerul la întâmplare. Am o dilemă. Întâi, nu știu dacă mi-a trimis un mesaj pentru că adevăratul Angel Two lăsase linia deschisă, sau îmi cunoștea oricum adresa. În al doilea rând, dacă îmi cunoștea adresa, e posibil să mă știe demult, să știe de corespondența noastră, să se fi interesat cine sunt și ce învârt. N-a trimis mesajul către mine la întâmplare. E cineva care știe ce face. Care vrea să știe ce știu eu din ce face el sau se pregătește să facă. M-a testat. Dar e posibil să vrea mai mult. Să mă vadă, cum zicea. Nu pentru ochii

mei. Falsul Angel Two e un tip inteligent, care a înțeles că adevăratul Angel Two mi-a povestit câte ceva. Nu știe cât. În computerul lui n-a rămas nici o copie, n-o fi vrut să-i rămână copii. Se gândește că poate eu am păstrat mesajele. Un email, două, cine știe câte. Toate sau unele compromițătoare. Mesajele astea sunt un pericol pentru falsul Angel Two. Sau pentru cel pentru care lucrează. O bombă. Și eu sunt un pericol și o bombă. O bombă trebuie dezamorsată cât mai repede.

În mod sigur o să primesc o vizită.

Depinde cine este Falsul Angel Two și ce relații are.

Depinde cât de repede se mișcă.

Îmi fac o copie pe o dischetă, printez, să fiu sigur, și distrug tot ce mi-a rămas în computer de la Angel Two.

Acum pot să aștept. Ba chiar e mai bine să aștept în scaunul cu rotile, nu trebuie să știe că am reînceput să merg. Cât sunt un handicapat vădit, se va simți în siguranță și va fi mai lesne de amețit.

21.

Au fost foarte politicoși. Cu un handicapat vădit n-are rost să te dai grozav. Mă puteau anihila în trei secunde, știau asta, așa că le dădea mâna să se arate politicoși și generoși. Iar eu am fost cooperant. Mă târâm cu scaunul cu rotile după ei din cameră în cameră. În privirea unuia am văzut oarece compasiune. Am răspuns tuturor întrebărilor. Ca la carte. Le-am dat tot ce au cerut. I-am lăsat să-și ia singuri ce doresc, să nu creadă vreunul că mistific. I-am lăsat chiar să caute în sertare, să cotrobăie printre cărți. Știam că se vor plictisi repede, dacă nu protestez. După primele două rânduri de cărți frunzărite, au abandonat. Până să ajungă la documentele ascunse de mine mai aveau foarte mult.

S-o iau pe îndelete.

În mai puțin de două ore au apărut. Prin urmare, erau aproape, nu în orașul lui Liciniu Ciolacu. Sau aici acționau trimișii acelora. N-a venit Falsul Angel Two. A venit poliția. Poate o fi fost printre polițiști, dar nu cred. Mai degrabă are mare putere și relații în fruntea poliției. S-au legitimat, ca la carte. N-au dat buzna, trântind ușa de pereți, să mă sperie. Mi-au spus de la început ce vor. Veniseră cu ideea să-mi sigileze computerul și să-l ducă

la secție. Am protestat politicos, spunându-le că e singura mea legătură cu lumea, de când am avut oribilul accident de mașină. Știau de accident, în detaliu, m-au compătimit și mi-au urat să-mi revin cât mai repede. Ce pot face la secție, am continuat eu, trecând suveran peste politețuri, adică să caute, să copieze sau ce mai vor, pot face și la mine în apartament. Sunt liberi. În principiu au fost de acord, dar au cerut aprobarea telefonic. Au primit-o. Cred că a contat mai mult că în felul acesta puteam fi căutat în continuare, inclusiv de Angel Two. Firește, n-a vorbit vreunul de asta. I-am lăsat să se uite singuri în computer. Au copiat câteva dischete, nu am văzut ce anume, nici nu i-am întrebat. Tot ce am acolo e acum inofensiv. N-am vrut să întreb nimic, să nu le stârnesc vreo suspiciune.

Pe urmă mi-au cerut permisiunea să caute orice dischetă ar exista în casă. Mi-am îndepărtat scaunul cu rotile de birou și i-am lăsat să umble în toate sertarele. Am teancuri de dischete; articole, rezumate, recenzii, din vremea când colaboram la fel și fel de reviste. Le-am cerut să nu mi le ia, sunt singura mea avere. Le-am sugerat să copieze tot ce vor, chiar toate dischetele, dacă așa li s-a cerut, pe un CD sau pe mai multe. Le-am oferit un teanc de CD-uri. Le-am arătat cum se face. Un tinerel s-a încruntat la mine. Știm cum se face, mi-a spus sec și rece. M-am arătat fericit. Aflasem foarte mult. Prin urmare nu trimiseseră ageamii sau polițiști de la circulație. Asta însemna că erau foarte interesați ca treaba să fie bine, foarte bine făcută. Asta însemna că acela care i-a trimis vrea să afle tot ce știu. Asta însemna că acela care i-a trimis e un personaj mare, cu coaie. Nu știu dacă din poliție. Poate unul cu putere și asupra poliției. Trebuia să fiu foarte atent cu ei. Orice pas greșit mă poate costa. Poate chiar viața. Nu în clipa aceasta, mai târziu.

După ce au copiat totul pe CD-uri, au început să răsfoiască hârtiile de pe birou și din sertare. Nu erau decât însăilări netrebnice pentru o carte, panseuri de Gâgă, scurte dialoguri pe felurite teme, citate din filosofi, fragmente din cărți erotice. Asupra desenelor erotice stângace cu penisuri, vulve și cuplări au adăstat mai mult, și-au trecut foile din mână în mână, hlizindu-se.

— Cu asta vă ocupați? mă întrebă ironic tinerelul expert în computere.

— N-am cum, în starea mea, i-am răspuns cu seninătate, privindu-l în ochi. Sunt pentru o carte.

— Aha.

Au trecut la cărți. M-am gândit că, dacă mă arăt cu totul indiferent la ce fac ei, îi dezumflu. A mers. I-am întrebat dacă trebuie să fiu de față sau pot merge în bucătărie să-mi fac un ceai. Am fost trimis în bucătărie.

Chiar mi-am făcut un ceai. În tot timpul ăsta îmi tremura inima. Dar am fost convins că sunt într-o zodie băftoasă. M-am întors triumfător, cu o tavă care tremura în echilibru fragil pe scaunul cu rotile, cu ceainicul plin, zaharniță și multe cești.

— Cine vrea ceai? am întrebat din ușă.

S-au repezit vreo doi să mă ajute. Chiar au băut. Ceai verde cum știu eu să fac nu beau ei nicăieri în oraș! Frunzele sunt lăsate în apa fiartă din ceainic până se desfac cu totul. Aroma e înnebunitoare. Plescăiau de plăcere. Cei care se încăpățânau să frunzărească volumele mele după cine știe ce document, n-au mai răbdat. Voiau și ei. Era limpede, de altfel, că la handicapatul ăsta atât de amabil n-au cum să găsească documente compromițătoare.

Am mai discutat o vreme despre starea politicii, despre schimbările din societate, despre apropiatele alegeri. Parcă eram la un *five o'clock* englezesc. Din păcate, nu se pronunțau. Poliția a fost și trebuie să rămână întotdeauna deasupra mărunțișurilor politicii. Am fost de acord cu totul și ne-am despărțit.

Tinerelul m-a întrebat dacă am ceva împotrivă să mă mai caute, în cazul în care au vreo nelămurire. M-am arătat încântat să mai beau un ceai verde cu el. Sau chiar și cu colegii lui.

22.

Acum tremur. Mi-au trebuit vreo două ore după plecarea lor să-mi revin.

Nu știu cine e în spatele acestei percheziții. Nu cred că e poliția care îl poate trimite la pârnaie de Liciniu Ciolacu și cu probele pe care a anunțat că le deține, n-are nevoie de schimbul mesajelor cu mine. În ele chiar nu e vorba de vreun asasinat. În ele sunt alte dezvăluiri. Nu

știu cine e falsul Angel Two. Nu știu cât din ce se petrece în orașul acela îndepărtat mai ajunge în ziare.

Nu cred că nerăbdarea falsului Angel Two se va limita la vizita pe care am primit-o. Primejdia pentru mine abia acum începe. Cel care i-a trimis pe polițiști e convins că sunt un pericol pentru el. Cel mai fericit ar fi să dispar. Nu înțeleg ce l-a împiedicat s-o facă până acum. Nu-i timpul pierdut. Pe cine să anunț? Ce să anunț? Cum să mă apăr? Mă gândesc că nu mi-a făcut de petrecanie din două motive: fie crede că mai are nevoie de mine, fie este sigur că am depus un document undeva care îl poate compromite dacă eu dispar. Mă înfior.

Recitesc prințul. Având în vedere evoluțiile, mă cam sperii. Mă și înfurii. Chiar nimic nu se schimbă în țara asta? Îmi amintesc ce scria Popeye: chiar nimic nu se schimbă? El scria, Angel Two sau eu însumi? Cine sunt eu? Cine e Popeye ăsta?

Am păstrat bine ascunsă și o dischetă cu tot documentul. O introduc în computer. Copiez. Selectez la sânge textul. Las numai povestea lui Liciniu Ciolacu. Descrie un oraș asediat, acaparat, sufocat de mafia mână-n mână cu poliția. Cu fapte, date, nume. Toate numele sunt publice. Despre fapte știu câteva persoane. Cu mult peste ce a dezvăluit avocatul. Recitesc totul. Scurtez din nou. Recitesc. E în continuare imens. Dar nu mai am ce tăia. Mi se pare înspăimântător.

Mă tem teribil de ce urmează să fac. Nu sunt sigur că mă pricep foarte bine la computere. Nu vreau să fiu depistat. Dacă se poate, să nu fiu depistat niciodată. Scriu un mesaj către ziarul meu favorit. Îl trimit printr-un lanț de adrese. Explic cât de discreți trebuie să fie în continuare, cum îmi este viața în pericol și cum depinde de discreția lor. Le ajunge bomba de presă pe care le-o trimit și din care vor trăi un an întreg, nu trebuie să mai afle și cine sunt. N-au decât să verifice cât vor, dar să publice tot ce le trimit. Atașez documentul. Mă gândesc un sfert de oră. N-am curaj, îmi tremură mâna. Apăs pe *send*. Dumnezeu cu mila! Distrug apoi orice urmă de mesaj, de document, chiar și discheta.

Nici n-am terminat bine și observ că-mi scrie Angel Two. Sunt convins că e falsul Angel Two. El este.

Ce mai faci? mă întreabă.

Mă bucur că te aud, îi scriu de îndată. Cum știi.

Să-i spun? Să nu-i spun? Dacă știe că a fost poliția pe capul meu și eu tac, o să înțeleagă că-l trag în piept, inclusiv cu altele; dacă nu știe și află de la mine, sau o să spună că sunt un pămpălău, sau își va zice că nu e bine să aibă de-a face cu mine, să nu ajungă poliția și la el. Decid să-i spun:

Sunt cam speriat. A fost poliția la mine și voia să știe ce-am discutat.

Vrei să spui că au întrebat de mine?

Nu asta, de unde să te știe? Nici măcar eu nu știu cum te cheamă! Mi-au cerut să-i las să vadă toată corespondența mea din ultimele luni. Cu oricine. Tot ce-am discutat.

Cum adică ce-am discutat?

Ce mi-ai scris în atâtea luni. Ai fost singurul care mi-a scris. Nu le-am spus că ai fost singurul, dar or fi văzut ei.

Adică le-ai arătat?

Din păcate pentru ei, n-am păstrat nimic, cum trecea ziua, cum ștergeam mesajele, mi se părea aiurea să-mi umplu computerul cu prostiile pe care ni le scriam unul altuia. N-au găsit decât mesajele de ieri și de astăzi, n-am apucat să le deletez.

Cum adică? Le-au luat și p-astea?

Habar n-am! Parcă m-am uitat la ce făceau ei! Eu îmi pregăteam un ceai în bucătărie. Dar mi-e frică. Nu mi-au spus de ce fac asta.

N-are de ce să-ți fie frică.

Ești sigur? Pune-te în locul meu.

Mă pun. Îți spun că n-are de ce să-ți fie frică.

Dar nu-nțeleg cum au ajuns la mine. De unde știu ei de discuțiile noastre? Ce au discuțiile noastre atât de important pentru poliție? Eu n-am ieșit din casă de nu mai știu când. Tu ai făcut ceva rău?

Ce-ți veni?

Te întreb. Eu n-am făcut nimic rău. Tu n-ai întreba la fel?

Ba da. Acum o să-nchid. Mă duc la magazin. Mai nou țin deschis seara până târziu. Vin tineri de la adunările electorale și cumpără muzică în draci.

23.

N-am mai scris de multă vreme.

Astăzi am recitit paginile. S-a strâns de-o carte. Nu mi-ar fi rușine cu ea. Dacă o s-o las în lume. Nu sunt sigur.

Documentul trimis de mine la ziar a apărut după trei zile. Au tras două ediții, l-au republicat două zile la rând. A stârnit un scandal imens. A plouat cu proteste, cu amenințări, cu injurii, cu blesteme. Redactorului șef i s-a cerut imperativ să-și dezvăluie sursa ori sursele. Toată lumea e convinsă că autorii sunt politicieni marcanți din principalul partid de opoziție. Nu se face campanie electorală în felul acesta! țipă partidul la putere. Nu s-a mai pomenit o asemenea campanie murdară! Liderul opoziției neagă, el n-are niciun amestec. Cei mai mici din gruparea lui mustăcesc, dându-le celorlalți apă la moară. Redactorul șef a fost un om corect, s-a ținut tare, n-a spus de unde știe ce-a publicat. Sursele sunt confidențiale, insistă el. Confidențiale-confidențiale, dar să le știm și noi!, strigă poliția. Să putem lua măsuri! Zadarnic. De ce n-au luat măsuri mai devreme? Redactorul șef a fost amenințat cu moartea într-o emisiune televizată. A cerut protecția președinției. Îl apără acum o echipă SPP, ca pe grangurii cei mai mari.

Liciniu Ciolacu a fost eliberat din închisoare înainte de proces. S-a descoperit că nici nu fusese acasă când de la fereastra apartamentului său, de la etajul al treilea, fusese aruncată o tânără drogată, care a murit zdrobindu-se de asfalt. Era concubina bine știută a celui mai mare răufăcător din oraș, cu legături la București și în străinătate. O aduseseră acolo, drogată deja, poate și moartă, doi din oamenii lui Piele zis Chelu, ajutați de un subofițer de poliție. Toți au fost săltați și sunt la răcoare, dar se plâng că sunt nevinovați, că doar au lăsat acolo femeia și s-au cărat. Dacă a fost așa, cine a intrat după ei? Cine a aruncat-o pe femeie pe fereastră? Cine a răvășit casa? Cine a luat banii? Cine știa de ei? Liciniu Ciolacu avea un magazin, pe care l-a vândut avocatului care l-a scăpat de închisoare. Cu banii obținuți și-a luat un bilet de avion și a plecat în Oklahoma, unde emigraseră străbunicii lui, la începutul secolului trecut. Mai avea verișori în America, fugiți în timpul comunismului și ajunși pe urmele străbunicilor, le păstra adresele cu

sfințenie într-un biblioraft de pe vremuri, deși nu le scrisese niciodată.

Gurile rele spun că din afacerea asta avocatul a ieșit cel mai bine. A cumpărat toate proprietățile celor arestați, scoase la vânzare să acopere diferite prejudicii. Nu s-a întrebat nimeni cu ce bani, se știe că un avocat e plin de bani. Mâine-poimâine îl vezi în politică, poate în Parlament, făcând legi. Unele ziare spun că ar fi de multă vreme un sponsor al principalului partid de opoziție. Nu te pui cu un om ca ăsta!

Dezvăluirile ziarului n-au ajuns în orașul lui Liciniu Ciolacu decât cu mare întârziere. Prima ediție a fost cumpărată în întregime din gară de oamenii trimiși de șeful poliției. A doua ediție nici n-a mai ajuns în oraș. Trenul a deraiat cu vreo cinci kilometri înainte și exact vagonul cu presa a luat foc. Mare drăcie! Ziariștii au început să cerceteze și au aflat de legăturile șefului poliției cu personaje sus puse din București, pe care le ungea bine de tot, în schimbul protecției. Au tras o nouă ediție din document, în paralel cu ziarul obișnuit, de care n-au știut decât tipografii. Nici măcar redactorii ziarului nu erau la curent. Așa s-a răspândit documentul în orașul care trebuia. A provocat o adevărată revoltă. Oameni simpli s-au strâns în după-amiaza acelei zile la un miting în centrul orașului. Candidații partidului aflat la putere promiteau din nou marea cu sarea. Din mulțime li s-a cerut să-și spună părerea despre ce scriu ziarele. Au dat din colț în colț. Au urmat huiduieli, înjurături, îmbrânceli, câțiva au aruncat cu roșii și cu ouă în vorbitori, a intervenit poliția să-i aresteze pe turbulenți. I-au umplut de sânge. Când să-i urce în dube, lumea a răbufnit. Polițiștii au fost bătuți măr. Cineva din mulțime a urlat că ăștia sunt puși să-i călărească doar ca să-și vadă ei de îmbuibare. Altcineva a avut ideea să dea foc vilelor ștabilor și gangsterilor. Era atâta furie, după ce-i văzuseră pe cei câțiva protestatari plini de sânge, încât nimeni n-a mai judecat. Au pornit spre marginea orașului, unde se înălța cartierul vilelor, să le dea foc. Au fost întâmpinați de un cordon gros de jandarmi adunați în grabă și înarmați. Au fost nevoiți să tragă în aer câteva salve de avertisment. Cu gloanțe adevărate. Mărșăluitorii s-au speriat și au fugit care încotro.

Seara au început arestările. Toate televiziunile filmaseră și au programat ediții speciale. Acuzele au curs ca la balamuc. Cererile de demisie n-au lipsit. Ziarele de a doua zi au fost pline de fotografii incredibile. Guvernul a ținut o ședință scurtă și a dat dispoziții urgente.

Toți cei arestați în seara dinainte au fost eliberați. Șeful poliției din oraș a fost demis. Inspectoratul General al Poliției și-a cerut scuze public. Apoi s-a adresat Interpolului să-i aresteze pe Chelu în Germania și pe mai vechiul Crainic, fugit în Spania. Cloșcă, Buciuman (eliberat între timp), Gore și toți mafioții despre care se scrisese în ziare au fost săltați. La centrele de votare au fost dublată paza.

Mâine au loc alegeri.

24.

Nu-mi pasă cine a câștigat alegerile. Toate televiziunile se întrec în talk-showuri, cu aceleași mutre de politicieni și de analiști. Se analizează în disperare. Opresc sonorul. Parcă aș fi într-un *karaghioz,* cu umbre colorate. Mă amuză.

Ascult Sonata Kreutzer și navighez pe Internet.

Primesc un mesaj laconic semnat Angel Two:

Mulțumesc. E Okey.

Nu știu ce să cred. Pierd vremea uitându-mă în continuare la karaghiozul cu umbre colorate.

Alt mesaj semnat Angel Two, nu știu dacă e cel adevărat sau cel fals:

Ai fost foarte inteligent trimițând documentul la ziar. Mi-ai deschis drumul și m-ai scăpat de toți. Fii însă foarte atent altădată.

Referințe bibliografice

Romanul „Ieși din rând!” face parte, așa cum mărturisește autorul, dintr-un ciclu realizat după 2000, „Martorul”, „Iubire în decembrie 89”, „Orbi în tranziție”. Așa cum se observă, este vorba de o trecere în revistă a perioadei post-’89. Dar dacă în primele romane autorul avea în vedere personaje romantice, diafane care nu se puteau adapta noilor vremuri, de data aceasta el vrea să realizeze un roman dur, prin investigarea lumii interlope, în care scenele sunt fruste, naturaliste, dominate de personaje odioase (Piele, Chelu etc.). Dar nu proxeneții sau prostituatele contează neapărat în carte. Romancierul nu este un portretist minuțios, care folosește o pastă groasă. El mai mult desenează decât colorează și ne lasă pe noi, cititorii, ca prin fantezie să umplem ceea ce el doar a schițat. Meritul cărții stă însă în altă parte, în vocea auctorială, în felul în care naratorul, mereu victimă a unor situații care de care mai absurde, devine conștient de inconsistența lumii în care trăiește, de faptul că totul s-a redus la butonarea unei telecomenzi, că până și vânătăile de pe față, datorate unor pumni încasați, nu mai au la rândul lor consistență, intră în faptul divers și reprezintă aceeași materie cotidiană exploatată de televiziuni, ziare, internet. Romanul „Ieși din rând!” poate fi socotit și o parodie a internetului, deoarece aproape tot ce se petrece în carte nu este văzut în direct, ci răsfrânt prin conversația unor subiecți a căror viață se consumă *online*. De la marea trăncăneală a lui Mircea Iorgulescu, putem spune că am poposit în marea vânzoleală. Stelian Țurlea pare sufocat de carnavalul acestei lumi în care la rândul lui nu este mai mult decât o moleculă învârtită în necontenita și dementa mișcare browniană.

„Ieși din rând!” e un imperativ, un ordin, dar și o rugăminte adresată celor care, deși nu mai suportă, nu au curajul să se elibereze.

Dan Stanca – *România liberă*

Spovedanie la calculator

O poveste despre România de azi, fracturată nu între sat și oraș, ci între un prezent fremătând de speranță și un viitor scos deja la mezat. Titlul oarecum rebarbativ pe care l-am ales pentru această cronică nu este întâmplător. Dorește să evoce specia stilistică a oximoronului (contradicția în termeni, adică) și să amintească de un ritual spiritual ținând de o mentalitate pierdută, dar performant, astăzi, în condițiile, improprii, ale modernității tehnologice. Nu astfel este, în esență, personajul principal al ultimului roman al al lui Stelian Țurlea, „Ieși din rând!”. Un personaj anacronic, un neadaptat, un „ieșit din rândul” majorității, un unicat etic ce se ghidează după canoanele unei normalități defuncte.

Nu face parte din specia eroilor și nici din cea a „antieroilor”, nu se revendică din cine știe ce filon de simțire romantică, nu își pune adversarii cu botul pe labe, nu își impune dreptatea, dar triumfă, cumva, după ce cartea se termină, tocmai pentru că a reușit, plin de răni încă necicatrizate, să fie mereu altfel, și în răspăr cu lumea din jur. Povestea se naște din dialogul pe „chat” a două personaje care nu-și declină adevărata identitate: „Alfa 2005”, cel care pune toate ițele cap la cap și care, de fapt, construiește romanul, și „Angel Two”, personajul-victimă care se spovedește.

Pățaniile acestuia din urmă, în linii mari, descriu efortul istovitor și plin de cerbicie al unui individ de a rămâne fidel credințelor și cutumelor sale. Proprietar al unui magazin de muzică din centrul unui oraș de provincie, „Angel Two” (sau pe numele său real, cum vom afla în epilog – Liciniu Ciolacu) refuză să-și cedeze „comerțul” unei grupări de interlopi, care dorea să-l transforme într-un punct de desfacere a drogurilor.

Face față cu o demnitate firească, lipsită de ostentație eroică, amenințărilor, se lasă bătut, schilodit, ostracizat și discreditat.

Ocolește cu bărbăție și agilitate seducțiile răului, dar nu și forma lor cea mai angelic ispititoare: Laura, superba femeie-obiect aflată în posesia exclusivă a unui „naș” local. Deși o ia strașnic pe coajă pentru că o urmărește cu tenacitate, deși o face să se îndrăgostească

de el, „Angel Two” refuză „să-și ridice” prada și să-și amestece fluidele corporale cu ea, crezând, încă o dată anacronic, că dragostea adevărată merită o șansă. Într-un târziu, după ce toate magazinele din zona centrală a orașului își pierd, pe rând, adevărata destinație, intrând în posesia grangurilor loiali, Laura este ucisă de către patronul ei, iar țap ispășitor pică, desigur, rebelul nostru fără cauză, care, nici în fața amenințării cu pușcăria și, iată, nici în fața morții, nu abdică. Un destin frânt, între atâtea altele, dintr-un oraș în care, cum ni se spune în avertismentul preliminar al cărții (și luat ca atare dintr-un cotidian central): „…polițiștii și infractorii sunt vecini de vilă. E o zonă frumoasă, dar în spatele peisajului stau povești cumplite de violență, corupție, trafic de droguri, prostituție și, nu de puține ori, crimă. E o zonă de război.”

Daniel Nicolescu – *Business magazin*

Să fim atenți

Prea puțină lume știe că Stelian Țurlea este un fel de eminență cenușie a trustului Pro. Probabil că ar fi preferat în veci genul acesta de rol „în umbră” dacă nu avea demonul scrisului. Un demon a cărui inspirație este amețitoare, parcurgând un traseu sofisticat și imprevizibil între romane de esență psihologică (șase, pană acum), cărți pentru copii (opt), volume de publicistică (șapte), note de călătorie (patru) și traduceri (două). Uimitoare este însă nu efervescența creației, ci calitatea ei: fiecare dintre cele 27 de cărți își cucerește cititorii! Inclusiv *Ieși din rând*!, din al cărui ultim capitol cităm două fraze-cheie: „Nu-mi pasă cine a câștigat alegerile” și „Fii însă foarte atent altădată.”

Flacăra

Un pix ieftin în locul stiloului cu peniță de platină

Stelian Țurlea schimbă stiloul cu peniță din platină cu care și-a scris proza de până acum cu un pix ieftin, sperând să fie astfel pe placul publicului larg. *Ieși din*

rând! este un roman polițist conceput în stil americănesc, despre un intelectual care nimerește în lumea interlopă și se angajează, împotriva voinței lui, într-un interminabil război cu infractori fioroși. Limbajul deocheat, uneori argotic, umorul popular, acțiunea alertă, dar previzibilă – toate ingredientele caracteristice genului sunt folosite, cu dezinvoltură, de autor, care vrea parcă să dovedească, în urma unui pariu (aceasta ar fi singura explicație), că poate scrie *și astfel*.

Alex Ștefănescu – *Romania literară*

Să scrii despre dramele cotidianului din România de azi ar putea trimite extrem de ușor la telenovele, însă această tentație este lesne ocolită de harul narativ al lui Stelian Țurlea (editorul celui mai bun săptămânal literar de la noi – „Ziarul de duminică"). Cartea tratează nefericirea… pe *chat* și, prin intermediul acestui inspirat artificiu livresc, aduce în discuție tot ceea ce sabotează din interior societatea contemporană, de la micii mafioți locali la marii „granguri" ai politicii dâmbovițene.

ProTV Magazin

Ultimele aventuri ale unuia dintre cele mai simpatice personaje ale *policier*-ului post-decembrist – un picaro de București, așa-zisul Popeye, trecător prin tranziția asta „a lui Pește Prăjit", luând-o mereu peste un cap care rămâne pe umeri, ratând amoruri, afaceri și revoluții, incapabil să ajungă la concluzia tuturor deștepților „Viața-i o curvă!". Nu e. Pentru Stelian Țurlea, viața-i o poveste a unui cinic sfios.

Radu Cosașu – *Dilema veche*

O Românie pentru Chandler

Din punctul meu (necritic) de vedere, nimic nu-i mai plăcut de sărbători decât o alunecare în romane polițiste și alte cărți de pură plăcere. Neguțătorul de verdicte își pune pentru o săptămână între paranteze principiile, prejudecățile, mofturile strategice și ideile fixe, pentru a se cufunda într-un John LeCarre de ultimă oră, pentru a-și completa colecția de Maigret de la

Polirom, holbându-se la bizarul Sherlock Holmes de pe Hallmark etc.

Rare au fost în ultimul deceniu revelioanele care să nu mă prindă cu vreun roman polițist, fie că resuscitam plăceri străvechi, precum *Arcașul verde,* fie că luptam să mă familiarizez cu vreun SAS plictisitor, jinduind la un E.A. Poe cinstit, în total dezinteres de James Bond & Co.

De această dată, la trecerea din 2005 în 2006, cam de pe la Sf. Nicolae la Sf. Ion, am avut parte de o captivantă suită româno-americană. La un capăt al noptierei am pus volumele editate de Radu Niciporuc la Editura Fabulator și lansate la Gaudeamus: trei Chandler-i zdraveni (*Simpla artă a crimei, Somnul de veci, Rămas bun pentru vecie*) care își cereau cuminte relectura după 50 de ani, apoi doi Ross Macdonald, autor despre care nu știam nimic (*Numele meu e Archer, Străin de oraș),* un Dashiell Hammett (*Lovitura cea mare*) și un Manuel V. Montalban contrariant cât încape (*Eu l-am ucis pe Kennedy*).

Ei bine, în talgerul celălalt al balanței s-a insinuat un soi bizar de Chandler autohton, cu totul surprinzător, în persoana lui Stelian Țurlea. Un roman scris de autorul *Martorului,* părintele lui Popeye-dâmbovițeanul, așezat sub un motto extras din ziarul *Ziua* din 6 iulie 2004, unde micul nostru Paris rivalizează cu un Bronx cât lumea: „Orașul a devenit locul în care te rogi să nu ți se întâmple ceva. În cazul în care nu ești agresat, nu cumperi serviciile niciunei prostituate, nu te deranjează consumul de droguri în public, nu îți place să te fâțâi în discotecă și nu joci jocuri de noroc, vei putea spune că ai văzut partea frumoasă a orașului…”.

Antrenant, cu suspans, scris în ritm profesionist, romanul este compus până la un punct pe cele mai sigure și mai clasice rețete ale genului. Monologul interior al unui mascul solitar, cinic, sarcastic oleacă, dezabuzat îndeajuns și dur cu măsură, nici *winner*, nici *looser*, plictisit de toate („Am două televizoare în casă, merg nonstop, 45 de programe de fiecare, toate programele au început să semene. Am recitit toate cărțile pe care le am în casă. Am văzut toate filmele de atâtea ori că le știu pe dinafară. Mă plictisesc îngrozitor. Nu vreau să înnebunesc”) și care se scufundă – în postura Naratorului – în *chat* pe computer cu un anume Angel

Two, un biet Don Quijote de Bucureștii Noi, prins „ca musca între clanuri” mafiote. Din nonșalanța cu care autorul înșiră clișee, soarbe poncifele genului și ne face din ochi la tot pasul semne complice pentru acceptarea atmosferei retro și a conversațiilor tradiționale, înțelegem că miza nu este suspansul în sine, ci e de căutat în altă parte. Nu neapărat în satira politico-socială, ci către un tip de atitudine textuală travestită în atitudine morală.

Dincolo de găsirea accidentală a genții bucșite cu bani, dincolo de idila masochist-învolburat-răsucită cu blonda superbă care-i taman amanta Chelului, zis Piele, adică Boss-ul omnipotent și înspăimântător, dincolo de riscurile și bătăile pe deplin (adică inconștient) asumate, dincolo de clasica înscenare pusă la cale de mafioți pentru a-l compromite pe idealistul justițiar erotizat (blonda va fi bucșită cu o supradoză și defenestrată), dincolo de „verzișori”, de traficul cu prostituate în Bosnia sau de turnurile țigănești din Slobozia – dincolo de acestea, deci, omul nostru (Liciniu Ciolacu), care simte „o nevoie disperată să-mi pun căștile pe urechi și să ascult ore-n șir Bob Dylan și Elton John”, se – și ne – îneacă încet dar sigur într-o Românie a găștilor rivale, cu mentalități cvasimedievale, a campaniilor electorale animalice, adică sălbatice și jegoase, în Bucureștii împărțiți între Cloșcă și Chelu pe post de Al Capone, unde numai firmele de salubritate câștigă într-un an șase sute de milioane de dolari. O țară unde complicitatea infractorilor cu poliția, a traficanților cu vameșii, a politicienilor cu ziariștii, a comercianților cu hoții este la fel de tare, de îndelung verificată și de dulce precum complicitatea dintre lege și fărădelege.

Morala fabulei e cu două fețe. Fața bună îl arată pe Narator expediind salvator și răzbunător în tot sistemul mass media discheta cu adevărul, cam ca-n Dosarul Pelikan: „Apăs pe *send*. Dumnezeu cu mila.”. Arestările curg ca la balamuc, guvernul impune demisii la vârful poliției, Interpolul e pus pe urmele Chelului în Germania. Fața cea rea e că teatrul de umbre și păpuși decapitate rămâne etern, infailibil. „Din afacerea asta, avocatul a ieșit cel mai bine. A cumpărat toate proprietățile celor arestați. Unele ziare spun că ar fi principalul sponsor al principalului partid de opoziție…”. Plus îndoiala – care-i Angel Two cel adevărat, care-i cel fals? – întru care

Naratorul va rămâne captiv pe viață, precum Iona sorescianul; dacă totul e invers? Cuminte și malițios, autorul nu răspunde.

Dan C. Mihăilescu – *Ziarul de Duminică*

Ancheta

Din păcate, pe autorii români de literatură polițistă de valoare îi numeri pe degetele unei singure mâini. Doar câțiva ar putea intra în competiție cu scriitorii care ilustrează cu har acest gen pe alte meridiane. Iar neîncrederea criticii literare în posibilitățile sale de exprimare îi îndepărtează pe tinerii condeieri. Deși aceștia ar avea toate șansele să-i confere un plus de strălucire, ei sunt încurajați să compună texte alambicate, fără nicio priză la public. De aceea, salut din toată inima apariția lui Stelian Țurlea – prozator și publicist remarcabil – printre autorii de suspans, chiar dacă n-o face la anii juneții. Romanul său, „*Ieși din rând*!”, este scris cu febrilitate, are o intrigă bine condusă, antrenantă, constituindu-se totodată și într-un document de viață răscolitor, devenind un jalon în literatura noastră polițistă.

Narațiunea este deosebit de ingenioasă. Un tânăr imobilizat la domiciliu în urma unui accident de mașină caută cu disperare să-și alunge singurătatea și poartă, cu un alt tânăr, o corespondență prin poșta electronică. Mesajele acestuia din urmă sunt răscolitoare și compun o istorie fascinantă și halucinantă. Relatarea sa se urmărește cu sufletul la gură. Locuitor într-un oraș de provincie, el este implicat, fără voia lui, în conflictul dintre două clanuri: este amenințat, bătut, anchetat și acuzat pe nedrept de polițiști și procurori corupți, arestat și ținut la închisoare fără nicio vină. Din povestea vieții lui transpare o imagine terifiantă a României în tranziție, cu mafioți proprietari de benzinării și de localuri unde se practică jocuri de noroc, cu trafic de droguri și de came vie, cu incendieri de mașini ale rivalilor și crime pentru care nu răspunde nimeni. Dezvăluirea acestor fapte atroce îi revine tânărului țintuit în scaunul cu rotile. Numai datorită inventivității și curajului acestui detectiv neobișnuit, ticăloșii își primesc pedeapsa cuvenită, iar

corespondentul său, pe care nu l-a văzut niciodată, este salvat din vârtejul evenimentelor în care a fost prins. Cu această realizare a sa, Stelian Țurlea „a ieșit din rând”, fiindcă puțini prozatori români de azi au oferit cititorilor o carte scrisă cu mai multă furie, vehemență și disperare și, evident, cu talent despre o realitate contemporană nouă.

George Arion – *Jurnalul național*

Stelian Țurlea

IEȘI DIN RÂND!

Antrenant, cu suspans, scris în ritm profesionist, romanul este compus până la un punct pe cele mai sigure și mai clasice rețete ale genului.(…). Din nonșalanța cu care autorul înșiră clișee, soarbe poncifele genului și ne face din ochi la tot pasul semne complice pentru acceptarea atmosferei retro și a conversațiilor tradiționale, înțelegem că miza nu este suspansul în sine, ci e de căutat în altă parte. Nu neapărat în satira politico-socială, ci către un tip de atitudine textuală travestită în atitudine morală.

Dan C. Mihăilescu – *Ziarul de Duminică*

Ultimele aventuri ale unuia dintre cele mai simpatice personaje ale *policier*-ului postdecembrist.

Radu Cosașu – *Dilema veche*

Doar câțiva autori români ar putea intra în competiție cu scriitorii care ilustrează cu har acest gen pe alte meridiane. Iar neîncrederea criticii literare în posibilitățile sale de exprimare îi îndepărtează pe tinerii condeieri. De aceea, salut din toată inima apariția lui Stelian Țurlea – prozator și publicist remarcabil - printre autorii de suspans, chiar dacă n-o face la anii juneții. Romanul său, *Ieși din rând!,* este scris cu febrilitate, are o intrigă bine condusă, antrenantă, constituindu-se totodată și într-un document de viață răscolitor, devenind un jalon în literatura noastră polițistă.

George Arion

crime scene 43

Stelian Țurlea

IEȘI DIN RÂND!

Antrenant, cu suspans, scris în ritm profesionist, romanul este compus până la un punct pe cele mai sigure și mai clasice rețete ale genului.(...) . Din nonșalanța cu care autorul înșiră clișee, soarbe poncifele genului și ne face din ochi la tot pasul semne complice pentru acceptarea atmosferei retro și a conversațiilor tradiționale, înțelegem că miza nu este suspansul în sine, ci e de căutat în altă parte. Nu neapărat în satira politico-socială, ci către un tip de atitudine textuală travestită în atitudine morală.

Dan C. Mihăilescu – *Ziarul de Duminică*

Ultimele aventuri ale unuia dintre cele mai simpatice personaje ale *policier*-ului postdecembrist.

Radu Cosașu – *Dilema veche*

Doar câțiva autori români ar putea intra în competiție cu scriitorii care ilustrează cu har acest gen pe alte meridiane. Iar neîncrederea criticii literare în posibilitățile sale de exprimare îi îndepărtează pe tinerii condeieri. De aceea, salut din toată inima apariția lui Stelian Țurlea - prozator și publicist remarcabil - printre autorii de suspans, chiar dacă n-o face la anii juneții. Romanul său, *Ieși din rând!*, este scris cu febrilitate, are o intrigă bine condusă, antrenantă, constituindu-se totodată și într-un document de viață răscolitor, devenind un jalon în literatura noastră polițistă.

George Arion

De același autor:

ISBN 9 [illegible] 20-00-7
9 786068 [illegible] 07

virtual project

Recomandat de:

AXN CRIME

www.librariaflacara.ro

Crimescene Publishing

FLACĂRA

t... TRITONIC

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
PARTEA A DOUA
JURNALUL LUI POPEYE
1.
2.
3.
4.
5.
6.

7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
PARTEA A TREIA
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
Referințe bibliografice

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 6
1. 7
2. 7
3. 8
4. 12
5. 14
6. 15
7. 16
8. 18
9. 19
10. 21
11. 24
12. 25
13. 27
14. 31
15. 32
16. 33
17. 36
18. 37
19. 39
20. 40
21. 41
22. 42
23. 42
24. 43
25. 44
26. 47
27. 48
28. 50
29. 52
30. 56

31. 56
PARTEA A DOUA 60
JURNALUL LUI POPEYE 60
1. 61
2. 62
3. 65
4. 66
5. 68
6. 69
7. 71
8. 72
9. 73
10. 75
11. 77
12. 80
13. 81
PARTEA A TREIA 85
1. 86
2. 87
3. 88
4. 91
5. 92
6. 94
7. 96
8. 97
9. 99
10. 103
11. 104
12. 105
13. 107

14. 109
15. 111
16. 112
17. 113
18. 114
19. 116
20. 118
21. 120
22. 122
23. 124
24. 127
Referințe bibliografice 128